

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

אמור

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרב"ג מו"ר המקובל
דבי בניהו ושישבר שמואלו שליט"א

התשפ"ד

כל הזכויות שמורות
למוכן "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדה שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למוכן "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

אשת חיל מי ימצא

לעילוי נשמתה
הטהורה
של מרת אמנו
הרבנית הצדקנית
מזכת הרבים

מרת **שולמית רהל**

שמואלי

בת **מזל ע"ה**

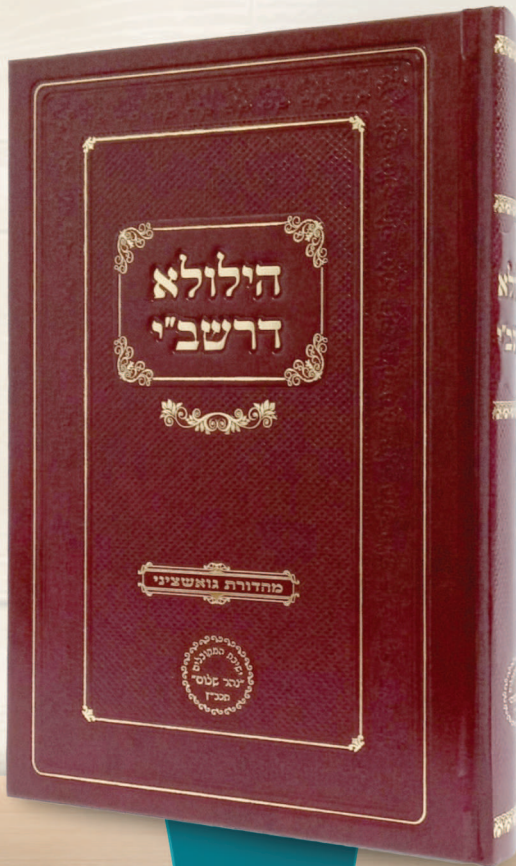
נלב"ע ביום ז"ך אלול ה'תשע"ט

ת.ג.צ.ב.ה.

הילולא דרשב"י עכשיו על המדף

הילולא
דרשב"י

הפצה ראשית

סגולה - החנות של ספרי הישיבה

תשמישי קדושה • ספרי קבלה • סגולות • קמיעות ועוד

רחוב שילה 4 ירושלים 📞 02-644-33-00

קחו חלק בפעילות העניפה במידות

בדיקת נפש + חיי דומם

54 טלפון - פאנל קדיש

ע"י מו"ד הגאון המקובל רבינו בנימין שמואל'י שליט"א

שבתות בשמן בהלקת מו"ד - 260 טלפון

בנין ארץ ישראל - 54 טלפון

הלקחת פטמלת הושב"ל במסגרת מוקדמת - 807 טלפון

בדיקת נפש המיוחד + חיי דומם - 54 טלפון

עכשיו בטלפון: 02-624-9000

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

חיי מיושן

תורה מיושן

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

08:05 תורה

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

081

083

708

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

0009-428-50

*1448

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

שם ויושן

תורה מיושן וזה שיהיה חיי

הלכות פסח שני

- א.** יום י"ד באייר הוא פסח שני ואין אומרים בו תחנון^א. ונפתחים בו שערי שמים לשבים בתשובה למשך שבעה ימים^ב. ונוהגים לאכול בו מצות^ג.
- ב.** יש נוהגים ביום זה לילך לקברו של ר' מאיר בעל הנס זיע"א^ד הנמצא בטבריה על יד חמי טבריה^ה, ומנהג

עיונים והארות

כתב שהמנח"א נהג לאכול מצה ומרור בי"ד אייר ביום כיון דההקרבא היתה ביום והעיקר היא ההתחלה ובליל ט"ו גם היה מדקדק לאכול מצה, זכרון יהודא מנהגי מהר"ם א"ש שנהג לאכול בליל ט"ו מצה וביצה מבושלת).

ד. הגאון רבנו חיים חזקיהו מדיני בספרו שדי חמד (אסיפת דינים, מערכת ארץ ישראל אות ו ד"ה ראינו ד"ד ע"א) הביא משם רבני קדישי גאוני הדור בעיר הקודש טבריה, שכתבו, ישראל קדושים באים מקצוי ארץ וים רחוקים לעלות וליראות בחג המצות ובחג השבועות כדי להשתטח על קברי הצדיקים, וקורין זה "זיירא". ובאים גם על קבר רשב"י ורבי מאיר בעל הנס זיע"א ורוצים לשמוח על מקום קבורתם. והנה במקום מצבת רבי מאיר בעל הנס יסדנו שם בעזרת ה' יתברך בית-הכנסת ובית-המדרש ולומדים שם בקבע וכו'. וחונות הבית המקודש הזה היתה ביום פסח קטן [י"ד אייר], והיתה אסיפה גדולה, דקרו ותנו בתורתו של רבי מאיר בעל הנס, ואחרי כן היה ששון ושמחה להפליא, וענו כולם ואמרו, כן נעשה ביום זה בכל שנה. עכ"ד.

כתב החיד"א בספר פתח עינים (עבודה זרה יח, א) המנהג בכל גלילותינו, דעל כל צרה שמתפלל האדם, אומר "אלהא דרבי מאיר ענני", ונודרים שמן או צדקה לנשמתו של רבי מאיר. עכ"ל. וצריך לומר אלקא דמאיר ענני דאין גבהות לפני המקום. ובספרו כף אחת (סימן ג אות א) כתב, שבכדי לעורר רחמים אם יזכה להוליד בן זכר, ביום שתטבול האשה יתן שמן לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס. וכתב עוד (שם, לב), שסגולה לרפואה, להתנדב שמן למאור לרבי מאיר בעל הנס. ע"כ. ורבנו יוסף חיים זצ"ל בספר עטרת תפארת (אות קסא, עמוד קע) כתב סגולה לרפואת העינים, שיביא שמן ויאמר, הריני מתנדב שמן זה למאור לכבוד נשמת רבי מאיר בעל הנס, בזכותו שהיה מאיר העולם בתורה, ונתקיים בו (משלי ו, כג), כי נר מצוה ותורה אור, וזכה לאור המכה לגלגל חמה. עכ"ל.

ה. כתב מהרח"ו ז"ל בספר שער הגלגולים (סוף הקדמה לו) בשם רבנו הארי"י זיע"א, וז"ל, לדרום של טבריה, בלכתך אל מרחצאות של המים החמים [הם חמי טבריה], יש שם קברות צדיקים רחוקים זה מזה ואינם במקום אחד. וכבר הזכירו שמותיהם בספר היחוס, והם. רבי מאיר, ורבי ירמיה דאפקוהו מבי מדרשא (בבא בתרא כג:) על ששאל אותה שאלה זרה וכנזכר לעיל (שם הקדמה לו), והוא סתם בעי רבי ירמיה בתלמוד. ועוד שלשה צדיקים אחרים, איני זוכר שמותם, והוא כמו שנזכר בספר היחוס, וכמו שאומרים העולם. ונלע"ד כי הודה מורי ז"ל על רבי מאיר שהוא קבור מעומד כמו שאומרים בני אדם. עכ"ד.

א. כה"ח (סי' קלא ס"ק צח-צט). וכן במנחה של יום י"ג אייר לא אומרים תחנון, כן כתב החיד"א (קשר גודל סי' יט אות יז) שביום י"ד אייר לא אומרים תחנון. ואח"כ (באות יח) כתב שכל יום שלא אומרים בו תחנון גם במנחה הסמוכה לו לא אומרים, חוץ מערב ר"ה ועיוה"כ.

ב. בזה"ק (בפרשת בהעלותך דף קנ"ב ב"רעיא מהימנא) כתב שמפסח שני מי שעדיין רוצה לחזור בתשובה שלימה ולראות פני השכינה נשאר לו רק את השבעה ימים מפסח שני, וזה לשונו: פקודא תלתין למעבד פסח שני וכו' כרוזא כריז כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא, ייתי ויחמי עד לא ינעלון תרעי. אימתי כרוזא כריז, בי"ד לירחא תניינא דהא מתמן עד שבעה יומין תרעין פתיחין מכאן ולהלאה ינעלון תרעי ועל דא פסח שני, עכ"ל.

בפסח שני פותח לנו הקב"ה פתח מיוחד לחזור בתשובה שלימה ולראות פני השכינה, ודורשים פסח מלשון פתח. ולכן זכינו בשבוע זה שהוא יום חמישי דשבוע חמישי דספירת העומר שהוא הוד שבהוד כנודע, שכולם עולים וזוכים ולומדים ורוקדים ושמחים לכבוד רשב"י זיע"א, וכמו שכתב רשב"י בזה"ק (ח"ב דף לה ע"א) יראה כל זכורך את פני האדון ה' דא רשב"י, כי ידוע שרשב"י הוא פני השכינה הקדושה, וכמו ששאל ר' אברהם גלאנטי זצ"ל כיצד יאמר כן רשב"י זיע"א על עצמו. ותירץ שרשב"י לא אמר את האדון ה' אלא "פני" האדון ה', שהצדיק פניו הם כפני השכינה הקדושה. וא"כ זה שאמר הזה"ק (בדף קנ"ה) שבשבוע זה מי שרוצה לראות פני השכינה יכול, רומז לזה שכולם עולים בשבוע זה אצל ציון רשב"י זיע"א.

ג. בסידור יעב"ץ כתב שגילו לו מן השמים שקדושת הפסח והמצה נמשכת עד פסח שני לפי שכשיצאו בני ישראל ממצרים אכלו מהמצות שלקחו עמם עד ליל ט"ו באייר (וכדאיתא בקידושין דף ל"ח שבני אכלו ל' יום מהמצות עד שירד להם המן), ליקוטי מהרי"ח, ברכת הפסח (סי' יז סעי' ו), ובדרכי חיים ושולם (אות תקלא) ועוד. (פסקי תשובות סי' תצב אות א).

ויש נוהגים לאכול מצות גם בליל ט"ו אייר כי אז אכלו מצות יחד עם הקרבן פסח ובס' כלי חמדה להגרמ"ד פלאצקי זצ"ל מביא מהגה"ק ה"אבני נזר" שהעיר על מנהג העולם שאוכלים מצה בי"ד אייר ביום ואמאי אין אוכלין בלילה ליל ט"ו שאז היו אוכלים מצות, עיין שם מה שתיירץ, ואכן מצינו שמנהג צדיקים לאכול גם בליל ט"ו, (עיין ליקוטי מהרי"ח שם, דרכי חיים ושולם שם ועוד), ויש נוהגים לאכול גם מרור וביצה מבושלת וכו' וללמוד הדברים השייכים לפסח שני (בדרכי חיים ושולם שם

טוב הוא, אולם לא ברור אם הוא יום פטירתו.

שלש ברכות ראשונות

ברכת אבות

א. תפלת העמידה בנויה משלש ברכות ראשונות, שלש אחרונות, וי"ג ברכות אמצעיות. * שלש ברכות

עיונים והארות

א. ענין י"ח ברכות.

שכינתו לציון. כשהכניס שלמה הארון לפני ולפנים ואמר "ה' אלהים אל תשב פני משיחך" ונענה, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י הטוב שמך ולך נאה להודות. כשנכנסו ישראל לארץ ונתקיים עליהם המקרא "ונתתי שלום בארץ", פתחו מלאכי השרת ואמרו המברך את עמו ישראל בשלום. לפיכך, כשבאו אנשי כנסת הגדולה תקנו בחכמתם כסדר הזה, פתחו מלאכי השרת ואמרו "ברוך חכם הרזים" שנתן חכמה ליראיו. (שבולי הלקט סי' יח, ב"י סי' קיב).

שנו חכמים: (מגילה יז:) מאה ועשרים זקנים ומהם כמה נביאים תיקנו לישראל תפילה על הסדר. ואמרו במדרש אגדה, דהיינו שתקנו הברכות על סדר העולם, שכך מצינו י"ח ברכות של תפילה מעולם היו מתוקנות, וכיון שבאו אנשי כנסת הגדולה, אספום ותיקנום כסדרן: כשניצול אברהם אבינו מאור כשדים כשזרק אותו נמרוד לכבשן האש, פתחו מלאכי השרת ואמרו ברוך אתה ה' מגן אברהם. כשנעקד יצחק אבינו על גבי המזבח ונעשה דשן והיה אפרו על הר המוריה, מיד הביא עליו הקב"ה טל והחיה אותו, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י מחיה המתים. כשבא יעקב אבינו ופגע בשערי שמים והקדיש שמו של הקב"ה, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י האל הקדוש. כשבא פרעה להמליך את יוסף על מצרים, בא גבריאל ולמדו שבעים לשון, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י חונן הדעת. כשהחליף ראובן יצועי אביו, נקנסה עליו מיתה, מיד חזר בתשובה וחיה, שנאמר: "יחי ראובן ואל ימות", פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י הרוצה בתשובה. כשהודה יהודה ואמר "צדקה ממני" ונסלח לו על אותו עוון, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י חנון המרבה לסלוח. כשמיררו המצריים את חיי אבותינו, אמר הקב"ה לישראל "וגאלתי אתכם", פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י גואל ישראל. כשנצטער אברהם צער המילה, בא רפאל ורפאו, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י רופא חולים. כשזרע יצחק אבינו ומצא מאה שערים, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י מברך השנים. כשבא יעקב אבינו במצרים ונתקבצו השבטים עם יוסף כאחד, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י מקבץ נדחי עמו ישראל. כשניתנה תורה לישראל ואמר לו הקב"ה למשה "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י מלך אוהב צדקה ומשפט. כשטבעו המצריים בים סוף, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י שובר אויבים ומכניע זדים. כשאמר לו הקב"ה ליעקב אבינו, "ויסוף ישית ידו על עיניך" שמח ובטח על דברו של מקום, ובשעה שנפטר מן העולם ובא יוסף ונתן שתי ידיו על עיניו ונשקו ובכה עליו, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י משען ומבטח לצדיקים. כשבנה שלמה את בית המקדש, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י בונה ירושלים. כשנושעו ישראל ועברו בים סוף ואמרו שירה, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י מצמיח קרן ישועה. כשנאנחו ישראל וזעקו לאל ושמע זעקתם, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י שומע תפילה. כשעשו ישראל המשכן וירדה שכינה, פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י המחזיר

וברמב"ם (פ"א מהלכות תפילה ה"ב) כתב: מצות התפילה, שיהיה אדם מגיד שבחו של הקב"ה, ואחר כך שואל צרכיו בבקשה ובתחינה, ונותן שבח והודאה לה' על הטובה שהשפיע לו, כל אחד לפי כוחו, וכן היה הדבר תמיד מימות משה רבנו ועד עזרא הסופר. וכיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע, נתערבו בפרס ויון ושאר האומות ונתבלבלה שפתם, ולא היו יודעים לדבר בלשון יהודית שלימה. ומפני זה כשהיה אחד מהם מתפלל, תקצר לשונו לשאול חפציו או להגיד שבח הקב"ה בלשון הקודש לבדה. כיון שראה עזרא הסופר ובית דינו כך, עמדו ותיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר, שלוש ראשונות שבח לה', ושלוש אחרונות הודאה לה' ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים, שהן כמו 'אבות' לכל חפצי איש ואיש ולצורכי הציבור כולם, כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן, ותהיה תפילתם שלימה כתפילת בעלי הלשון הצחה. ע"כ. ואמרו חז"ל (ברכות לד.) שלוש ברכות הראשונות למה הן דומות? לעבד שמסדר שבח לפני רבו. אמצעיות למה הן דומות? לעבד שמבקש פרס מרבו. אחרונות למה הן דומות? לעבד שקיבל פרס מרבו, שמשבחו והולך.

ובבב"ח פלאגי' (סי' טו אות ה) כתב וז"ל: תפילת שמונה עשרה, על ידי זה זוכה האדם לגן עדן, שהוא במספר שמונה עשרה מאות אלף, דעין לא ראתה, וניצול משמונה עשרה טרפיות, וניצול מגהינם, שהוא שמונה עשרה פרסאות, ובספר נחל קדומים פרשת בראשית אות יא, הביא משם הרב הנזכר, דעל ידי שמונה עשרה ברכות העמידה דמתפלל האדם בכונה, הוא ניצול מגהינם שהוא מאה ושמונים אלף פרסאות, שהוא שמונה עשרה אמות של הקדוש ברוך הוא, נמצא אמה של הקדוש ברוך הוא עשרת אלפים פרסאות, יעוין שם, ונראה דעתה דאית לן תוספת דרבנן ברכה אחרת, שהיא ברכת המינים, מסתמא ודאי נעשה גהינם עוד עמוק עשרה אלפים פרסאות למינים, ועל דרך שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מעמיקים לו גהינם, ולכן צריך לכיון בברכת המינים להנצל

ראשונות חשובות כאחת, וכן שלש אחרונות. לפיכך אם טעה בשלש ראשונות, חוזר לראש. ובשלש אחרונות, חוזר לעבודה. וטעמא, מכיון שכולן שבה הן, כחדא ברכה דמוי.

ב. כשכורע, צריך לכרוע עד שיתפקקו כל החוליות שבשדרה, אבל לא יכרע יותר מדאי עד שיהיה פיו כנגד הגורו, מפני שנראה כיוהרא ששוחה יותר מדאי. ומנהגנו על פי הזוהר והאר"י ז"ל, לעשות שתי כריעות ושתי זקיפות. האחת בגוף והיא בתיבת ברוך, והשנית בראש והיא בתיבת אתה. ושתי זקיפות בתיבת הוי"ה, בתחילה זוקף הגוף ואח"כ הראש. והברכיים נשארות זקופות.

עיונים והארות

במהירות בפעם אחת, וכשהוא זוקף זוקף בנחת ראשו תחילה ואחר כך גופו שלא תהא עליו כמשאוי ע"כ. ומקור הדין בגמרא ברכות (יב), רב ששת כי כרע - כרע כחזרא, כי קא זקיף - זקיף כחויא, ופרש"י: חזרא - שבט ביד אדם וחובטו כלפי מטה בבת אחת, כחויא - בנחת ראשו תחילה ואחר כך גופו שלא תיראה עליו כמשוי, כנחש הזה כשהוא זוקף עצמו מגביה הראש תחילה ונזקף מעט מעט, ע"כ. וכן פסקו הרי"ף (ברכות שם) והרא"ש (ברכות א, טו).

ובשעה"כ (דף כט ע"א) כתב, בכלוא גופא נחית לגבי ברכין, ורישא גחין לגבי גופא, וזקיף ברכין לגבי גופא וגופא לגבי רישא וכו', הנה במילת ברוך צריך אתה לכרוע כריעה אחת ואל תכרע עתה רק גופך בלבד, ובמילת אתה תכרע פעם שנית ואז תכרע את ראשך, ע"כ. וצ"ל בגליון שעה"כ, עיין רעיא מהימנא (זוה"ק עקב רעא) וז"ל ברוך דצלואת בר נש כורע ביה בברכיו וגחין רישא באתה ע"כ.

רמזים עמוקים וסודות כמוסים יש בכריעות ובזקיפות. ובכריעה מראה פחדו ויראתו מהבורא יתברך ובזקיפה בטחונו בו, ויש לו לזכור בכריעתו כי עפר הוא ומשם יעלה לצרור החיים, גם מורה הכנעה לומר איני ראוי להתפלל ולספר גדולת הבורא, ועוד להורות שאין אנחנו כורעים לשום מלאך ומזל אלא להשם יתברך, גם כשאנחנו מתקרבם אליו אנו כורעים לו, ובהזכרת שמו אנחנו זוקפים כי הוא קיום הנמצאים וזוקף הכפופים, ובזוהר הקדוש כתב כי בכריעת הראש יורד אות י' דהוי"ה לגבי ה' ראשונה, ובכריעת הגוף יורד אות ו' לגבי ה' אחרונה, ובזקיפת הגוף עולה ה' אחרונה למעלה, ובזקיפת הראש עולה ה' ראשונה למעלה והעולמות כולם מתמלאים שפע רב.

סוד כריעות וזקיפות.

עוד כתבו הזוה"ק והמקובלים כי בארבעה מקומות בתפילת העמידה נעשים יחודים, כי בתחילת ברכת אבות יורדת אות י' דהוי"ה אל אות א' דאדנו"ת ובזקיפה מעלה אותה אליה, ובמג"א יורדת אות ה' ראשונה דהוי"ה לאות ד' דאדנו"ת ומעלה אותה בזקיפה, ובמודים יורדת אות ו' דהוי"ה לאות נ' דאדנו"ת ומעלה אותה, ובחתימת הברכה יורדת אות ה' אחרונה דהוי"ה לאות י' דאדנו"ת ובזקיפה מעלה אותה. וכ"כ במדרש תלפיות (ענף כוונה) וז"ל: ארבע אותיות של הוי"ה, כל אות זוקפת את אחת מאדנו"ת באופן זה, ארבע כריעות שבתפילה כנגד ארבע אותיות שם הוי"ה, וארבע זקיפות כנגד ארבע אותיות שם אדנ"י, וזהו סדרן, באבות תחילה כשכורע יכוין שאות יו"ד של שם הוי"ה כורע לזוקף אל"ף דאדנ"י מן הגלות, ובאבות בסוף יכוין שאות ה' של הוי"ה כורע לזוקף ד' של אדנ"י. ובמודים, תחילה יכוין שהיו"ו של שם הוי"ה כורע לזוקף נו"ן של שם

ממאה ותשעים אלפים פרסאות, ונמצאו המינים במדרגה תחתונה עמוק עמוק רחמנא ליצלן.

ובאות י' כתב וז"ל: חרדה ילבש ויתגבר כארי, לכיון היטב בתפילת שמונה עשרה, ולנקות עצמו מכל מחשבותיו, משתי סיבות, אחת כי על היות כולם דוממים ואין קול ואין עונה, איכא למיחש דיסיח דעתו למחשבה אחרת, ואינו כשאר התפילה דהחזן מעוררין, דיתן בקולו קול עוז, וגם היחידים עצמם חברים מקשיבים לקולך השמיעני, ורחוק לחשוב בעניינים אחרים, לא כן בעמידה, שקרוב הדבר לחשוב מחשבות זרות, זאת שנית, כי תפילת שמונה עשרה הוא כמו שנכנס לבית קודש הקדשים לגבי שאר התפילה, דהוא כדמיון מזבח הפנימי ומזבח החיצון, ומאחר שכן, הצר הצורר הוא יצר הרע עומד על ימינו לשיטנו, ויסית אותו היסת כפול, שיחשוב מחשבות זרות בתוך תפילתו, ועל זה צריך להתגבר על יצרו ביתר שאת וביתר עוז, ואיתא בזוהר הקדוש דמי שחושב בדברים אחרים בתוך תפילתו, גורם לעצמו שימות בקיצור שנים בר מינן.

ובאות י"א כתב וז"ל: ראשי תיבות של שמונה עשרה ברכות העמידה, עולין אלף ושמונה מאות, כמנין המלאכים המקבלים התפילה, ומי שחיסר אחת מהנה, או שלא אמרה כתקנה או בכוונה רצויה, אותו מלאך אשר הכין עצמו לקבל תפילתו ומצפה מתי יבא לידו, הנה הוא מקטרג עליו ותפילתו תהיה לחטאה, לכן יזהר שלא לאבד אפילו תיבה אחת, וכשם שמשלים תפילתו זכה, כך משלימין שנותיו בטוב ובנעימים.

ג. איתא בגמ' ברכות (לז). אמר רב הונא: טעה בשלש ראשונות - חוזר לראש, באמצעיות - חוזר לאתה חונן, באחרונות - חוזר לעבודה; ורב אסי אמר: אמצעיות אין להן סדר. ע"כ. ומשמע דבראשונות ואחרונות ליכא פלוגתא. וכן פסקו כל הפוסקים. וכתב המרדכי, דטעמא, דמכיון שכולן שבה הן, כחדא ברכה דמו (ב"י ס"ס קיד). וכ"פ הבא"ח (ש"א פר' בשלה אות טז). ובעו"ח (פר' בשלה אות ד) כתב, דמטעם זה מי שלא כרע בסוף ברכה ראשונה יכרע בסוף ברכת אתה קדוש. והעתיקו הראש"ל צ הגאון רבי מרדכי אליהו (קיצשו"ע ס' יח הערה ז).

ג. שו"ע (סי' קיג סעי' ד-ה). ובתיקוני הזוהר (תי' ח"י לז). כתב שצריך לכרוע בכל ח"י חוליות כנגד ח"י ברכות שבעמידה, ולכן הוא בשדרה הרומז לשדרה של לולב ואם נפרצו עליו פסול (סוכה כט:), כנגד זה צריך שלא יפסיק באמצע ח"י ברכות התפילה וכנגדם ח"י נענועים בלולב [ג' לשש קצוות] ולכן אמרו אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, ע"כ. ובתנחומא (וירא א) כתב עוד כנגד ח"י פעמים שנזכרו יחד שלשת האבות בתורה, וח"י ציוויים במשכן, וח"י מזמורים בתהלים עד מזמור יענך, וח"י אזכרות שבמזמור הבו, ע"כ.

ד. כתב מרן בשלחן ערוך (סי' קיג, סעי' ז), כשהוא כורע יכרע

ג. אם שכח ולא עשה כריעה וזקיפה במגן אברהם, יעשה בחתימה דהאל הקדוש. משום דשלשה ראשונות כחד ברכה חשיבי, וזו היא הסוף^ה.

ד. ידקדק ביותר בברכה ראשונה. וכשיאמר "ה-גדול ה-גבור וה-נורא", יכוין להמשיך אור גדול מהאימא העליונה. בהגדול מחסד, בהגבור מגבורה, ובהנורא מתפארת^י. וכשיאמר "קונה הכל", יכוין פירושו עושה הכל, וכן קנינו הכל, דהכל שלו^י.

ה. "וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם, למען שמו" - מזכיר חסדי אבות אצל הגאולה, לומר שאף אם תמה זכות אבות, אבל גאולתו לעולם קיימת. שהרי הבטיח בשמו הגדול שיגאלנו. וכשם ששמו קיים לעולם ולעולמי עולמים, כך גאולתנו לעולם קיימת. וזהו פירושו: "וזוכר חסדי אבות" לבניהם לגואלם, ואף אם תמה זכות אבות, "מביא גואל לבני בניהם, למען שמו" שקיים לעולם^ה.

ו. בתיבת "באהבה", יכוין כי כל מה שהקב"ה מטיב עמנו, הוא מפני גודל אהבתו לאבות ישראל. ויכוין למסור עצמו על קידוש השם, ויקבל עליו ד' מיתות בי"ד^ט.

ז. כשאומר "מלך עוזר ומושיע ומגן", יכוין "עוזר" - שמסייע לאדם בצרתו. "ומושיע" - שמחלצו מצרתו כמש"כ "מושיעו בעת צרה". "ומגן" - עוד קודם שבאה הצרה, ועוד שאפי' אם האדם נכנס לסכנה ח"ו, שבאו אליו אויבים, מצילו ולא ישלטו בו. ויכוין מג"ן גי' ג"פ א"ל^י.

עיונים והארות

שנאמר וגדול חסד (תהלים קמה, ח), הגבור על פחד יצחק, והנורא על יעקב שנאמר כי עמך הסליחה למען תורא (שם קל, ד) והוסיף ו' ואלהי יעקב ובמלת והנורא משלשה טעמים, האחד הוא כי אות ו' רמז לאלהי יעקב, ועוד כי גם לאברהם היה לו חלק במידת הגבורה כשנתגבר על יצרו וכבש רחמיו על בנו, ועוד כי מוצא האש מהמים כדאמרין (ספר יצירה א, יד) אש ממים ועל כן לא הפסיק בנייהם.

ובספר שערי אורה (שער חמישי, ספירה שישיה) כתב כי חלק אברהם בשמים נקרא גדול, חלק יצחק נקרא גיבור, וחלק יעקב נקרא נורא כיון שכתוב מי כמכה נאדר בקודש נורא תהילות, ונודע שליעקב נמסרה הקדושה בסוד והקדישו את קדוש יעקב (ישעיה כט, כג) והוא נאדר בקודש למעלה ונורא תהילות ולכן לקח יעקב והנורא, ע"כ.

ז. **בא"ח** (פר' בשלה אות ח) מה שאומרים קונה הכל, לפי פירוש רש"י בפסוק קונה שמים וארץ, אומרו כאן קונה הכל ר"ל עושה הכל, ולפ"ד התרגום והרמב"ן שם ביאור קונה הכל ר"ל קניינו הכל דהכל שלו, וכמ"ש ע"פ הלא הוא אביך קנך.

ה. **טור** (סי' קיג).
ט. יכוין למסור עצמו על קידוש השם ולקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שריפה, הרג, וחנק. מארבע אותיות הוי"ה וארבע אותיות אדנ"י וליחדם על ידי ארבע אותיות אהי"ה ועל ידי עסמ"ב.

סקילה **י** וליחדם ע"י **א** ע"ב **יוד** **ו** ו' **ו**
 שריפה **ה** ו' וליחדם ע"י **ה** ס"ג **יוד** **ו** **ו** **ו**
 הרג **ו** ו' וליחדם ע"י **י** מ"ה **יוד** **ו** **ו** **ו**
 חנק **ה** ו' וליחדם ע"י **ה** ב"ן **יוד** **ו** **ו** **ו**

וזוכה להיות במחיצתו של הקב"ה וכדאיתא בתנחומא (משפטים סי' טו) אמר הקב"ה "אם כסף תלוה את עמי", אתה עמי, תזכה למחיצתי.

י. **שעה"ב** (דף לג ע"א). סידור הרש"ש.

אדנ"י, ובהודאה בסוף יכוין שאות ה' אחרונה של שם הוי"ה כורע לזקוף את יו"ד של שם אדנ"י, ומי שאינו מכוין כל זה עליו השכינה צועקת נתנני ה' בידי לא אוכל קום" ע"כ.

ומקורו בתיקוני הזוהר (תיקון ח"י, לג) "כורע לגבי אדנ"י בצדיק דאתמר ביה והמלך שלמה ברוך (מלכים א' ב, מה), וזוקף לגבי הוי"ה לחברא לון תרווייהו כגוונא דא יאהדונה"י ועל כולהו אוליפת שכינתא זכו" ע"כ.

ועיין עוד בדברי החיד"א במורה באצבע (סי' ב, כה) ובדברי השלמי ציבור (דף קלד ע"א) שהעתיק דברי הרב סדר היום שעל ידי שילוב זה, מחבר את האוהל להיות אחד ונמצאות שמונה אותיות יאהדונה"י מחוברות בזה האופן יתרומם ויתעלה שמו המרומם והמתנשא לכל לראש והוא מקור כל הברכות כולן, וממנו כל השפע היורד לכל העולמות כולם, והוא המחיה לכל, ואחר שייחד הייחוד הזה לחבר שמונה האותיות ועליהם נאמר אז תקרא וה' יענה "אז" גימטריא ח' כשאדם מחבר אלו השמונה אותיות אין תפילתו חוזרת ריקם וכל מה שגוזר מקיימים לו, ע"כ.

ועיין למו"ר הראשל"צ בילקוט יוסף (תפילה כרך ב' דף ט"ל באות ט' במקורות) שכתב שכן מנהג מופת הדור, וז"ל: כשהוא כורע יכרע במהירות בפעם אחת, וכשהוא זוקף זוקף בנחת, ראשו תחלה ואחר כך גופו, שלא תהא עליו כמשאוי. ולדברי האר"י ז"ל יכרע גופו תחלה ואחר כך ראשו, וכן בזקיפה. וראה בכה"ח (ס"ק כא). ומנהג מרן אאמו"ר זצוק"ל לכופף גופו ואחר כך מוריד הראש בכיפוף. עכ"ל.

ה. **עוד** יוסף חי (פרשת בשלה אות ד).

ו. **כשיאמר** "הגדול" - יכוין מוח החסד דאימא הנקרא' ה' ראשונה יורד בחסד דז"א הנקרא "גדול". כשיאמר "הגבור" - יכוין מוח הגבורה דאימא הנקרא' ה' ראשונה יורד בגבורה דז"א הנקרא "גבור". כשיאמר "והנורא" - יכוין מוח הת"ת דאימא הנקרא' ה' ראשונה יורד בת"ת דז"א הנקרא "נורא".

המקובל רבנו מנחם מרקאנטי כתב בפירושו על התורה (שמות ג, ו), האל הגדול הגבור והנורא, הגדול על אברהם

ברכת אתה גבור

- ח. באומרו "אתה גבור לעולם אדני", יכוין כי הוא ראשי תיבות שם הקדוש אגל"א, והוא מאיר עתה בשכינה, ועי"ז יתגבר כוחה להכניע אויבי השם, וגם בכח שם זה, יזכה האדם לחכמת התורה י"א.
- ט. בימות הגשמים אומרים משיב הרוח ומוריד הגשם. ואסור להזכיר גשם עד שיכריז הש"צ במוסף יו"ט אחרון של חג י"ב, ואומרים משיב הרוח עד מוסף דיו"ט הראשון של פסח ובימות החמה אומרים מוריד הטל.
- י. בימות הגשמים, אם סיים הברכה ונזכר קודם שהתחיל אתה קדוש, אין צריך לחזור. אלא שהבא"ח והחיד"א סוברים שאומר "משיב הרוח ומוריד הגשם" בלא חתימה. ומו"ר מופת הדור פוסק שלא יאמר, אלא ימשיך תפילתו י"ב.

עיונים והארות

הם והכל באים לבית הכנסת, אם יזכירו אז משיב הרוח ומוריד הגשם, חלק מהעם יהיו סבורים שגם אמש היה חובה להזכיר ויזכירו לשנה הבאה מבערב, הילכך תיקנו שלא יזכירו גם בשחרית, ואז יבינו שמתחילים להזכיר רק במוסף.

אי נמי, מפני הא דאמר בירושלמי (שם) רבי חגי בשם רבי פדת אמר, אסור ליחיד להזכיר עד שיזכיר שליח ציבור. ופירש הרא"ש, כלומר, ולכן אין להזכיר בשחרית, מפני שאי אפשר שיכריז השליח ציבור קודם תפילה, שהרי צריך לסמוך גאולה לתפילה.

ועוד י"ל טעם אחר ע"פ הירושלמי (שם ה"ב) רבי אבין בשם רבי יוחנן טעמא דרבי יהודה כדי שיצאו המועדות בטל, מפני שהטל יפה לעולם. וכתב הרא"ש, והאי טעמא קאי אהזכרה ולא אהפסקה, כי ביום טוב הכל באים לבית הכנסת בערב כי אין עושין מלאכה בחול המועד ולכך אין מספיק טעם הראשון, ולכך מפרש כדי שיזכיר טל במועדות בערבית ובשחרית.

והתוס' (תענית ב: ד"ה העובר לפני התיבה), לא הביאו אלא הטעם הראשון. וכן הראב"ה והמרדכי והר"ה בעל המאור והסמ"ג (עשין יט) הביאו רק הטעם הראשון. והראב"ד בהשגותיו על בעל המאור, העיר, שהרי"ף שהביא הטעם כדי שיצאו המועדות בטל, היינו משום דקאי על יום טוב האחרון של החג, שאז כל העם נמצאים בבית הכנסת גם בערבית, לפי שהוא חול המועד ואסור בעשיית מלאכה, אבל הטעם השני דלית כל עמא תמן קאי על יום טוב הראשון של פסח, שהעם טרודים במלאכתם ובמצה ומרור, ולכן אין מפסיקים להזכיר גשם עד המוסף של יום טוב הראשון של פסח. ע"ש. וכן כתב בעל האשכול (סי' יג עמוד כה). וכן כתבו הר"ן והריטב"א בחידושיהו לתענית (ו א). ע"ש.

להלכה כתב השו"ע (סי' קיד סעי' א) מתחילין לומר בברכה שניה, משיב הרוח ומוריד הגשם, בתפלת מוסף של יום טוב האחרון של חג, ואין פוסקין עד תפלת מוסף של יום טוב הראשון של פסח. ובסעי' ב' כתב, אסור להזכיר הגשם עד שיכריז הש"צ הלכך אף אם הוא חולה או אנוס, לא יקדים תפלתו לתפלת הציבור, לפי שאסור להזכיר עד שיאמר ש"צ; אבל אם יודע שהכריז ש"צ, אעפ"י שהוא לא שמע, מזכיר; ומטעם זה, הבא לבית הכנסת והציבור התחילו להתפלל, יתפלל ויזכיר, אף על פי שהוא לא שמע מש"צ.

יג. המור (סי' קיד) הביא את דעת הראב"ה בתענית (סי' תתמו) דאם שכח להזכיר עד שסיים מחיה המתים ונזכר קודם

יא. בשעה"כ (דף לה ע"ד) כתב, כי בברכת אבות נתקנת המלכות ונבנית ועולה אל מקומה וזה על ידי החסד בסוד הפסוק והוכן בחסד כסא, ועתה בברכה שניה נתקנת על ידי הגבורה בסוד שמאלו תחת לראשי. ותכוין במילות **אתה גבור לעולם אדני** שהוא ראשי תיבות אגל"א, גם הוא גימטריא בוכ"ו שהוא חילוף שם אהי"ה באותיות שאחריו, ונמצא כי מכח הארת שם בוכ"ו שהוא גימטריא ד"ל נגדלת המלכות ונעשית שם אדני עם ד"ל אותיות מילואו [אלף למד פה, דלת למד תו, נון ואו נון, יוד ואו דלת], וגם נקראת שם אגל"א בגימטריא ד"ל, עכ"ד. וכן כתב בפרי עץ חיים (שער העמידה פ"ה ופ"ח).

וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה פרק כ), "והוא שם גדול ואמין, ובו היה יהודה מתגבר על אויביו וכאן הוא היכל הזכות שדנים בו לבני אדם לחולי ולרפואה לחיים ולמות גבורה דאצילות" עכ"ד.

ומוצאו מד' פסוקים שבירך יעקב אבינו את יהודה כמוזכר בפרשת ויחי (פרק מ"ט פסוק ח' י"א): **אתה** יודוך אחיך וכו', **גור** אריה יהודה וכו', **לא** יסור שבט מיהודה וכו', **אסרי** לגפן עיריה וכו'.

ובשורשי השמות (מערכת א' אות רנ"ג) שהביא שם הרב המגיה מהרש"ש הקדוש סגולה להנצל ממגיפה וז"ל: אגל"א - סוד ה' ליראיו לזמן המגיפה משם הרב החסיד כמוהר"ר שלום מזרחי שרעבי זצוק"ל יקח מאה כרזאש של זכוכית (היינו חרוזים) ויקשור אותם בחוט ויאמר על כל אחת ואחת בשעה שמכניסה תוך החוט שם (אגל"א) בניקוד וכשישלים כולם יאמר גם כן ג' מזמורים אלו: אלהים יחננו (מזמור ט"ז) ומזמור לדוד ה' רועי (מזמור כ"ג) ומזמור מכתם לדוד (מזמור ט"ז), ויתלה אותם אחר הפתח מבפנים ויניחם שם עד שתעצר המגיפה ובעזרת ה' לא יתן המשחית לבוא אל ביתו אכיר"ר. עכ"ל. וכתב הרב משנת חסידים (מסכת ערבית דשבת פ"ד) כי ניקודו של שם אגל"א הוא אל"ף פתח, גימ"ל קובוץ, למ"ד חולם, ואל"ף חולם ע"כ.

ועיין בשל"ה (חיי שרה, תורה אור ה) שכתב שמוצא שם זה הוא מפסוק ותאמר גם לגמליך אשאב, והם א מותאמר, ג' מגם, ל' מלגמליך, א' מאשאב. כי ברוח נבואתה השכילה סוד השליח שלמעלה ונשמט יצחק אבינו בגבורה, ע"כ.

יב. ירושלמי (תענית פ"א הלכה א'). ובטעם הדבר פירשו ראב"ה (סי' תתמד) והרא"ש (ריש תענית), שהעם עסוקים להכין ליום טוב, ואינם נמצאים בבית הכנסת, נמצא זה מזכיר וזה אינו מזכיר, והוי כעין אגודות אגודות, ובשחרית אף על פי שפנויים

יא. טעה ואמר מוריד הגשם בימות החמה, חוזר לאתה גבור ואף אם נזכר תוך כדי דיבור, לא יתקן לומר מוריד הטל, אלא יחזור לאתה גבור. ואם אמר כבר ברוך אתה ה', יסיים למזני חוקיך, ויחזור לאתה גבור. ואם סיים את הברכה, אף אם עדיין לא התחיל ברכה אחרת, יחזור לראש התפילה.¹

עיונים והארות

החמה. נמצא שלא הזכיר לא טל ולא מטר, שאז הדין הוא שמחזירין אותו, ועל זה כתב מרן שיזכיר הגשם קודם אתה קדוש, דהכי קי"ל בכל הדברים שמחזירין אותו אם לא פתח בברכה שלאחריה, מזכיר שם הענין בלא חתימה. אבל בדברים שאין מחזירין אותו, א"צ לחזור לאומרם כשסיים הברכה, אף על פי שלא פתח בברכה שאחריה. וכמ"ש מרן בשו"ע (סי' רצד ס"א) טעה ולא הבדיל בתפילה במוצ"ש אינו חוזר, מפני שהוא צריך להבדיל על הכוס. ושם (פ"ע ד), במקום שאמרו שאינו חוזר להתפלל, מיד כשסיים הברכה אין לו לחזור אף על פי שלא פתח בברכה שלאחריה. ומבואר בטור שם דהוי הפסק אם חוזר, כיון שא"צ לחזור. וכ"כ הרב א"ר (סי' קיד סק"ז), שבכל הדברים שאין מחזירין עליהם, כגון יעלה ויבא בליל ראש חודש, ועל הנסים ועננו, אף על פי שלא התחיל בברכה שלאחריה, אינו מזכיר מטעם הפסק, וכמ"ש הרשב"א פרק תפלת השחר (ט). ושכן כתבו התוס'. וכן משמע לי מדברי הרא"ש והמרדכי שם, מדכתבו הטעם משום הפסק, הילכך שב ואל תעשה עדיף. (וע"ע בשו"ת מהר"ם ד"פ סי' רח). ואף על פי שבתשובת הרדב"ז (סי' תקסא) חולק על זה ונשען ע"ד השבולי הלקט שאם אמר יעלה ויבא ועל הנסים בין ברכה לברכה, לא חשיב הפסק. אולם כבר תמה עליו מרן החיד"א בברכ"י (סי' קפח סק"ז), שהרי מבואר להדיא בדברי הרשב"א שאינו חוזר להזכיר מעין המאורע אפילו בלא חתימה, וכ"כ הרא"ש והטור דהוי הפסק. וכן דעת מרן הב"י (סי' קיד). וכן עיקר. ע"ש. וכ"כ עוד בברכ"י (סי' תכב סק"א). ע"ש. וכן פסק בשו"ת זכור ליצחק הרי"י (סי' כט) שאם חוזר בין ברכה לברכה בדברים שאין מחזירין אותו, הוי הפסק. ע"ש. וכן פסק בשלמי צבור (דף רכ ע"ד) ושכן כתב הרב מאמר מרדכי. ע"ש. וכ"כ בספר פקודת אלעזר (סי' צה). ע"ש. גם הרב כה"ח סופר (סי' רצד ס"ק טוב) הסכים דהוי הפסק. וכ"כ המשנה ברורה שם. וק"ק על מה שסתם החיד"א בקשר גודל (סי' יד אות ח) כעין מ"ש הרהמ"ח. וע"ע מה שהאר"י בזה בשו"ת מהרש"א אלפנדארי (חאו"ח סי' ג), עכ"ל הרב בהליכו"ע ועי"ש עוד ובשו"ת יביע אומר (חלק א' חאו"ח סי' כב אות י - ג).

יד. בנמרא תענית (ג). אם אמר מוריד הגשם בימות החמה מחזירים אותו.

והנה דעת הטור דאם אמר מוריד הגשם בימות החמה, מחזירין אותו וחוזר לראש הברכה, ואם סיים הברכה, חוזר לראש התפילה. וכתב הב"י (סי' קיד) וז"ל: כן כתב שם הרא"ש (סי' א) וכן כתב המרדכי (סי' תריב) בשם ראבי"ה (תענית סי' תתמו). והרמב"ם כתב בפ"י מהלכות תפילה (ה"ח) אם טעה בימות החמה ואמר מוריד הגשם חוזר לראש, משמע מדבריו דלעולם חוזר לראש התפילה, ומכל מקום נדחו דברי המרדכי שכתב, נראה לרבי דלא מחזירין אותו לראש הברכה אלא כלומר גוערין בו ומוחין בו שלא יאמר יותר. דתימה הוא לומר מחזירין לראש הברכה כי מה יועיל הלא כבר אמר אותו עכ"ל. ולפסוק הלכה בין הרמב"ם והרא"ש נראה לפסוק כהרא"ש דראבי"ה מסייע ליה ועוד שדברי הרמב"ם אינם מבוארים בפירוש.

שהתחיל אתה קדוש, א"צ לחזור אלא אומר משיב הרוח ומוריד הגשם בלא חתימה.

להלכה, בשו"ע (שם סעי' ו') כתב, במה דברים אמורים שמחזירין אותו כשלא אמר בימות הגשמים מוריד הגשם, היינו כשסיים כל הברכה והתחיל ברכה שאחריה, ואז חוזר לראש התפילה; אבל אם נזכר קודם שסיים הברכה, יאמר במקום שנזכר, ואפילו אם סיים הברכה, ונזכר קודם שהתחיל אתה קדוש, א"צ לחזור, אלא אומר: משיב הרוח ומוריד הגשם, בלא חתימה.

והבא"ח (פרשת בשלח אות טז) כתב וז"ל: בימות הגשמים אם שכח לומר מוריד הגשם ואמר מוריד הטל אינו חוזר. ועם כל זה אם נזכר קודם שהתחיל אתה קדוש, יאמר שם משיב הרוח ומוריד הגשם, שכיון שלא התחיל בברכה שאחריה לא נקרא סיום הברכה לענין זה. ע"כ. וכ"כ החיד"א (בקשר גודל סי' יד אות ח). ובשו"ת יביע אומר (חלק א' חאו"ח סי' כב אות י - ג), ובשו"ת יחווה דעת (חלק א' עמוד רפד), ובהליכות עולם (ח"א פר' בשלח הלכה ה) תמה על זה, שהרי בכל דבר שאין מחזירים אותו, כיון שסיים הברכה אף על פי שעדיין לא התחיל בברכה שאחריה, אינו חוזר משום הפסק, כמו שמתבאר להדיא בשלחן ערוך שם (וכן בס' רצד סעי' א), וכ"פ מו"ר הראשל"צ בספרו ילקוט יוסף (סי' קיד הערה ב').

וז"ל הרב בהליכות עולם (שם) מי שטעה בימות הגשמים, ואמר "מוריד הטל" במקום "משיב הרוח ומוריד הגשם", אם עדיין לא סיים הברכה, נכון שיחזור ויאמר, "משיב הרוח ומוריד הגשם" באמצע הברכה. ואם כבר חתם "ברוך אתה ה'", יסיים מחיה המתים, וימשיך אתה קדוש. ולא יפסיק לומר משיב הרוח ומוריד הגשם בין ברכה לברכה. ובמקורות (שם) כתב וז"ל: הנה עיקר דין זה דמהני "מוריד הטל" במקום "משיב הרוח ומוריד הגשם", מבואר בירושלמי (פ"ק תענית) והובא בהרי"ף (ריש תענית) וז"ל: ר' זעירא בשם ר' חנינא, היה עומד בגשם והזכיר של טל אין מחזירין אותו. בטל והזכיר של גשם מחזירין אותו. והתניא בטל וברוחות לא חייבו חכמים להזכיר ואם בא להזכיר מזכיר, לא דמי ההוא דמצלי ומיקל להווא דלא מצלי ולא מיקל. ופ"י הר"ן דאסיפא פריך, דקא סלקא דעתיה דהמקשה דמשום הכי קאמר דהיה עומד בטל והזכיר של גשם מחזירין אותו, לפי שלא הזכיר של טל, ומשום הכי פריך עלה מדתניא בטל וברוחות לא חייבו חכמים להזכיר וכו', ומשני לא דמי ההוא דמצלי ומיקל, כלומר מקלל, שהגשמים בימות החמה סי' קללה הם. ולפי זה קרוב הדבר שכל שהזכיר גשם אף על פי שהזכיר טל ג"כ מחזירין אותו לפי שקלקל. ע"ש. וכ"כ התוס' (תענית ג) בשם הירוש', ופ"י רבנו נתנאל כדברי הר"ן. ע"ש. וכן הוא גם בתוס' ברכות (ט): וכן פסקו הרמב"ם (פ"י מהל' תפילה ה"ח). והטוש"ע (סי' קיד ס"ה). ע"ש.

והנה דברי הרב בא"ח כאן תמוהים מאד, שהרי גם הוא מודה למ"ש מרן (שם) שאם הזכיר טל אין מחזירים אותו, ומ"ש מרן השו"ע (שם סעי' ו') שיאמר משיב הרוח ומוריד הגשם קודם אתה קדוש, מיירי במקומות שאין מזכירים טל בימות

ואין צריך לומר פסוק "ה' שפתי תפתח" טו.

יב. אפילו במקום שצריכין גשם בימות החמה, אם הזכיר גשם במקום טל, מחזירין אותו טו.

יג. אם אמר משיב הרוח ומוריד, ונזכר ואמר הטל, שפיר דמי יו.

מאמרי הזוה"ק

הכהנים ומעשיהם

מעשיהם של הכהנים בלחש והאמירה להם בלחש

אמור דף פח ע"ב

אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים, (ויקרא כא, א) רַבִּי יִצְחָק אָמַר לפרש מש"כ, **אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים,**

בְּלַחֲשׁוֹ כלומר אמור להם בלחש, אשריכם שזכותם לקדושה יתירה. והטעם שיאמר להם בלחש הוא מפני,

בְּמָה דְּכָל עֹבְדֵיהוֹן דְּבִתְהֵי בְּלַחֲשׁוֹ כי כמו שכל מעשיהם של הכהנים הם בלחש, לפי שעיקר עבודת

הקרבנות היתה הכוונה שכיונו הכהנים לייחד את פרצופי האצילות עד א"ס ב"ה, **בְּכִּי אָמְרָה דְּלְהוֹן בְּלַחֲשׁוֹ**

כך האמירה להם צריכה להיות בלחש.

עיונים והארות

כל שסיים את הברכה נסתלק כבר מהברכה, והוי כהסיח דעתו. וכן מוכח מדין הטועה ואמר האל הקדוש ונזכר לאחר כדי דיבור, שחוזר לראש התפילה, כמבואר בשו"ע (בס"ת תקפ"ב סעי' ב), והוא אף אם לא התחיל ברכה אחרת, דבהתחיל ברכה אחרת אפילו נזכר תוך כדי דיבור חוזר לראש התפילה, כמבואר במטה יהודה (שם), וכן הביא בשערי תשובה (שם), מוכח מדברי מרן שחוזר לראש התפילה אף כשלא התחיל ברכה אחרת, וא"כ הוא הדין לענינו, שחוזר לראש התפילה אפילו לא התחיל ברכה אחרת, ובפרט ששיטת הרמב"ם (בפרק י' מהלכות תפילה הלכה ח) שאף אם לא סיים את הברכה חוזר, וכמו שהבין בדבריו בב"י (בס"י קי"ד) ע"ש. וכן כתב בבאה"ל (שם ד"ה ואם סיים), ע"ש.

טו. **כ"ב** הריטב"א (תענית ג), הא דקיימא לן כל שטעה בשלש ברכות ראשונות חוזר לראש, אין צריך לחזור ולומר ה' שפתי תפתח, והובא להלכה בשלמי צבור (דף ק"ז ע"ג). קשר גודל (ס"י יד). וכ"פ מו"ר הראשל"צ בספרו ילקוט יוסף (ס"י קיד הלכה יד).

טז. **כתב** ה"ר יונה בפרק תפילת השחר (יט: ד"ה ומיהו) שאפילו במקום שצריכין הגשם בימות החמה אם הזכיר גשם במקום טל מחזירין אותו שאם הם צריכים לגשמים ישאל אותם בשומע תפילה ולא ישנה ממטבע חכמים וכדאמרין בפרק קמא דתעניות (יד:) גבי בני נינוה. והביאו השו"ע (שם).

יז. **כ"ב** הגאון חיד"א בקשר גודל (ס"י י"ד).

ופסק בשו"ע (ס"י קיד סעי' ד) אם אמר מוריד הגשם בימות החמה, מחזירין אותו וחוזר לראש הברכה; ואם סיים הברכה, חוזר לראש התפילה.

וב"ב בשו"ת אול"צ (ה"ב פ"ז תשובה כט) ועי"ש במקורות שכתב וז"ל: בשו"ע (ס"י קיד סעי' ד) כתב, אם אמר מוריד הגשם בימות החמה מחזירין אותו, וחוזר לראש הברכה, ואם סיים הברכה חוזר לראש התפילה. מבואר בדברי מרן שאין די במה שיתקן לומר מוריד הטל, אלא צריך לחזור לראש הברכה. והטעם הוא, שכאן לא רק שחיסר את ההזכרה, אלא אף קלקל במה שהזכיר גשמים, שהרי הם ס"י קללה, ולכן חוזר לראש הברכה כדי לתקן. ומדברי מרן משמע שאף שהוא תוך כדי דיבור, מ"מ גם כן חשיב קילקול וחוזר לראש הברכה, שהרי לא כתב מרן דהיינו דוקא לאחר כדי דיבור.

ואם אמר ברוך אתה ה' ונזכר שטעה, נחלקו האחרונים אם חוזר לראש התפילה או יתקן ויאמר למדני חוקיך, כמבואר בפמ"ג (שם בא"א ס"ק י') ובשערי תשובה (שם). והעיקר להלכה שיאמר למדני חוקיך, כדעת הריטב"א בתענית (ג), והובא בשערי תשובה (שם), ע"ש, וכן כתבו האחרונים.

ועוד נחלקו האחרונים, אם סיים את הברכה ולא התחיל ברכה אחרת, אם חוזר לראש התפילה או לראש הברכה, ובפמ"ג (שם) כתב שצ"ע לדינא, וספק ברכות להקל, ולא יחזור לראש התפילה, וכן פסק בכה"ח (ס"ק כז), שיחזור רק לראש הברכה, וע"ש שהביא דעות האחרונים בזה, ואין נראה כן, אלא

ככל שהאדם יותר קדוש האזהרה אליו יותר גדולה

אָמַר וְאָמַרְתָּ: זְמַנָּא חַד, וְתֵרִין זְמַנִּין אמור אל הכהנים, ואמרת להם פעם אחת ושתי פעמים, כלומר הרבה פעמים, **לְאֹהֲרָא לְהוּ עַל קְדוּשֵׁיהוּ, בְּגִין דְּלֹא יִסְתְּאֲבוּן** להזהיר אותם על קדושתם, כדי שלא יטמאו עצמם. **דְּמֵאן דְּמִשְׁמֵשׁ בְּאַתְר קְדִישָׁא, בְּעֵיא דִישְׁתַּבַּח קְדִישָׁא בְּכֻלָּא** כי מי שמשמש במקום קדוש, צריך שימצא קדוש בכל דבר, ולכן צריך להזהיר אזהרה כפולה את הכהנים המשמשים בבית המקדש להתנהג בקדושה יתירה יותר משאר ישראל.

מבאר סוד טומאת מת, שרוח הטומאה רוצה לינוק מעם ישראל שהם קדושים בשעה שהנשמה מסתלקת מהם ונשאר הגוף ריקם מהקדושה **לְנַפֶּשׁ לֹא יִטְמָא, כְּמָה דְּאֹקִימָנָא, דְּגוּפָא בְּלֹא רוּחַ, מְסֻאָבָא הוּא, וְשָׂאֲרֵי עֲלִיה רוּחַ מְסֻאָבָא** ומפרש עוד מש"כ לנפש לא לטמא היינו כמו שביארנו למעלה, שגוף בלי הרוח טמא הוא, ושורה עליו רוח הטומאה. **דְּתָא תִּיאֻבְתָּא דְּרוּחֵי מְסֻאָבֵי לְגַבֵּי גּוּפֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל אִיהוּ** כי תשוקת רוחות הטמאות הוא אל גופותהם של ישראל, **בְּגִין דְּאַתְרַק מְנִייהו רוּחָא קְדִישָׁא** לפי שהורק מהם רוח הקדושה, **וּבְמָנָא דְּקוּדְשָׁא, אָתִיין לְאַתְחַבְרָא** ובכלי ששרתה בו קדושה באים הקל' להתחבר ולהתלבש. **וּבְהֵנִי דְּאִינוּן קְדִישִׁין, קְדוּשָׁתָא עַל קְדוּשָׁתָא** והכהנים שהם קדושים, ויש עליהם קדושה יתירה יותר מקדושת שאר ישראל, **לָא בְּעִיין לְאַסְתְּאָבָא בְּלָל** אסור להם להטמא כלל, **בְּגִין דְּכְתִיב** לפי שכתוב בנזיר שגם הוא אסור לטמא למתים, (במדבר ו, ז) **כִּי נָזַר אֶלְהִיו עַל רֹאשׁוֹ** והיינו שהם מוכתרים בהארת ג' ראשונות שהיא ככתר על ראשם. **וּכְתִיב** בכהן גדול (ויקרא כא, יב) **כִּי שָׂמַן מִשְׁחַת אֶלְהִיו עָלָיו אֲנִי יי'** והשמן הוא שפע החכמה הנשפע לבינה, וממנה נשפע על ראש הכהנים המושרשים בחסד דז"א.

שפע החכמה שנמצא על ראש א"א נמשך לזקנו ומשם לחסד דז"א ומשם לנוק' ולכל העולמות

וְהוּא בְּגוּוּנָא דְלְעִילָא קָאִים לְתַתָּא והכהן שהוא בחסד הוא עומד למטה, ושואב הארת שפע השמן, בעין הכהן של מעלה שהוא החסד דז"א כמבואר לקמן, **וּכְתִיב**, (תהלים קלג, ב) **כִּשְׂמֵן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזֶּקֶן וְזֶקֶן אֶתְרֵן שְׂיֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו, הֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ** ואמר מקרא זה כבר ביארו החברים, **אֲבָל** עתה נפרש בזה האופן, מש"כ **כִּשְׂמֵן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ, דָּא מְשַׁח רְבוּת קְדִישָׁא עֲלָאָה, דְּנָנִיד וְנָפִיק מֵאַתְר דְּנִהָרָא עֲמִיקָא דְּכֻלָּא** זהו שמן משחת קודש העליון, שהוא שפע ואור המאיר מא"א אל אבא והוא משפיעם לאימא, שנמשך ויוצא ממקום הנהר העמוק מכל, כלומר שהוא נמשך למטה מיסוד דאימא על ראש הכהנים.

דְּבַר אַחַר, דִּנְגִיד וְנָפִיק מִרִּישָׁא דְכָל רִישֵׁין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין פירוש אחר על מש"כ בשמן הטוב, היינו שנמשך השפע מראש של כל הראשים שהוא סתום מכל הסתומים, כלומר שנמשך שפע השמן מיסוד דעתיק המלוּבש במצחא דא"א. **עַל הָרֵאשׁ, עַל הָרֵאשׁ וְנֵדְאִי, רִישָׁא דְאָדָם קְדָמָא** היינו דהיינו על הראש של אדם קדמון שהוא א"א.

שלושה רועים שלש מתנות

סוד הג' מתנות עליונות וחשובות שזכו עם ישראל במדבר, "מן" בזכות משה. "ענני כבוד" בזכות אהרן. "באר" בזכות מרים

אמור דף קב ע"ב

וּבַחֲמֹשֶׁה עֶשְׂרֵי יוֹם (ויקרא כג, לד), **רְבִי יְהוֹדָה פָּתַח**, (במדבר כא, א) **וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֹד** רש"י כותב שמע שמת אהרן והסתלקו ענני הכבוד. **תַּיִנְנוּ, ג' מִתְּנֵן עֲלָאִין** למדנו שלש מתנות מעולות וחשובות שמורות על חסד גדול מן השמים ואהבה גדולה לעם ישראל, **אִוְדַמְנוּ לְהוֹ לְיִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי תִלְתָּא אַחִין** נודמנו להם לעם ישראל במדבר על ידי שלשה אחים. **מִשָּׁה, אַהֲרֹן, וּמְרִים.** דהיינו מן, **בְּזִכּוֹת מִשָּׁה. עֲנֵנִי כְבוֹד, בְּזִכּוֹת אַהֲרֹן. בָּאֵר, בְּזִכּוֹת מְרִים.** **וּבְלֵהוּ אַחִירֵן לְעֵילָא** וכולן אחוזות ומושרשות למעלה באצילות. **מִן בְּזִכּוֹת מִשָּׁה, דְּכִתִּיב שְׁכַתוֹב** (שמות טז, ד), **הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם** (דף קג ע"א) **מִן הַשָּׁמַיִם, מִן הַשָּׁמַיִם** (ד"קא), **דָּא מִשָּׁה** זה בחי' משה כי השמים סוד ת"ת שמשה רבנו היה מרכבה למדת הת"ת. השמים אותיות משה י"ם ר"ת "יביא מן".

עֲנֵנִי כְבוֹד בְּזִכּוֹת אַהֲרֹן שהוא מרכבה לחסד **דְּכִתִּיב**, שכתוב (במדבר יד, יד) **אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין** עין בעין ר"ת ע"ב כמספר חסד (אהרן) **נִרְאָה** אותיות אהרן **אַתָּה יי' וְגו'** ומסיים הפסוק וענגך עומד עליהם שכל שבעה עננים היו בזכות אהרן, **וּבְכִתִּיב** ועדיין מי אמר שהיו ז' עננים אולי היה רק ענן אחד, לכן מביא ראייה מהקטורת של יוה"כ שכתוב בה (ויקרא טז, יג) **וּבִסָּפָה עֲנַן תִּקְטָרֶת** את הכפורת. **מַה לְּהֵלֵן שְׂבַעָה** מה בענן הקטורת שבעה עננים כמבואר בסמוך. **אַתָּה כָּאֵן נִמִּי שְׂבַעָה** גם כאן שכתוב וענגך עומד עליהם ג"כ היו שבעה עננים בזכות אהרן. **דִּהָא בְּקִטְרֵת שְׂבַעָה עֲנַנִּין מִתְּקַשְׂרֵן בְּחֵדָא** שהרי בקטורת שבעה עננים היו מתקשרים כאחד כי קטורת מלשון קשירה. ומש"כ ענן הקטורת פי' ענן שקושר עמו כל השבעה עננים, והיו נמשכים ע"י הקטורת שבעה מקיפים של חסדים מאימא לז"ת דז"א והם סוד שבעה עננים (ועוד). **וְאַהֲרֹן רִישָׁא לְכָל שְׂבַעָה עֲנַנִּין הוּא** ואהרן הכהן הוא הראש לכל השבעה עננים כי הוא בחסד והוא הראש לכולם וכולם עוברים דרכו ומקבלים שפע ממנו ובלעדיו אין להם כח לפעול פעולתם ולכן הוא קושר לכולם, **וְהוּא קָשִׁיר לְשִׁית אַחֲרֵנִין בִּיהַּ בְּכָל יוֹמָא** והוא קושר לששה עננים אחרים בו בכל יום והוא נקרא יומא דכליל כולו

יומי.

בְּאֵר בּוֹכּוֹת מְרִים, לפי שהיתה מרכבה לשכינה כי כמו שמושה היה מרכבה לת"ת כן מרים היתה מרכבה לשכינה, **דְּהָא הִיא וְדָאֵי בְּאֵר אֶתְקַרֵי** שהרי השכינה בודאי באר נקראת כנודע מדברי הרב מפסוק בידך אפקיד רוחי ר"ת בא"ר, וכן עלי באר ענו לה וכו'. **וּבְסִפְרָא דְאַנְדְּתָא** ובספר האגדה, (שמות ב, ד) **וַתִּתְצַב אַחֲוֹתוֹ מִרְחוֹק לְדַעָה וְגו'** מה יעשה לו. ואחותו של משה שהיא מרים הנביאה היא רמוז לשכינה שהיא אחות של ז"א ומשה רבנו כביכול דוגמת ז"א, **דָּא הוּא בְּאֵר מִים חַיִּים** זה סוד באר מים חיים כלומר האחות שהיא השכינה היא באר מים חיים, **וְכֻלָּא קְשׁוּרָא חַד** וכל הכינויים הללו מרים, באר, אחות, כולם קשר אחד בשכינה. והרמ"ק באר שכל השלש מתנות שהן מן, עננים באר, הן קשר אחד. **יִמְתָּה מְרִים, אֶסְתְּלֵק בְּאֵר** מתה מרים נסתלקה הבאר. **דְּכֻתִּיב** שכתוב (במדבר כ, ב) **וְלֹא הָיָה מִים לְעַדָּה. וּבְתֵהוּא שְׁעֵתָא** **בְּעֵאת בְּאֵר אַחְרָא לְאַסְתְּלֵקָא** ובאותה שעה שמתה מרים רצתה גם באר אחרת שהיא השכינה הקדושה להסתלק מן העולם ולעלות למעלה, **דְּהָוָה שְׂכִיחַ עֲמַהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל** שהיתה השכינה מצויה תמיד עם ישראל, כי היתה עומדת תמיד עם עם ישראל היות שמרים היתה המרכבה של השכינה למטה, ועתה שמתה מרים גם השכינה רצתה להסתלק. **כִּד חֲמָאת שְׁתָּא עֲנַנִין** אמנם כאשר ראתה ששה עננים שהם חסדים דז"א, **דְּהוּוּ קְשִׁירִין עֲלָה** שהיו קשורים עליה ומשה רבנו שהוא מרכבה לת"ת עדיין חי כלומר ו' עננים שהם הו"ק מאירים בה, **אֶתְקַשְׁרַת הוּא בְּהוּ** נקשרה היא בהם ונשארה יחד עם ענני הכבוד שהם החסדים דז"א בזכות אהרן.

מֵית אַהֲרֹן, אֶסְתְּלֵקוּ אֲנָוִן עֲנַנִין מת אהרן הכהן נסתלקו אותם עננים שהיו בזכותו, **וְאַסְתְּלֵק** **עֲנַנָּא דְבִירָא עֲמַהוֹן** וגם הסתלק הענן של הבאר שהוא בחי' החסד של השכינה עמהם. **אֶתָּא מִשָּׁה, אַהֲדַר לְהוּ** בא משה רבנו והחזיר אותם את העננים והבאר לעם ישראל ובזה הראה שכולם קשורים יחד. **הָדָא הוּא דְכֻתִּיב** זה מש"כ, (תהלים סח, יט) **עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאָדָם** ולא פירט מה הן המתנות שלקח משה. **לְקַחַת מִתְּנוֹת וְדָאֵי, אֲנָוִן מִתְּנוֹת דְּהוּוּ** **בְּקַדְמֵיתָא בְּאֵר וְעֲנַנִין** דהיינו אותן מתנות שהיו בתחילה והן שתי מתנות באר ועננים. וא"כ זכה משה שמלבד שעלה למרום וקבל את התורה לקח גם מתנות בעת מיתת אהרן.

בְּאֵר, דָּא בְּאֵר דְּיִצְחָק באר זה בחי' באר יצחק שהוא בחי' גבורה כי עיקר בנין השכינה היא ע"י בחי' הגבורה בחי' יצחק. **עֲנַנִים, אֲלִין עֲנַנִים דְּאַהֲרֹן** הם עננים דאהרן שהוא בחי' החסד. **אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִפְּנֵי מַה זָכָה אַהֲרֹן לְדָא** לזה שכל שבעה ענני כבוד נתנו לישראל בזכותו, **בְּגִין דְּאִיהוּ** לפי שהוא היה בחי' חסד הראשון הנקרא "יומא דכולהו יומי" והוא נקרא ענן הראשון, **קְשִׁיר בְּעֲנַנִים** (ג"א רישא לְעֲנַנִים) שקושר את העננים כולם כאחד שהם השבעה חסדים והחסד הראשון מתפשט בכלם ובלעדיו אין להם כח. **וְהוּא אֶקְשִׁיר כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא לְבָלְהוּ בְּחָדָא** והחסד השייך לו קושר

כל חסד וחסד השייך לכל יום ויום. יום א' חסד שבחסד, יום ב' חסד שבגבורה וכו' והוא קושר לכולם כאחד, **דַּמְתַּבְרָכָאן בְּלֵהוּ עַל יְדוּי** שמתברכות כל השבע ספירות הרמוזות בעננים כולן על ידיו, כי אור אין סוף ב"ה מתלבש באור החסד ורק אח"כ מאיר בכל הספירות ולכן כולן מתברכות על ידיו.

כל העננים הלכו יחד לפי שכולם קשורים ואחוזים זה בזה

תָּא תְּוִי בא וראה, **עַל כָּל חֶסֶד דְּעֵבֵד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל** על כל חסד שעשה הקב"ה לעם ישראל, **קְשִׁיר עֲפֹהוֹן ז' עֲנַנֵי יְקִירָן** קשר עמהם ז' ענני כבוד שהם שבעה אורות של חסדים שהם מקיפים את ז"א ועתה הארתם מקיפה את עם ישראל, **וְקְשִׁיר לְהוּ בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהָא עֲנַנָּא דִּילָהּ** וקשר להם את העננים בכנסת ישראל שהיא השכינה הקדושה שהרי הענן שלה של השכינה הוא ענן המלכות בחי' השביעית, **אֲתִקְשֵׁר בְּשִׁיתָא אַחְרַנִּין** נקשר בששה עננים אחרים שהם החסדים העליונים של הו"ק דז"א. **וּבְכֻלְהוּ שְׁבַעָה, אֲזִלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּרָא.** ובכל שבעת העננים הלכו עם ישראל במדבר. **מָאִי טַעְמָא** ושואל, ומה הוא הטעם שהיו צריכים שבעה עננים, **בְּגִין דְּכֻלְהוּ קְשָׁרָא דְּמַהִימְנוּתָא נִינְהוּ** לפי שכולם, כל העננים קשר של האמונה הם, כי יש ב' בחינות אמת ואמונה. אמת היא אות ו' דהוי"ה שהוא בחי' ז"א ואמונה היא אות ה' דהוי"ה והיא בחי' המלכות שהיא השכינה ואין פרוד בין אות ו' לאות ה' ולכן כל השבעה עננים הלכו ביחד ונקראים קשר של אמונה. **וְעַל דָּא** ועל זה נאמר (ויקרא כג, מב) **בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים** כי הימים הם אורות החסדים המקיפין הנמשכים מאימא לשכינה והם סוד העננים והסוכה. **מָאִי קָא מְיִירִי** במה הוא מדבר, כלומר מה ענין הימים העליונים שהם חג"ת נה"י והם העננים. **בְּגִין דְּכֻתִּיב,** לפי שכתוב (שיר השירים ב, ג) **בְּצִלּוֹ חֲמַדְתִּי וַיִּשְׁבְּתִי** שהוא בצל ענני הכבוד שהם ז' ימים העליונים חג"ת נה"י"ם בהם חמדתי ורציתי אותם וישבתי בהם. ואז, **וּפְרִיּוֹ מְתוֹק לְחֻבִי** הוא בחי' השפע שיורד ומאיר מהעננים הללו שהם אור המקיף. **וּבְצֵי בַר נֶשׁ לְאַחֲזָאָה גְרַמְיָה** וצריך האדם להראות עצמו כאשר יושב בסוכה, **דִּיתִיב תְּחֹזֶת צִלָּא דְּמַהִימְנוּתָא** שהוא יושב תחת צל האמונה שהם אורות החסדים של המקיפים מצד אמא עילאה.

תָּא תְּוִי בא וראה, **כָּל אֲנֹוֹן שְׁנִין דְּקָאִים אַהֲרָן** כל אותן השנים שעמד אהרן הכהן והיה חי וקיים, **הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּצִלָּא דְּמַהִימְנוּתָא** היו עם ישראל חוסים בתוך צל האמונה, **תְּחֹזֶת אֲלִין עֲנַנִּין** תחת אלו העננים מאחר שאויר המדבר היה טמא שהוא מארץ העמים, חס עליהם הקב"ה והושיב אותם בסכות באויר טהור שהוא הארת אור המקיף של אמא וגם הועיל להם שלא יכם שרב ושמש. **בְּתַר דְּמִית אַהֲרָן** אחר שמת אהרן שהיה מרכבה לחסד, **אֲסַתְלָק עֲנַנָּא חַד** נסתלק ענן אחד שהוא ענן החסד, **דְּהוּא יְמִינָא דְּכֻלָּא** שהוא ימין והעיקר של כולם שכלל את כולם וכולם משפיעים דרכו. **וְכַד תְּאִי אֲסַתְלָק, אֲסַתְלָקוּ כָּל שְׂאָר עַמֵּיהּ** (נ"א עֲנַנִּין) וכאשר זה הענן נסתלק נסתלקו גם שאר העננים שהיו כלולים עמו כי הכל נמשך אחר העיקר **וְאֲתַחֲזִיאָו בְּלֵהוּ בְּגִרְעִיעוּתָא** ונראו כל עם ישראל בחסרון הקדושה, כי עד עתה היו דבוקים בבורא

יתברך בזכות אהרן שהוא בחי' החסד, ועתה נסתלק האויר האלהי הקדוש שהיה מלבישם ע"י העננים. וְהָא אִוְקְמוּהָ וְהָרִי בָארוּ הַחֲבָרִים אֶת הַפְּסוּק, דְּכַתִּיב שְׁכַתוּב, (במדבר כ, כט). וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גֹעַ אֶהְרֵן. אֶל תִּקְרִי וַיֵּרְאוּ, אֶלָּא וַיֵּרְאוּ הַכּוּנָה הִיא שֶׁע"י הַסְּתַלְקוֹת הַעֲנַנִּים נִרְאוּ וְנִתְגַּלוּ לַעֵין כֹּל. מִיָּד וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֵד יוֹשֵׁב הַנְּגֵב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים. שָׁמַע דְּאִסְתַּלְקוּ אֲנֹוֹן עֲנַנִּים פִּי שָׁמַע שְׁנִסְתַּלְקוּ אוֹתָם הַעֲנַנִּים שֶׁהִיוּ מְכַסִּים וְשׁוֹמְרִים אֶת עִם יִשְׂרָאֵל, וְמִית תַּיִירָא רַבְרָבָא דְכָל אֲנֹוֹן עֲנַנִּים אֲתַקְשְׁרוּ בֵיהּ וּמַת אֶהְרֵן הַכֵּהֵן שֶׁהִיא מוֹרָה דֶּרֶךְ הַגְּדוּל שְׁכַל אוֹתָם הַעֲנַנִּים נִתְקַשְׁרוּ בּוֹ וּדְרָכוֹ הִיוּ מְגִינִים עַל עִם יִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֵד יוֹשֵׁב הַנְּגֵב וְדָאִי שֶׁהוּא הִיָּה טוֹד הַחַסְד דְקִלִּי בּוֹדָאִי, כִּי הַכְּנַעֲנִי הַזֶּה הִיָּה יוֹשֵׁב בְּנֵגֵב שְׁבַדְרוּם שֶׁהוּא בַחֲסֵד וְא"כ הַכְּנַעֲנִי הוּא חַסֵּד דְקִלִּי מְקוּם תְּפִיסַת יִשְׁמַעֲאֵל, כִּי נִגַּב בְּהִפּוּךְ אֲתוּוֹן גַּנ"ב כִּי גֹנֵב מִהַקְדוּשָׁה וְלִכֵּן שָׁמַע עַל אֶהְרֵן שֶׁהוּא בַחֲסֵד דְקְדוּשָׁה. וְכֹד אֲתוּוֹן אֲנֹוֹן מְאֵלְלִין דְּשִׁדְר מִשָּׁה וְכַאֲשֶׁר בָּאוּ אוֹתָם מְרַגְלִים שֶׁשְׁלַח מִשָּׁה רַבְנּוּ, אָמְרוּ (במדבר יג, כט) עֲמַלְק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנְּגֵב שָׁקְרוּ שָׁקֵר גְּדוּל כִּי הַנְּגֵב הוּא מְקוּם הַכְּנַעֲנִי יִשְׁמַעֲאֵל וְלֹא מְקוּם עֵשׂוֹ, וְעַמְלֵק בָּא מֵעֵשׂוֹ א"כ אִיךְ אִמְרוּ עַמְלֵק יוֹשֵׁב בְּנֵגֵב, אֵלָא אִמְרוּ זֹאת, בְּגִין לְתַבְרָא לְבִייהוּ כְּדִי לְשַׁבֵּר אֶת לִבָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. דְּהָא בְּעַמְלֵק אֲתַבְר חֵילִיהוֹן בְּקַדְמִיתָא שֶׁהָרִי עַל יַדֵּי עַמְלֵק נִשְׁבַּר כַּחַם בְּתַחֲלִילָה, כַּמ"ש וַיַּחֲנוּ בְּרִפְיֵידִים וַיִּבֵּא עַמְלֵק וְלִכֵּן שָׁקְרוּ וְאִמְרוּ עַמְלֵק כְּדִי לְהַפְחִידֵם.

אָמַר רַבִּי אֶבְרָהָם, וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי, מָאִי קָא מִיִּירִי הָבָא מַה בָּא לּוֹמַר כַּאֲן וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי. בְּתַר דְּאִסְתַּלְקוּ אֲנֹוֹן עֲנַנִּים לְאַחַר שְׁנִסְתַּלְקוּ אוֹתָם עֲנַנִּים מְדוּעַ צְרִיךְ לְהַזְכִּיר כַּאֲן כְּנַעֲנִי. אֶלָּא בְּנַעֲן כְּתִיב בֵּיהּ, אֵלָא בְּכַנְעַן כְּתוּב בּוֹ (בְּרַאשִׁית ט, כה), וַיִּאֲמַר אֶרְוֹר כְּנַעֲן עֶבֶד עֲבָדִים יְהִיָּה לְאֶחָיו. הָבָא אוֹלִיפְנָא, מָאֲן דְּאֶפִּיק גְּרַמִּיָּה מְצֵלָא דְמַהִּימְנוּתָא כַּאֲן לְמַדְנוּ מִי שְׁמוּצִיא עֲצָמוֹ מִצֵּל הָאֲמוּנָה שְׁאִינוּ יוֹשֵׁב בְּסוּכָה בַּחַג הַסְּכוּת כְּמוֹ כַּאֲן שְׁמַת אֶהְרֵן וְעַם יִשְׂרָאֵל לֹא זָכוּ לְשַׁבַּת בְּצֵל שֶׁל עֲנַנִּי כְּבוֹד, אֲתַחְזִי לְמַהוּי עֶבֶד לְעַבְדֵי עַבְדִּין רְאוּי הוּא לְהִיּוֹת עַבֵּד לְכַנְעֲנִים שֶׁהֵם נִקְרָאִים עַבְדֵי עַבְדִּים, הָרָא הוּא דְכַתִּיב זֶה הוּא מִש"כ, (במדבר כא, א). וַיִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שָׁבִי. הוּא נִטְלָ עַבְדִּין מִיִּשְׂרָאֵל לְגְרַמִּיָּה פִי שֶׁלְקַח עַבְדִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל לְעַצְמוֹ וְא"כ כְּמוֹ שְׁכַאֲן שֶׁע"י שְׁמַת אֶהְרֵן נִסְתַּלְקוּ הַעֲנַנִּים וְעַם יִשְׂרָאֵל לֹא חָסוּ בְצִילָא דְמִיְהִמְנוּתָא, וְלִכֵּן הִיָּה כַח בְּכַנְעֲנִי לְקַחַת שָׁבִי, כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁלֹּא יוֹשֵׁב בְּסוּכָה שֶׁהִיא אוֹר שֶׁל עֲנַנִּי כְּבוֹד רְאוּי לְיַקַּח אוֹתוֹ לְעַבֵּד.

כל מי שהוא משורש עם ישראל ראוי לישב בסוכה בצל האמונה

וְעַל דָּא בְּתִיב וְעַל זֶה נֶאֱמַר (וּיְקָרָא כַּג, מַב), כָּל הָאֲזָרְחָ בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בְּפִסְפֹּתַי. כָּל מָאן דְּאִיהוּ מְשֻׁרְשָׁא וְגִזְעָא קְדִישָׁא דְיִשְׂרָאֵל, יֵשְׁבוּ בְּפִסְפֹּתַי, תְּחֻזָּתַי צְלָא

דְּמְהִימְנוּתָא כל מי שהוא מהשורש שהוא בחי' הדעת, והגזע שהוא בחי' הת"ת הקדוש של עם ישראל ראוי הוא לישב בסוכה תחת צל האמונה שהיא אור המקיף של האמא העליונה הנקראת "אמונה". **וּמָאן דְּלִיתִיהּ מְגִזְעָא וְשׁוּרְשָׁא קְדִישָׁא דְיִשְׂרָאֵל, לָא יְתִיב בְּהוּ, וַיְפֹק גְרָמִיָּה מִתְּחֻזָּתַי צְלָא דְּמְהִימְנוּתָא** אבל מי שאינו מגזע ושורש הקדוש של עם ישראל לא ישב בסוכה ויוציא עצמו מתחת צל האמונה, כי מי שאינו מעם ישראל אינו נמשך לקדושה.

בְּתִיב כתוב (הושע יב, ח), **כְּנֻעַן בְּיָדוֹ מֵאֲזֵי מְרֻמָּה, דָּא אֲלִיעֶזֶר עֶבֶד אַבְרָהָם** זה רומז על אליעזר עבד אברהם שהיה מזרע כנען והיה מושרש בין החיצונים שנקראים "מרמה". **וְהָא חֲזִי וְבֵרָא, בְּתִיב אֲרוּר כְּנֻעַן** והרי אליעזר היה בכלל ארוּר. **וּבְגִין דְּזָכָה כְּנֻעַן דָּא לְשִׁמְשָׁא לְאַבְרָהָם** ומפני שזכה אליעזר שנקרא כנען לשמש את אברהם אבינו, **כִּיּוֹן דְּשִׁמְשָׁא לְאַבְרָהָם** כיון ששימש לאברהם אבינו, **יְתִיב תְּחֻזָּתַי צְלָא דְּמְהִימְנוּתָא** ישב אצלו תחת צל האמונה, ומשום כך, **זָכָה לְמַפְקָא מִתְּחֻזָּתַי לְטִיָּא דְּאֵתְלִטִּיא** זכה לצאת מאותה קללה שנתקלל כנען ע"י נח, **וְלֹא עוֹד אֶלְא דְּכִתִּיב בֵּיהּ בְּרָכָה** ולא עוד אלא שזכה ג"כ שכתוב בו ברכה, **דְּכִתִּיב** שכתוב, שאמר לו לבן הארמי, (בראשית כד, לא) **וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה. מָאִי קָא מִיִּירִי**. מה בא לומר כאן, אלא כמו שאליעזר חסה בצל האמונה של אאע"ה ויצא מקללה לברכה, כמו כן **דְּכָל מָאן דְּיְתִיב תְּחֻזָּתַי צְלָא דְּמְהִימְנוּתָא** כל מי שיושב תחת צל האמונה שהיא הסוכה שהוא אור המקיף מאימא שבה החירות, **אַחְסִין חִירוֹ לִיָּה וְלִבְנֵי לְעֵלְמִין** מנחיל חירות לו ולבניו לעולם, **וְאַתְּ בְּרַךְ בְּרַבְתָּא עֲלָאָה** ומתברך בברכה העליונה, **וּמָאן דְּאִפִּיק גְרָמִיָּה מְצֵלָא דְּמְהִימְנוּתָא** ומי שמוציא עצמו מצל האמונה הקדושה שהיא הסוכה ולא יושב בה, **אַחְסִין גְּלוּתָא לִיָּה וְלִבְנֵי לְעֵלְמִין** מנחיל גלות לו ולבניו **דְּכִתִּיב** שכתוב בכנעני, **וַיִּלְחָם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׂבִי** דהיינו שלקח שבי מעם ישראל.

מאמרי הפרשה

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאֶמְרַתְּ אֲלֵהֶם" (כא, א).

הגדולים יזהירו ויאירו על הקטנים

פירוש רש"י: אמור ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים. ידוע, כי כל מי שדבוק בחכמים ובצדיקים אשר מפייהם אנחנו חיים, הרי הוא הולך ומתעלה בתורה ויראת שמים, שכן לומד הוא ממעשיהם. ועוד, כאשר החכם רואה אותו, הרי הוא מאיר לו פנים ומשפיע לו תורה ויראה טהורה.

וזהו שאמר הכתוב (תהלים קטו, יג): יברך יראי ה' הקטנים עם הגדולים. פירוש, אם הקטנים מחוברים לגדולים, אזי גם הם בכלל הברכה. (תפארת שלמה כאן ד"ה ויאמר) וזהו שאמרו חז"ל, להזהיר גדולים על קטנים. כלומר, שהגדולים שבדור 'יזהירו' ויאירו על הקטנים, ויחברו אותם עמם בעבודתם. ובפרט, כאשר הם רואים שהקטנים רודפים אחריהם וחפצים מאוד להתעלות על ידם, שאז הם מחברים אותם יותר.

הנה, בימים אלו עולים עמך בית ישראל למירון להילולא של התנא האלקי רשב"י הקדוש, ובאותו יום יוצאת בת קול ומכרזת: עולו ואתכנשו להילולא דבר יוחאי. ואשרי הזוכה לשמוע בליבו הכרזת בת קול, ובא להתחבר אל הרשב"י זיע"א, ולינוק שפע קדושה לזכות להיות ירא שמים ותלמיד חכם. ומי שזוכה לכך, צריך לנצל בכל כוחו את הימים הספורים שזוכה לישיב בצילו דרשב"י, ולשאוף להתחבר אליו ככל האפשר.

ה"מגלה עמוקות" (על התורה בפרשתינו, ד"ה אפתחה), כותב כי כל המצוות שהאדם עושה בכל ששת ימי המעשה, יש להן עליה בכל לילה השמימה. אבל המצוות שהאדם עושה ביום השבת, הן עולות בו ביום ולא בלילה, שהרי הלילה הוא כבר חול. ולכן, מצוות אלו עולות בשבת, באותו יום שהן נעשות. וזהו שנאמר: "ביום השבת" - כל עסק התורה והמצוות, שעושה האדם בשבת, אז "ביום השבת יערכנו לפני ה'" - הכל עולה ומתעלה בעצם יום השבת, והן נערכות "לפני ה'" לנחת רוח לפני ה' יתברך.

ובפרט בשבת זו, שהיא שבת של רשב"י זיע"א, ורשב"י הוא בחינת שבת - מה שבת לה' קודש, אף רבי שמעון לה' קודש. וא"כ אנחנו בשבת בתוך שבת, וכל לימוד התורה והמצוות כאן במקום קדוש זה, באתרא קדישא מירון, גדול שבעת ימים. ואם בכל השנה כולה, כאשר אדם בא לכאן, הלימוד עולה מיד, כל שכן בשבת זו וביום ההילולא. ולכן, נתחזק מאוד בתורה ובמצוות, ונתפלל שזוכה לישועה גדולה ויראת שמים ומידות טובות, ולזכות להיות תלמידי חכמים. ה' יזכנו.

ל"ג לעומר כולל כל החגים

פרשת אמור עוסקת בכל המועדות כולם. חזיה של הפרשה עוסקת בענין פסח שבועות סוכות, ראש השנה ויום הכיפורים. וידוע הוא, שכאשר קוראים את עניינם בתורה, הם מאירים כספירים. ולכן, בקריאת פרשת אמור, מאיר עלינו אורם של כל החגים כולם, והיא שבת מיוחדת אשר מלבד האור של יום שבת קודש, יש בה גם את האור של כל החגים כולם.

והנה, בדרך כלל, פרשת אמור תחול בשבוע שבו יחול יום ל"ג לעומר, שהוא יום של שמחה גדולה אשר אין כמותה - יום שמחת פנימיות התורה.

וראה זה פלא, שיום זה כולל כל החגים כולם, כדלהלן:

א. ראש השנה - ע"פ מה שאמרו (ר"ה טז), כי בראש השנה כולם עוברים לפניו כבני "מרון" - הרי כאן רמז על ראש השנה.

ב. יום הכיפורים - מי שנכנס אל הקודש פנימה, על ציונו של התנא הקדוש, יווכח לראות כיצד כל העם עומד בבכי ובתשובה לפני השם יתברך, ומבקשים ומתחננים בכל ליבם לזכות להבנת התורה ולישועות בכל התחומים, ועוד ועוד. ורשב"י עומד בתפילה, ומליץ יושר עבור כלל ישראל.

ג. חג הסוכות - כולם יושבים שם עם אהלים בדירת עראי, ולו רק כדי לזכות להיות בציון הקדוש, ולקבל אור גדול צילא דמהימנותא מרשב"י זיע"א. ויש אף שיושבים שם שבוע ימים ויותר.

ד. שמחת תורה - השמחה שיש במקום, היא ממש שמחת התורה, כי היא שמחת פנימיות התורה. שכן ביום זה זכה רשב"י לגלות סודות גדולים, וביום זה סיים לגלות ולהוריד לעולם כל סודות התורה. וכולם משתתפים בשמחה הגדולה, בריקודים ושירים עם כלי נגינה לרוב.

ה. חג החנוכה - כמה נרות מדליקין אצל הרשב"י זיע"א ועושים אור גדול ומפרסמים את הנס הגדול שהיה ביום זה שהמשיך היום להתארך ולהאיר ונאמר ליהודים אורה גדולה אורה זה תורה.

ו. חג הפורים - שכתב בשער הכוונות שאוכלים ושותים ושמחים וגם שותים יין לכבוד רשב"י כי יין בגי' סוד לרמוז שעיקר תורת הסוד גילה לנו רשב"י זיע"א.

ז. חג הפסח - כידוע, שהשבוע של ל"ג לעומר הוא זמן פסח שני. ומובא בזהר הקדוש (רע"מ, פרשת בהעלותך דף קנב:), שמיום פסח שני, למשך שבועה ימים - שערי שמים פתוחים. ולכן, מי שרוצה לעשות תשובה ולקבל את פני השכינה, השערים פתוחים, ויכול לזכות לתורה ולסודות התורה ולקבל פני השכינה. וידוע, שרשב"י היו פניו כפני השכינה. ועוד, ע"פ דברי הרמב"ן (ויקרא כג, לו) שכל ימי העומר נקראים ימי חול המועד פסח.

ח. חג השבועות - כי יום זה הוא יום מתן תורה, כמו שכתבנו לעיל, שבו זכינו לקבל את פנימיות התורה. כי כאשר משה רבנו עלה להביא את התורה, הוריד עמה גם את סודות התורה, כמו שכתוב (תהלים סח, יט): עלית למרום שבית שב"י - הוא רומז על רשב"י, ועל הזוהר הקדוש שהונחל לנו מסיני. ורשב"י ע"ה, זכה להוריד אותה לעולם ביום ל"ג לעומר.

זכות המסייע להילולא דרשב"י

אספר ממה ששמעתי ב"קול הלשון", מאחד המרצים בהידברות, הרב אליהו עמר שמו, שסיפר דבר פלא שקרה בימינו אנו:

הבת שלו היתה בטיפול נמרץ זמן רב, עקב כך הוא שהה עמה זמן רב, וכך נרקמו קשרי ידידות עם אבות אחרים שהיו במחלקה.

לאחר שבתו הבריאה ב"ה, הוא יצא מהמחלקה, אך עדיין שמר על קשרי ידידות עם המשפחות שהיו שם. יום אחד, בשעה 7 בבוקר, הוא מקבל טלפון מאחד ההורים שהיה שם במחלקה, הוא הבין כי הענין בהול, ומיד ענה לו לטלפון. אותו יהודי, שהיה נשמע נרגש, שאל אותו: האם זוכר אתה את פלוני בן 36 שהיה חולה עמנו במחלקה? ענה לו: כן אני זוכר, מה קרה? אמר לו: הלילה בשעה 2 בלילה הוא שבק חיים לכל חי. ברוך דיין האמת, הצטער הרב לשמוע, אך מה היה דחוף כל-כך להתקשר אלי בשעה מוקדמת? אמר לו חברו: הסכת ושמע, עוד לא סיימתי. לאחר שבני המשפחה שהיו שם שמעו על האסון שפקד אותם, הם פרצו בבכי מר. הרופאים חתמו על תעודת הפטירה ויצאו מן החדר. כידוע לך, הוא ממשיך, החוק אומר שלאחר הפטירה יש להשאיר את הגופה למשך שעתיים בחדר, ורק לאחר מכן להעביר לחדר קירור. והנה, כחלוף שעה מעת הפטירה, לפתע החל המת לזוז, והתעורר לחיים. כל המחלקה עמדה על הרגליים, נס תחיית המתים התרחש לנגד עיניהם! הייתי שם, וראיתי אף אני את הנס הגדול. ה"נפטר" החל לדבר חלושות עם הסובבים, וביקש שיביאו לו עכשיו את הרב שלו מבית הכנסת בראש העין. בני המשפחה הבהילו את הרב למקום, ואז פתח ה"נפטר" וסיפר את סיפורו:

הייתי כבר בעולם העליון, וכבר החלו להעלות את כל המעשים שעשיתי לפני בית דין של מעלה, הלחץ אצלי גבר, כשראיתי שלא מוותרים על אף "פסיק", על הכל יביא האלוקים במשפט. והנה לפתע, הגיע רבי שמעון בר יוחאי ואמר לבית הדין: מה אתם רוצים מאדם זה? הלוא הוא בסך הכל בן 36, תנו עוד לחיות ולסגל לעצמו מעשים טובים! שאלו אותו: ומדוע אתה מגן עליו? אמר להם רבי שמעון: יהודי זה, עזר להילולא שעשו לכבודי, ולכן מגיע לו עוד שנות חיים!

בספרו זאת, פנה ה"נפטר" לרב בית הכנסת: זוכר אתה מה היה בהילולא של רשב"י בשנה האחרונה? אני לא עשיתי את ההילולא, ואף לא דאגתי לקיומה, בסך הכל כשהגעתי, ראיתי כי בקבוקי השתיה עומדים בחוץ, נטלתי אותם וסידרתי אותם במקרה אחד אחד, זהו. זה כל מה שעשיתי.

ואכן, כך ראיתי שם בעולם העליון, כמו סרט עובר לפני ואני רואה כיצד אני מסדר את הבקבוקים במקרר. על זה בלבד זכיתי שרשב"י הקדוש יבוא ויחזיר אותי לעולם הזה!

"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם" (כא, א).

יתגבר כארי לעבודת בוראו

כתב רש"י: אמור ואמרת - להזהיר גדולים על קטנים. הנה, כאשר האבא רוצה לחנך את בנו ולהזהירו שילך בדרך טובים, ויתגבר כארי לעבודת בוראו וכו', החינוך הגדול ביותר הוא, שהאבא יקיים בעצמו - את מה שהוא דורש מבנו.

נחשוב לעצמנו, אבא האומר לבנו: "תקום מוקדם ותזדרז לבית הכנסת, ואחר כך לתלמוד תורה", אבל הבן רואה את אביו עדיין ישן על מיטתו. איזה חינוך ילמד בנו ממנו? והרי יכול בנו להתחצף ולומר: "קודם תקום אתה, ואחר כך תאמר לי מה לעשות". אמנם, אם הבן רואה את אביו זריז במצוות ואינו מתעצל לקום מוקדם, אזי לומד הוא קל וחומר לעצמו, כי הנה, אפילו שאביו עייף לאחר שעבד כל היום, בכל זאת הוא קם מוקדם, אני - לא כל שכן?!

ההלכה הראשונה בשולחן ערוך היא: יתגבר כארי וכו'. יתאר האדם לעצמו, אם יאמרו לו: מחר בבוקר תקבל כך וכך כסף, או: ניסע לטייל, הרי בוודאי לא ישן כל הלילה - שמא ירדם ויפסיד.

ספר 'משלי' - בחלקו הגדול מדבר בגנות "העצלות", כי מידה זו הורסת ומכלה את האדם. ואומר שלמה המלך ע"ה (כד, ל-לב): על שדה איש עצל עברתי, ועל כרם אדם חסר לב. והנה עלה כולו קמשונים כסו פניו חרולים וגדר אבניו נהרסה, ואחזה אנכי אשית לבי, ראיתי לקחתי מוסר.

הרי נתבאר לנו כאן, מהו שרשה וענינה של העצלות. "איש עצל", "אדם חסר לב" - העצל הוא חסר לב, כי העצלות נובעת מחוסר שימת לב. ולכן, שבירת העצלות היא ע"י כך, שהאדם ידע ויבין כי הדברים אכן שייכים אליו ומחייבים אותו.

וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה: על שדה איש עצל עברתי, כלומר אין להסתפק במה שאני שומע מפי אחרים, אלא עברתי בעצמי והלכתי אל שדהו וכרמו של חסר הלב, בכדי לראות את תוצאות העצלות. ומה אני רואה? והנה עלה כולו קמשונים כסו פניו חרולים וגדר אבניו נהרסה. ובכל זאת, עדיין לא די בראיה בעלמא, אלא: ואחזה אנכי - ראיה שיש בה חזיון והתבוננות, אשית לבי - שמתני לב, עד כמה הדבר מחייב אותי, ומה אני צריך ללמוד מכך. ראיתי לקחתי מוסר - היות והאדם אף עצל צריך למצוא בכל דבר את המוסר שצריך ללמוד לעצמו, כמו שמצאנו אצל דוד המלך ע"ה, כאשר בא אליו נתן הנביא, ואמר לו את המשל של "כבשת הרש", אך הוא לא הבין את המסר, עד שאמר לו הנביא: אתה האיש!

חשתי אך לא התמהמהתי

דוד המלך ע"ה אומר (תהלים קיט, ס): חשתי ולא התמהמהתי. וידועה השאלה: אם 'חשתי' אזי בודאי ש'לא התמהמהתי', ואם לא 'חשתי' אז כן 'התמהמהתי'? וביאר ראש ישיבת נובהרדוק - הרב בן ציון דרוק זצ"ל, כי כאשר אנחנו רואים אדם או אברך שרץ וממהר להגיע בזמן לישיבה או למקום עבודתו, ישנם לפנינו שני צדדים; מצד אחד, מראה הוא זריזות בכך שהוא רץ עתה. אמנם מצד שני, זריזות זו נובעת למעשה מכך שעד עתה התעצל לקום, והעביר הזמן ב"שה"י פה"י" [שבת היום פסח היום, ע"פ מגילה יג: (כינוי לאדם שמעביר זמנו לבטלה)], וזה מה שמאלץ אותו ברגע זה לרוץ בכדי להגיע בזמן.

ועל כך אומר דוד המלך ע"ה: לא כן אני, הגם כי חשתי ומיהרתי, אך לא בגלל שהתמהמהתי בבית, כי גם בביתי הייתי זריז והשכמתי לקום. ומה שאני מזדרז עתה, הוא מחמת שאני רוצה לזכות בעוד ועוד, ולכן אני ממהר ומזדרז גם עתה.

כאשר טוענים לעצל, ומבארים לו עד כמה הוא מפסיד מחמת עצלותו. הוא עונה, כי מסתפק הוא במועט ודיו. אמנם, אם נשאל אותו, לו היה לו איזה עסק שיכול להרויח בו וכדו' - האם גם אז היה מתעצל? הרי בודאי היה מפעיל את כל כוחותיו, ולא היה מסתפק במועט. אם כך, עליו לדעת כי "הסתפקות במועט" היא טענת שוא, שכן לא די בכך שהוא מחסר מעצמו את השלמות הנדרשת ממנו, אלא אף את המעט אותו הוא מתכוון להשיג - יהיה לו למכשול, ובמקום לעשות פרי - יעשה באושים.

וכך אמרו חז"ל (שבת פח:): אמר רבא, למיימינין בה סמא דחיי, למשמאילים בה סמא דמותא. ופירש רש"י: למיימינין - עוסקים בכל כוחם וטורחים לדעת סודה, כאדם העוסק בימין. הרי למדנו, שאף אם האדם עוסק בתורה ואינו עוסק בה בכל כוחו, אלא רק כאדם שעוסק ביד שמאל, אזי בר-מינן היא לו סמא דמותא, שהיא יכולה לטמא את הטהור ולטהר את הטמא וכו'.

וכותב ה'מסילת ישרים' (פרק ז'), כי אפילו אם יחליט העצל לעשות משהו, הנה ידחה אותו למחר, ואין סכנה כסכנתו, כי בכל רגע יכול להתחדש איזה עיכוב למעשה הטוב. ותמצא, שכל מעשיהם של צדיקים בזריות: באברהם כתיב (בראשית יח, ז): "וימחר אברהם האהלה אל שרה", וכו'. ועל זה אמר הפסוק (משלי כב, כט): "חזית איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתיצב". ולכן, על האדם לדעת שכל ה"חשבונות הרבים" שיש לו, הם נובעים אך ורק מן העצלות.

"עד מתי עצל? תשכב! מתי תקום משנתך?"

פירש מו"ר ראש הישיבה הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל, בדרך צחות: כאשר באים לעצל בתחילת הלילה ומבקשים ממנו שילך לישון מוקדם, הוא עונה: מה איכפת לכם ממני? אני רוצה לישון יותר מאוחר! לכן אומרים לו: לא כן, כי אם לא תישן עתה מוקדם, אזי אח"כ בבוקר - מתי תקום משנתך?! והפסוק נקרא כך: עד מתי עצל [אינך הולך לישון]? תשכב! כי אם לא כן - מתי תקום משנתך?

לך אל נמלה עצל

כתוב במשלי (משלי ו, ז): לך אל נמלה עצל, ראה דרכיה וחכם. ואמרו חז"ל (דברים רבה, תחילת שופטים), מה ראה שלמה ללמוד מן הנמלה? רבנן אמרי: הנמלה הזאת וכו', ואינה חיה אלא ששה חדשים, וכל מאכלה אינה אלא חיטה וחצי, והיא הולכת ומכנסת בקיץ כל מה שהיא מוצאת, חטים שעורים עדשים. ולמה עושה כן? אמרה, שמא יגזור הקב"ה עלי חיים, ולא יהיה לי מה לאכול.

אמר רשב"י: מעשה היה, ומצאו בבור של נמלה שלש מאות כור. לפיכך אמר שלמה: לך אל נמלה עצל. אף אתם התקינו לכם מצוות מן העולם הזה לעולם הבא, וכו', כמו שהנמלה מכינה לה מזון, שמא יארע לה נס גדול אשר כמוהו לא נהיה מיום בריאת העולם. כן במידה זו, חייבים אנחנו להכין מזון לעולם הבא, ואם לאו - אנחנו בגדר עצלנים.

הגבורה היא ההיפך מעצלנות

ובכך יובן, כי מה שאמרו (אבות פ"ד משנה א) איזהו גבור הכובש את יצרו - לא בגבורה גופנית דיברו חכמים, אלא בגבורה נפשית, שזהו הגיבור האמיתי הכובש את יצרו. ואף זאת, אלמלי הקב"ה עוזרו - אין יכול לו, כי אין גיבור שבכוחו לנצח את היצר הרע, אלא שהוא מתאמץ בכל כוחו ומזדרז בכל כוחותיו להגיע למטרה.

ולכן הגיבור, הוא ההפך הגמור של העצל. וזהו שאמרו (ילקוט שמעוני אמור רמז תרלא) על אהרן, שהיה גדול בכוח, כי היה מניף אלף כהנים ביום אחד. מה שאינו אפשרי בדרך הטבע, כי אפילו היה מניף בכל שעות היממה בלי הפסק, היה צריך לכל אחד כשלש שניות שבהן הוא מוליך ומביא מעלה ומוריד. וכבר כתב ה"חזקוני" שהיה זה בדרך נס. וא"כ יש לשאול, אם הוא בדרך נס, מה שבח יש לאהרון בזה?

אלא, מכאן שעל האדם לעשות בידיו את מה שיכול, ומן השמים מסייעים בידו. וכפי מה שהוא מתאמץ ומזדרז, כך מדת הסייעתא דשמיא שהוא מקבל. וכיון שאצל אהרן היה הרצון גדול, וטרח ככל יכולתו - זיכהו לנס הגדול הלזה. נמצא, כי לא לאדם הגבורה, אלא אם יזדרז במלאכתו ויעשה ככל אשר יוכל, יזכה לגבורה מלמעלה. מעתה יובן אפוא, מדוע הגיבור הוא הפכו הגמור של העצל.

"אמר אל הפהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" (כא, א).

יש הזקוקים לאזהרה כפולה

שתי אמירות הללו - "אמור ואמרת", שנאמרו בפסוק זה - מכוונות כנגד בני האדם. כי למלאכים, אשר אין יצר הרע מצוי בהם, די באמירה אחת בכדי להישמר מן האיסור. ואילו בני אדם שיש בהם יצר הרע, ועליהם להיזהר ולהישמר מן החטא, זקוקים הם לאזהרה רבתי של שתי אמירות - "אמור ואמרת".

זהו שאמר הכתוב (תהלים יב, ז): "אמרות ה' אמרות טהורות". כי כל מה שהקב"ה מזהיר את ישראל, הוא בשביל קדושתן וטהרתן.

ושמרו את משמרת. רבי מאיר אומר, למה הדבר דומה? למי שהוא שומר את הפרדס, אם משמר מבפנים אינו משתמר, אם משמר מבחוץ הרי זה משתמר. אף המצוות כך, אנו חייבים להישמר בהם, שנאמר (להלן כב, ט): ושמרו את משמרת - עשו משמרת למשמרת. (מוסר חכמים).

רמז למצוות שנותרו לכהנים

ברש"י: אמר ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים. רבינו ה"בן איש חי" בספרו "עוד יוסף חי", פירש בדרך נוספת את כפילות הלשון "אמר ואמרת":

מכל המצוות שהיו לכהנים בזמן בית המקדש, נשארו כיום שתי מצוות בלבד: מצות עשה לברך את ישראל כל בוקר, ומצות לא תעשה שלא לחלל את קדושת הכהונה. לכן "אמר" אל הכהנים, שהם צריכים לומר, היינו ברכת כהנים. והמצווה השניה היא: "ואמרת אלהם לנפש לא יטמא".

"וּפָאֵת זְקָנָם לֹא יִגְלַחוּ" (כא, ה).

הזקן מעורר י"ג מדות

כתוב ב"אגרא דפרקא" (אות שלו) לבעל ה"בני יששכר":

מנהג ישראל הוא, שכאשר אדם עוסק בתורה ומתקשה באיזה דבר, הוא מסלסל ומהפך בזקנו וממשמש בו, והלא דבר הוא. ונראה לי - כותב ה"אגרא דפרקא" - כי הנה, הזקן מרמז לי"ג מידות של רחמים. וידוע הוא, שי"ג מידות שהתורה נדרשת - מכוונים כנגד י"ג מידות של רחמים. וכאשר האדם אינו מבין איזה דבר, הוא סימן שאינו יכול להגיע לאותה מדה שהדבר הזה נדרש בו. וע"י שממשמש בזקנו, באיתערותא דלתתא איתער עובדא לעילא, ומתעוררים הי"ג מידות של רחמים, ומושפעים ל-י"ג מידות שהתורה נדרשת בהן ומשפיעים על האדם, ואז מתגלה לו הדבר הנעלם מאתו.

"קִדְשֵׁים יְהִיוּ לְאַלְהֵיהֶם" (כא, ו).

צניעות האישה הוא כבודה ויפיה האמיתי

הרבה בריות ברא הקב"ה בעולמו, ולא זכתה שום בריה שתינתן לה כסות לעורה, אלא האדם בלבד. ולא עוד, אלא שטרח הקב"ה בכבודו ובעצמו, והכין לאדם את לבושו. כפי הנאמר (בראשית ג, כא): "ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם".

הכסות מעידה על מעלתו של האדם ומוסיפה לו יופי, כבוד ואצילות. גם המלך, בגדי מלכותו המפוארים והמרובים, הם מקור כבודו, גאוותו, אושרו ושמחתו.

בנות ישראל הן בנות מלך - מלכו של עולם. הלבוש הצנוע, השקט והמאופק הוא מקור כבודו, אשרו והצלחתו. צניעות האישה בלבושה היא כבודה ויפיה האמיתי.

"וְלֹא יַחְלְלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם" (כא, ו).

הנמנע מלדבר לשון הרע, זוכה לאריכות ימים

כאשר הגיע החפץ חיים לגיל שמונים, העיר את תשומת לבו של ידידו רבה של ראדין, רבי מרדכי סנדר קפשטיץ זצ"ל, לעובדת הגיעו לגיל זה, ואמר לו שהיה רוצה לערוך סעודה לכבוד הגיעו כעת לגיל הגבורות.

הרב מראדין, שהכיר מקרוב את החפץ חיים, וידע היטב עד כמה מתרחק הוא מכל ענייני כבוד, פרסום וטקסים שונים, התפלא ביותר על משאלתו המשוונה והיוצאת דופן הזאת, לעשות סעודה ליום הולדתו.

אמר לו החפץ חיים בתמימותו הטהורה: "כל ימי חיי אני שרוי בפחד ומורא, כיון שאני כתבתי ספר שמבאר את גודל האיסורים של לשון הרע ורכילות, הם ספרי "חפץ חיים" ו"שמירת הלשון". והרי כתוב מפורש בפסוק (תהלים לד, יג-יד): "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה". הרי לנו מפורש, כי בן אדם הנמנע מלדבר לשון הרע, יזכה לימים טובים ואריכות ימים. וחששתי, אולי לא אזכה ח"ו לאריכות ימים מפני שיגרום החטא, ויצא מכך חילול השם גדול! כי מה יאמרו הבריות? ראו, יהודי זה שכל כך הרבה מסר נפשו על הענין הזה שלא ידברו לשון הרע ורכילות, והנה הוא עצמו לא האריך ימים!?"

"מעתה" - הפטיר החפץ חיים - "כאשר הקב"ה זיכני, ואכן הגעתי לזקנה של שמונים שנה, שהוא כבר גיל הנחשב לאריכות ימים כראוי, אזי ברצוני להודות ולהלל להשם יתברך, שלא יצא דרכי ח"ו חילול ה'. וזו כל מטרתי בסעודה שדברתי אתך אודותיה לגבי מלאת לי שמונים שנה..."

ואכן, מאותה שנה והלאה, נהג החפץ חיים מדי שנה בשנה להודות להשם יתברך ביום הולדתו, כיון שחש שכל שנה שחולפת ומתוספת למנין שנותיו, מתרבה בה במדה, קידוש ה' הגדול...

ככל שהאדם יותר קדוש כך מזיקה לו הטומאה

התורה הקדושה מזוהרה את הכהנים יותר משאר העם - על הטומאה. כי ככל שהאדם קדוש יותר, הטומאה מזיקה לו יותר. והדבר דומה לבן מלך וכפרי, שבן המלך, כאשר אוכל איזה דבר שיש בו דבר לא טוב, הוא מקיא אותו מיד. לא כן הכפרי, גם אם יאכל דברים גסים, זה לא ישפיע עליו כל-כך, כי הגוף שלו מגושם.

כך הכהנים, שהם קדושים יותר מישראל, אזי גם דבר קל מזיק להם ברוחניות, ולכן התורה מזוהרה אותם ביותר. וכך הוא גם אצל אדם שהוא חסיד וגדול בתורה, שכל דבר קטן פוגם אותו. וכמו שכתוב (תהלים נ, ג): "וסביביו נשערה מאד". ואמרו בגמרא (יבמות כ"א:), מלמד שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם סביביו כחוט השערה.

ולכן, ככל שהאדם גדול יותר - כך הוא צריך יותר להיזהר מפילו מעוון קל, כי אפילו דבר קל עושה רושם לא טוב על הנשמה. (דרש יהודה).

"אִשָּׁה זָנְהָ וְחַלְלָהּ לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מְאִישָׁהּ לֹא יִקְחוּ" (כ"א, ז).

"הרי את מקודשת כדת המלכה קתרינה"

מעשה מופלא שהיה אצל הגאון מו"ר רבי יחזקאל לאנדא זצ"ל, בעל ה"נודע ביהודה". היה זה כאשר בעירו, היה כהן שרצה להתחתן עם גרושה. מששמע מכך הגאון, העמידו על טעותו והתרה בו כי הדבר אסור על פי דיני תורתנו הקדושה. אלא שהלה ברוב חוצפתו העיז פניו ואמר לו: לא די בכך שאני אשא אותה לאשה, זאת ועוד, אתה הוא זה שתסדר לי את הקידושין!

לאותו כהן, היה קשרים ענפים עם המלכה "קתרינה", ולאחר שפנה אליה וסיפר לה כי הרב מסרב לתת לו להינשא לבחירת לבו, אמרה לו המלכה, שהיא תכין צו מלכותי המחייב את הרב להשיאו לאותה אשה. ואכן היא חתמה על צו מלכותי המורה לרב לעשות כן, ונתנה אותו בידו של אותו סורר.

כאשר הגיע הלה לרב בפנים מחוייכות והגיש לו את הצו, אמר הרב לשמשו: תקרא לבני הזוג, ונעשה להם את החופה היום. אנשי העיר התאספו מתוך סקרנות, לדעת כיצד ינהג הרב עם הצו המלכותי הנוגד לדיני התורה הקדושה.

משהחלה החופה, פנה הרב ל"חתן" ולאחר שוידא כי הטבעת שווה פרוטה, ביקש ממנו לומר אחריו מילה במילה: **הרי את מקודשת לי כדת המלכה קתרינה.** העיר החתן: וכי כך הוא הנוסח? הלוא צריכים לומר: כדת משה וישראל. אמר לו הרב: חופה זו אינה כדת משה וישראל, שכן אסור לך להינשא לה. כך שניתן רק לומר עליה שהיא כדת המלכה קתרינה...

נישואין עם גרושה אצל אומות העולם

בשנת 1936 למנינם, כאשר מת מלך אנגליה - ג'ורג' החמישי, התמנה בנו אדוארד למלך אנגליה. אלא שאותו אדוארד רצה להינשא לאשה ממוצא אמריקאי בשם ווליס סימפסון אשר היתה גרושה מבעלה הראשון. לפי חוקי הכתר הבריטי, שהיו כפופים לכנסייה האנגליקנית, היה אסור לו להינשא לאשה כאשר בעלה הקודם עדיין בחיים.

אלא שאדוארד לא הסכים לוותר על האשה הזו, ועל כן בהחלטה דרמטית הוא פרסם בנאומו לאומה כי הוא מוותר על הכתר לטובת אחיו אלברט (שמונה "ג'ורג' השישי"), ובלבד שלא יצטרך להיפרד מאשתו החדשה.

לימים התברר, כי היה בזה גם הצלה לישראל, כפי שהאיר על כך הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, שכן אותו אדוארד ואשתו היו אוהדים של המפלגה הנאצית, ואף נפגשו עם היטלר ימ"ש, בכדי לתמוך בו על מלחמתו בסטאלין ימ"ש.

למדים אנו ממעשה זה, כי אף אומות העולם לא רואים בעין טובה את נישואי מעמד האצולה עם גרושה, עד כדי שאולצו לפטר את המלך שלהם בשל כך.

ויתר על הגיורת וזכה לבנים תלמידי חכמים

סיפר הרב אשלג, על יהודי ממוצא אמריקאי שהיה כהן, וביקש להינשא לנערה בת גרים. הוא פנה לרב אשלג לברר אם הדבר מותר, ומשנתברר כי אותה נערה הייתה בגיל שנתיים כאשר הוריה התגיירו, פסק לו הרב כי היא אסורה לו, שכן היא עצמה גיורת, והגיורת פסולה לכהונה.

אותו יהודי שחשב כי הרב מחמיר יתר על המידה, פנה לרב הראשי הגר"מ לאו שליט"א, אך גם הרב הראשי לא מצא לו היתר. אותו יהודי התקשה לקבל את הפסק, ומשכך הציע לו הרב לפנות למרן הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל, אלא שהלה התעשת ואמר: אם האשה הזו אסורה לי, אזי אין צורך לחפש קולות והיתרים, אעזוב אותה, ואמצא אשה אחרת בעזרת השם.

ואכן, למרות שאותו יהודי לא היה דתי, מצא לו אשה אחרת, והיה שמח בה מאוד, ונולדו לו ממנה בנים שלימים נעשו תלמידי חכמים חשובים.

"תבכה בכותל"

מסופר על אברך יקר, שהיה כהן, והיה נשוי לאשה באמריקה, אך לצערם לא נולדו להם ילדים למעלה מעשר שנים. ובהיות ואותו כהן חפץ מאוד להקים זרע, עמד וגירשה ועלה לארץ הקודש.

חלפו כמה חודשים, והנה מקבל הבעל טלפון מחו"ל, שבו מודיעים לו כי גרושתו מעוברת ממנו. צערו של הלה גדל שבעתיים, כאשר להוותו התברר שמאשתו אשר אהב מאוד יש לו ילד, אך הוא לא יוכל לשוב אליה, שכן הוא כהן האסור בגרושה, וכעת הבן המשותף יגדל בלא אב תומך לצידו.

במר נפשו, פנה אותו יהודי למו"ר הגאון רבי חיים קניבסקי זצוק"ל, ושח לו את דבר המעשה. כששמע הגר"ח את דבריו, אמר לו: לך למורי חמי הרב אלישיב, אולי ימצא לך פתח הלכתי. אך גם מרן הגר"ש לא מצא לו כל היתר, ומשכך פנה אליו ואמר לו: אין לי עצה בשבילך, רק תלך לכותל ותבכה על מצבך.

קבל הלה את דברי הרב כאורים ותומים, ונסע לכותל לבכות על מר גורלו. והנה בעודו עומד ומתפלל, שמע אותו יהודי אחר שהיה שם, והיה בעל לב רחום וחנון, וניגש אליו לשואלו לפשר בכיו. כששמע את הסיפור, יעץ לו שילך לאביו באמריקה שהיה באותה העת בבית אבות, ויספר לו את מה שאירע עמו.

הבין הכהן כי הוא מסר משמים, וקם ונסע לבקר את אביו החולה. כשסיפר לאביו את השתלשלות המעשה, אמר לו האב: דע לך בני, כי אינך בני כלל ועיקר, כשהיית קטן, הוריד הביולוגים נהרגו בתאונת דרכים ל"ע, ואנחנו אימצנו אותך למשפחתנו. ואכן, הראה לו האב את המסמכים המאשרים את סיפורו, וכך שבו הם לחיות באושר. צא וראה עד היכן מגעת כחה של תפילה!

"וְקִדְשְׁתוּ בִּי אֶת לֶחֶם אֱלֹהֶיךָ הוּא מְקַרֵּיב קֹדֶשׁ יְהוָה לָךְ בִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' מְקַדְשְׁכֶם" (כא, ח).

בכך שנותנים לכהן - מקבלים שפע גדול

כתב הכתב סופר: בדרך כלל, כאשר אדם נותן מתנה לכהן, עלול הוא ח"ו לזלזל בקדושתו, כי כביכול הוא זה שנותן לו את החיים והפרנסה, ובכך הוא מרגיש כי הכהן נצרך לו. ולכן הקב"ה מזהיר ואומר, דעו לכם, כי לא אתם הם שעוזרים לו, אלא אדרבה, הכהן עוזר לכם. שהרי הכהן מקריב עבורכם את הקרבנות שנועדו לכפרה עליכם. ועוד, השפע מהשמים יורד דרך הכהן, וא"כ הוא זה שמחיה אתכם ונותן לכם קדושה.

וזהו שאמר הכתוב: "וקדשתו" - אתה חייב לקדש ולכבד אותו, ולא תאמר שאתה המפרנס שלו. ראשית, "כי את לחם אלהיך הוא מקריב" - ולכן הלחם שאתם נותנים לו זה כמו קרבן שמכפר. ועוד "כי קדוש אני ה' מקדשכם" - שעל ידו אני מוריד לכם קדושה, וא"כ אתם נהנים ממנו, יותר ממה שהוא נהנה מכם.

"וּבֵּת אִישׁ כֹּהֵן בִּי תַחַל לְזַנּוֹת אֶת אִבְיָהּ הִיא מַחְלֶלֶת בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹף" (כא, ט).

זו הנשמה שהיא בתו של הקב"ה

כתבו המפרשים בדרך רמז: "ובת איש כהן" - זו הנשמה שהיא בתו של הקב"ה. "כי תחל לזנות" - שתלך אחרי מראה עיניה, ותתפתה אחרי היצר הרע ותבוא לידי עבירות. אז - "את אביה היא מחללת" - היא מחללת שמו של הקב"ה, והעונש שלה: "באש תשרף" - באש של הגהינם ליום הדין. (דרש יהודה).

וְהִכֵּהוּ הַגְּדוֹל מֵאֶחָיו אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֵאשׁוֹ שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא אֶת יָדוֹ לְלִבֵּשׁ אֶת הַבְּגָדִים אֶת רֵאשׁוֹ לֹא יִפְרָע וּבְגָדָיו לֹא יִפְרָס" (כא, י).

שמן המשחה מגביה את קומת הכהן

בילקוט שמעוני (תהלים רמו תשנ) איתא דבר פלא, אודות משיחת כהן בשמן המשחה: "כשבאין למשחו [לכהן הגדול], היו מכניסין כהנים ומעמידין לצד, ונותנין שמן המשחה באמצע. והשמן רץ מעצמו וניצוק על ראשו של הכהן גדול. שנאמר (תהלים מה, ח): 'על כן משחך אלהים אלהיך שמן ששון', שמכיון ששמן המשחה היה יורד עליו, אם היה קצר היה מאריך, אם היה שחור היה מתלבן, ואם היו פניו רעות היו משחקות".

וכן איתא במדרש ויקרא רבה (פכו"ט), שכל מי שנמשח בשמן המשחה, אף על פי שהיה קצר קומה, נעשה לבעל קומה. ונעשה משובח מכל אחיו, משכמו ולמעלה גבוה מכל העם.

וכתב ב"תפארת יהונתן" לגאון ר' יונתן אייבשיץ, וז"ל: הכבוד בבגדים האלו הוא, כי הבגדים צריכים להיות מכוונים למדת הכהן, לא קצרים ולא ארוכים, והכהן הנמשח בשמן המשחה נתגדל. ואם כן, מתחלה כשעשו בגדים לכהן גדול, איך אפשר לכוון מדתו כשיגדל אחר כך על ידי שמן המשחה? אמנם באמת, מתחלה גם הבגדים נמשחים, וגם הם הגדילו. וזה למופת חותך שהוא מפלאות ה'. כי בגדלות הכהן יאמרו שהוא בטבע, כי איש אשר יגיע לבשורה טובה ומעלה, הטבע מגדלו, כאמרם (גיטין דף נו: [על הפסוק במשלי (טו, ל): 'שמועה טובה תדשן עצם', וכן הענין בגדלות. אבל על הבגדים - לא יתכן לומר כן. וזהו: לכבוד ולתפארת, כי הפועל במופת הוא מופלא. (אוצר פלאות התורה).

וּמֵן הַמְּקֹדֵשׁ לֹא יֵצֵא" (כא, יב).

לא יסיח דעתו מן הקדושה

הפסוק רומז, שעל האדם להיזהר שלא יסיח דעתו מהקב"ה, ותמיד יהיה דבוק בקדושה. בבחינת (תהלים טז, ח): "שויתי ה' לנגדי תמיד".

וראה מה העיד רשב"י לפני פטירתו (האזינו דף רפח): אני לדודי ודודי לי, כל הימים שהייתי בעולם הזה - תשוקתי היתה אל הקב"ה בלבד. וכל ימי בחד קטירא אתקטרנא ביה בקוב"ה כלומר בקשר אחד נתקשרתי עם הקב"ה. וכן רבי אלעזר בנו וכל החברייא קדישא, התקדשו בקדושה של מעלה, וכל תשוקתם ומאוויים היו לה' יתברך.

וְהוּא אֲשֶׁה בְּבִתּוּלֶיהָ יִקַּח" (כא, יג).

בן י"ח לחופה

והוא - גימטריא י"ח, לרמז על (אבות פ"ה משנה כא) "בן י"ח לחופה". ויען כי ראיתי מי שכתב, שזה היה בזמנם שהיו בריאים וחזקים. ועוד, שכבר בגיל צעיר היו תלמידי חכמים מובהקים. לא כן עתה, שיכול הוא להמתין עוד שיתחזק, וגם ילמד יותר עד שיהיה תלמיד חכם. ומזה נמשך, שגם מה שאמרו ז"ל (קידושין כט:): על בן עשרים שלא נשא אשה, שכל ימיו בהרהורי עבירה, והקב"ה אף אומר עליו תפח עצמותיו - לפי סברתם, ישתנה הזמן לעוד כמה שנים.

אך אין לסמוך על זה, כי ההלכה מבוארת בש"ס ובפוסקים, ואין להורות קולות בדבר שחיי עולם הבא תלויים בזה. אלא הטוב ביותר, שקודם גיל עשרים יתחתן, וכך יזכה לחיים טובים בלי עבירות ובעיות, וימשיך ללמוד בקדושה ובטהרה.

העוסק בתורת הנסתר - מוזמן לשמחת רשב"י

ידוע מה שכתב הרב נתן שפירא זצ"ל - מהרנ"ש בהקדמתו לפרי עץ חיים (והוא ע"פ הוזה"ק ח"ג רעיא מהימנא דף קיא:): כי מי שעוסק בסודות התורה שגילה רשב"י ע"ה בזוהר הקדוש, הוא בחינת "בן" לקב"ה, כי יש לו נשמה. ואילו מי שעוסק רק בפשטי התורה - נקרא עבד לקב"ה. וכמו שאנו אומרים בתפילות ראש השנה: "אם ככנים אם כעבדים", כנודע.

מעשה יובן, כי "בן" הוא מי שזכה לעסוק בווהר הקדוש ובסודות התורה, ואז הוא "ח"י לחופה" - כלומר, ביום ח"י באייר, מוזמן הוא לחופה הגדולה שהיא ההילולא דרשב"י, שיבוא לאכול ולשתות ולשמוח שם שמחה גדולה. **שכן** רבי שמעון הוא בחינת "ידיד נפש" של השם יתברך. ומי שזכה להיות תלמידו ובנו של רשב"י, נמצא שהוא בנו של ידיד ה'. והנה, "ידיד נפש אב הרחמן" ע"ה - גימטריא: "רבי שמעון בן יוחאי" בדיוק. לרמוז לנו, כי רשב"י ע"ה הוא ידיד נפש של הקב"ה הנקרא אב הרחמן. ובזכותו הקב"ה מרחם עלינו ומביא לנו הגאולה.

ומובא בספרים הקדושים על הפסוק (ויקרא יב, ד): ושלושים יום ושלושת ימים תשב בדמי טהרה, בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבוא עד מלאת ימי טהרה. כי בפסוק זה יש רמז גדול לשכינה הקדושה, אשר בימים הללו מטהרת את עצמה, וסופרת שבעה שבועות להיטהר במקוה העליון.

והנה, "שלושים יום ושלושת ימים" - הם רומזים ל"ג לעומר. שעד יום ל"ג לעומר תשב הנשמה בטהרה, ותכין עצמה ליום הקדוש הזה, שבו זכינו לגילוי אורות הסודות הגדולים של תורתנו הקדושה.

ואמר: "בכל קדש לא תגע", כי יום ל"ג לעומר נקרא "בכל קודש", שכן "בכ"ל' גימטריא ב"ן, שהוא היום של הב"ן הקדוש, עליו נאמר: "נעשה אדם נאמר בעבורך". ולכן לא תגע בב"ן הקדוש - הוא רשב"י זיע"א - לחללו ח"ו ב"שה"י פה"י". ואפילו אם הגעתם ליום הקדוש הזה, עדיין "ואל המקדש לא תבוא עד מלאת ימי טהרה", כלומר, שבטו"ב ימים אלו שנתרו עד שבועות - תעסוק בתורה הקדושה, ובפרט בסודות התורה, ואז תזכה שכבר מלאו ימי טהרה, כי 'מ"י' הם נוטריקון: יום מ"י, שהוא יום החמשים, ככתוב (להלן כג, טז): תספרו חמשים יום. ואז זוכים לקדושה העליונה ולקבלת התורה הקדושה ביום מתן תורה - חג השבועות.

וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִלִּפְנֵי אֲנִי ה' (כב, ג).

ע"י גזירת גירוש נפטרים מכרת

מובא בספר "דבר טוב": שמעתי מעשה נורא שאירע פעם ליהודי אחד, שהיה חוכר בית מרזח אצל פריץ במדינת גליציה, והלך אצל בית הפריץ בחול המועד פסח בכדי לעבור עמו על חשבונות החכירה. לאחר זמן ארוך שהיו טרודים בחשבונות, הגיעו לסיכום ביניהם על צד הטוב והישר. ומשכך, הוציא הפריץ בקבוק י"ש בכדי לעשות 'לחיים' על סיום החשבונות. מבלי משים, שתה היהודי אף הוא מהמסקה, תוך שהוא שוכח את קדושת היום והחג, ורק לאחר שיצא מבית הנכרי, הכתה בו ההכרה לחרדתו כי הוא נכשל באיסור כרת בעצם ימי הפסח.

במר ליבו, הלך היהודי אצל הגאון בעל "שואל ומשיב", הלוא הוא הגאון רבי יוסף שאול נתנון זצ"ל, אב"ד למברג, וביקש ממנו בדמעות שיסדר לו סדר תשובה על חטאו הנורא. בעל ה"שואל ומשיב", הפנה את היהודי לאדמו"ר מבעלזא שימצא לו דרך תיקון לחטאו, אך הוסיף וציוה עליו, שלא יבקש עצה כמו חסיד תמים, אלא לאחר שהרבי יתן לו תיקון, ישאל ממנו לדעת למה ומדוע נתן לו בדווקא עצה זו.

עשה האיש כמצות הרב, ונסע לבעלזא, ולאחר ששמע הצדיק את סיפורו של היהודי, אמר לו שימכור את עסקו ויעקור ממקומו, ויקבע את דירתו בארץ ישראל. שאל היהודי: אם אפשר לשאול את כבוד תורתו, על מה ראה ככה לתת לו עצה זו? אמר לו האדמו"ר: שני נימוקים עמי, האחד הוא מכח המדרש באיכה רבה (פרשה א' פסקא נח) האומר על הכתוב (איכה א, ג): גלתה יהודה מעוני, כי הגלות הייתה על שאכלו חמץ בפסח, כמו שנאמר (דברים טז, ג): "לא תאכל עליו חמץ, שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני", הרי כי ע"י הגלות, יש תיקון על עוון אכילת חמץ.

זאת ועוד, הנה בפסוק (שמות ב, יט): "כי כל אוכל מחמצת ונכרתה הנפש" וגו', הנגינה על תיבת 'ונכרתה' היא - שני גרשין. ובוה שונה הוא משאר מקומות שכתוב בהם ונכרתה, שנכתב עליהם נגינה אחרת. והרמז בוה, שע"י הגירוש אפשר לצאת ידי חובת "ונכרתה". סיים הרבי ואמר: ואם יש כבר צורך לגלות ממקומו למקום אחר, אזי בוודאי עדיף לנסוע לארץ הקודש.

כשחזר הלה אל הגאון בעל "שואל ומשיב" והציע לפניו את הדברים, הוציא הרב חומש, והתחיל לבדוק בכל המקומות שכתוב בהם ונכרתה, עד שמצא כי בפרשת אמור ישנו עוד פעם בו כתוב ונכרתה עם שני גרשין. והוא בפסוק (ויקרא כב, ג): "כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לה' וטומאתו עליו, ונכרתה הנפש ההיא מלפני אני ה'". או אז אמר לו ה"שואל ומשיב": בוודאי לפני צאתך לדרך לנסוע לארץ ישראל, תפקוד עוד פעם את בית האדמו"ר מבעלזא בכדי לקבל ממנו ברכת פרידה, אבקש ממך כי תשאל ממנו שהרי מצינו עוד פסוק שיש בו שני גרשין, ואינו נוגע לאיסור חמץ.

ואכן, אותו יהודי בא לפני הרבי קודם שנסע לארץ הקודש, ושאלו על דבר הפסוק הזה. ענה לו הרבי: ראה ברש"י על אתר, האומר: "ונכרתה - יכול מצד זה לצד זה, יכרת ממקומו ויתיישב במקום אחר? תלמוד לומר: אני ה', בכל מקום אני". ומדוע ראה רש"י לנכון לומר זאת דווקא כאן? אלא התשובה היא, כי הטעם על תיבת "ונכרתה" הוא שני גרשין. והוקשה אפוא לרש"י, שמא הכוונה כאן לגלות כמו בפסוק אצל חמץ, הרומז שניתן לכפר על עוון זה באמצעות גלות ממקום למקום? ועל כך כתוב: תלמוד לומר "אני ה'" הנמצא בכל מקום, ולכן כאן גלות אינה מכפרת. (אורים אפרים).

"נִפְשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בּוֹ וְטִמְאָה עַד הָעָרֶב וְלֹא יֵאָכֵל מִן הַקִּדְשִׁים כִּי אִם רָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם" (כב, ו).

כאן החזיר רש"י את נשמתו בטהרה

רבנו רש"י ז"ל, גדול המפרשים שהאיר את העולם בפירושו על התנ"ך ותלמוד בבלי, לאחר שפירש את הפסוק הזה - יצאה נשמתו בטהרה. וכך כתוב ברש"י במסכת מכות (דף יט: ד"ה ה"ג והיכן מוזהר על אכילה): "טומאת הגוף בהדיא כתיב ביה 'ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ' וגו', ומוקמינן לה ביבמות במעשר, מדכתיב 'כי אם רחץ' - הא רחץ טהור, דטבל ועלה אוכל במעשר".

לאחר דיבור זה, כתבו המדפיסים בפירוש רש"י את המלים דלהלן: "רבנו גופו טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, ולא פירש יותר. מכאן ואילך לשון תלמידו רבי יהודה בר נתן".

"וּבַת כַּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר הוּא בְּתְרוּמַת הַקִּדְשִׁים לֹא תֵאָכֵל, וּבַת כַּהֵן כִּי תִהְיֶה אֶלְמֶנָה וְגֵרוּשָׁה וְזָרַע אֵינן לָהּ וְשִׁבָּה אֶל בֵּית אָבִיהָ בְּנִעוּרֶיהָ מִלֶּחֶם אָבִיהָ תֵאָכֵל וְכָל זָר לֹא יֵאָכֵל בּוֹ" (כב, יב-יג).

הרמז בכתוב למעשי הנשמה בעולם הזה

דורשי רשומות דרשו: **ובת כהן** - היא הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל. **כי תהיה לאיש זר** - ששמעה לעצת הצר הצורר הוא היצר הרע. **היא בתרומת הקדשים** - שהוא הטוב הצפון לצדיקים בגן עדן. **לא תאכל** - לא תהנה. **אבל: ובת כהן** - היא הנשמה. **כי תהיה אלמנה וגרושה** - שבעולם הזה הייתה כמו אלמנה הבוכה על בעל נעוריה, כך הנשמה הייתה בוכה על גלות השכינה וצער ישראל. ועוד, הוא מגרש ומטלטל עצמו לנדד שינה מעיניו לעסוק בתורה ולהתבודד עם בוראו, וזהו 'גרושה'.

וכן, וזרע אין לה - כלומר שהוא בבחינת יוסף הצדיק שלא היה בידו עון ז"ל. וכך הנשמה, בעולם הזה הנבזה והמלא תאוות רעות, שמרה עצמה מכל פגם, ובפרט מז"ל באיזה אופן שהוא. אזי לאחר אריכות ימים ושנים - ושבה אל בית אביה שבשמים כנעוריה - היא זוכה לחזור לשורש מחצבתה תחת כסא הכבוד, כמו שהייתה טהורה לפני שירדה בעולם הזה בגוף הנגוף. ואז **מלחם אביה תאכל** - תהנה מזיו השכינה לחזות בנועם ה' אשר עין לא ראתה.

ומסיים הפסוק: וכל זר לא יאכל בו - מי שהלך בעצת הזר, הלוא הוא היצר הרע, אין לו שום כניסה להנות עם הצדיקים בעולם הבא אם לא תיקן עצמו ונתחרט על מעשיו. ואם שב, אז ורפא לו, כי אין דבר העומד בפני התשובה, ובמקום שעלי תשובה עומדים - צדיקים גמורים אינם זוכים לזה. ועיקר התשובה שמירת הלשון, והחרטה, ועזיבת מעשיו הבלתי הגונים. ואמר שלמה המלך ע"ה (משלי טו, כג): שמחה לאיש במענה פיו. כלומר, אם אדם מצער עצמו ע"י פיו, שלא מדבר שום דיבור שלא לצורך, ע"י זה יזכה לשמחה. וזהו 'מענה' - לשון עינוי.

וכן 'מענה' בא לרמוז שיתפלל בכוונה. וכפי שפירשו על הפסוק (תהלים נא, יז): ה' שפתי תפתח, שאם ישפיל עצמו כ'אדנים' שהם תקועים בארץ, ע"י זה זוכה שהשכינה שורה עליו, וכך יוכל להתפלל בכוונה. וזהו: ופי יגיד תהלתך. (אבני שהם).

"שור או כֶּשֶׁב או עֵז כִּי יוֹלֵד" (כב, כז).

תפקיד האדם בעולמו ללמוד תורה ולהתעלות

מדוע נקטה התורה "שור" כי יולד, ולא "עגל" כי יולד, והרי הבן הנולד מן השור קרוי עגל?

אלא, שונה היא הבהמה מהאדם, שכן מרגע שנולדה הבהמה עד שמתה - לא משתנה בה דבר, ומה שקבלה בעת לידתה, ממשיך עמה עד יום מותה, ואין לה שום התעלות. וכמו שאמרו רבותינו (ב"ק סה:): "שור בן יומו קרוי שור". ולכן נקראת היא - בהמה, היות וכל "מה" שהיה בה כבר מצוי "בה", בה-מה.

מאידך, האדם נולד כשהוא תינוק, ואט אט הוא גדל ומקבל מוחין דיניקה, ואח"כ בבר המצוה מקבל הוא מוחין גדלות, ואח"כ מתחתן ומתעלה ולומד תורה, ונעשה תלמיד חכם. לפיכך נקרא הוא "אדם", מלשון (ישעיהו יד, יד): "אֲדָמָה לְעֵלְיוֹן", שתפקידו עלי אדמות להדמות לעליון, להתקדם ולהתעלות ככל יכלתו, כי יש לו נשמה אשר היא חלק אלוה ממעל, ויש בכוחו להגיע למעלות רבות. (ע"פ צרור המור פ' בראשית).

"שׁוֹר אֹו כֶּשֶׁב אֹו עֵז כִּי יוֹלֵד" (כב, כז).

קריאת הפרשיות במועדים

בחג הפסח ובחג הסוכות, כאשר קוראים בתורה מתחילים את הקריאה מענין 'שור או כשב' וגו', כתקנת חז"ל (מגילה דף לא.), ויש להתפלא, והלוא לכאורה אין לזה שום שייכות לענין המועדים?

ובדרשות חתם סופר (דף נג ע"ב ד"ה ולקחתם) כתב טעם נפלא בזה, וזו לשונו: "בקריאת יום טוב תקנו חז"ל להתחיל 'שור או כשב' וכו', לרמז מה שאיתא במדרש (ויקרא רבה פכ"ז, י) שלכן מילה בשמונה, כי אין שמונה ימים בלא שבת, כדי שטרם המולו - יקבל פני מטרוניתא תחילה, שהיא שבת קודש. ומשום כן, בהמה שבעת ימים יהיה עם אמו, ומיום השמיני והלאה ירצה, כדאיתא ברמ"א וט"ז הלכות מילה (סימן רסה ס"ק יג).

"על כן נראה לעניות דעתי, דיום טוב נמי הוה שבעה ימים, ושבעות הוא עצרת של פסח (רמב"ן פרשת אמור כג, לו), כדי שעל כל פנים יום אחד יהיה שבת ביניהם, לקדש כל הימים ע"י מטרוניתא. ואשר על כן, מתחלת פרשת מועדות משביתת שבת, ואנו מקדימים וקוראים מפרשת שור או כשב או עז, מטעם הנ"ל." עכ"ל.

"וְלֹא תַחֲלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְּשֵׁכֶם" (כב, לב).

מסירות הנפש של הגאון ר' אלחנן וסרמן זצ"ל הי"ד בשואה

בניו של הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל הי"ד, כותבים בפתיחה לספרו קובץ שיעורים, את תיאור רגעיו האחרונים עלי אדמות, וכה דבריהם: מות הקדושים של אבינו גאון ישראל הי"ד, היה המשך ישר בשלשלת קידוש השם והעסק בקיום התורה כל ימי חייו. וכך ספרו על ההכנות שעשה זצ"ל בשעות חייו האחרונות, לקראת עלייתו על המוקד ביום המר והנמהר י"א תמוז תש"א.

עד ראה ששרד מאותו מעמד נורא, תיאר כיצד הופסקו הגאון והנלוים אליו באמצע לימוד מסכת נדה, והובלו לקדש שם שמים ביציאת נשמותיהם בעלות הלהב מעל המזבח. רבי אלחנן דיבר בשקט מתוך מנוחה נפשית אשר אפיינה אותו מאז ומתמיד, גם קולו לא נשתנה במאומה, ארשת פניו הביעה רצינות, אך לא חל בה כל שינוי. בדיבורו לא הורגשה כל נימה פרטית, הוא אף לא ניסה להיפרד מבנו רבי נפתלי. שיחתו היתה מכוונת לכולם לכלל ישראל, וכה אמר:

במרומים מחשיבים אותנו כצדיקים כפי הנראה, כי נבחרנו לכפר בגופותינו על כלל ישראל. לכן צריכים אנו לשוב אל ה' בתשובה שלימה תיכף ומיד כאן במקום, הזמן קצר, המבצר התשיעי [מקום הטבח וקידוש השם של קדושי סלבודקה וקובנה] קרוב לכאן, עלינו להיות מודעים, כי קרבנותנו יעלו יותר לרצון על ידי התשובה, ובכך נציל את חיי אחינו ואחיותינו באמריקה. שלא יעלה ברעיונו של אף אחד מאתנו איזו שהיא מחשבת פיסול חם ושלום, שהיא כפיגול ופוסלת את הקרבן. אנו מקיימים עתה את המצוה הגדולה ביותר - 'באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה', האש שמכלה את גופותינו, היא האש אשר תחזור ותקים מחדש את בית ישראל.

ומסיימים בני הגאון זצ"ל את התיאור בדברים אלה: ויעלו קדושי עליון בסערה השמימה, ותורה באש חזרה עם תיקה ונרתיקה והדורשה וחוקרה, וגאון ישראל מופת הדור אדמו"ר זצוקללה"ה, אבינו רכב ישראל בעתותי שלום, ופרשיו בשעות חירום ומלחמה. ואחריו אחינו הקדושים, העילוי העצום והקדוש הרב נפתלי ביינוש זצוק"ל, וצדיק וקדוש אהוב ונחמד הרב צבי יהודה לייב זצוק"ל הי"ד, יצאו נשמותיהם מתוך אהלה ופלפולה של תורה, מגופות צרופים בכל מיני טהרה, גוילים נשרפים ואותיות פורחות, ואנחנו יושבים משמימים באשמה גדולה. ע"כ. (לקח טוב).

"וְלֹא תַחֲלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְּשֵׁכֶם" (כב, לב).

הקדיש מקדש את השם

הטור (באו"ח סי' נ"ה) פוסק, אומר קדיש ואין אומרים אותו בפחות מעשרה דכל דבר שבקדושה כגון קדיש וברכו וקדושה א"א אותו בפחות מעשרה. ונפסק בשו"ע (סעי' א').

ודבר זה נלמד מהגמרא במגילה (ג): מנא הני מילי? אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: דאמר קרא ונקדשתי בתוך בני ישראל - כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה. מאי משמע? - דתני רבי חייא: אתיא תוך תוך, כתיב הכא ונקדשתי בתוך בני ישראל, וכתיב התם הבדלו מתוך העדה, ואתיא עדה עדה, דכתיב התם עד מתי לעדה הרעה הזאת, מה להלן עשרה - אף כאן עשרה.

ונביא כמה מעשיות בענין הקדיש:

הקדיש במוצב חרמון

מעשה שימחיש לנו במעט את מעלת הקדיש. 'מוצב חרמון' הינו מוצב צבאי השוכן בראש רכס הר החרמון, המתנשא לגובה שלמעלה מאלפיים מטרים. המוצב הוא אחד המקומות האסטרטגים בגזרת הצפון, ובאחד מלילות החורף הקרים בשעה שתיים לפנות בוקר, סייר הקצין התורן במוצב, כשמתוקף תפקידו עליו לוודא שכולם ישנים והכל ערוך למחר. כשעבר ליד חדר האוכל הבחין לפתע בקבוצת חיילים שיושבים בתוכו ונרות מרצדים לפניהם, הקצין נעמד בפתח ואמר 'חבר'ה מה קורה, לכו לישון השעה מאוחרת, מחר ההשכמה בשעה חמש לפנות בוקר'.

החיילים אפילו לא הביטו לעברו, הם היו מרוכזים בלוח עם אותיות ומספרים שהיה מונח לפניהם. 'מה אתם עושים שם?!' שאל הקצין, ואחד החיילים השיב לו: 'סיאנס'. הקצין לא ידע מה זה 'סיאנס' ואחד החיילים התנדב להסביר לו ש'סיאנס' זוהי צורת תקשור עם נשמות שנפטרו, על ידי שמניחים כוס על לוח שיש בו את כל אותיות ה-א' ב', וכן מספרים מאפס עד תשע, ולאחר מכן מדליקים נרות, והמתקשר מבצע זימון לרוחות המשוטטות. לאחר שבחרים את הרוח הרצויה, מתחילים לשאול את הרוח שאלות, והתשובה מתקבלת על ידי תנועת הכוס על גבי האותיות והמספרים, כאשר אחד הנוכחים מצרף אות לאות ומספר למספר וכך מרכיבים מלים ומשפטים שמישיבה הרוח. כאן המקום לומר שה'סיאנס' הוא אחד ההוכחות להישארות הנפש ולקיום מערכת של שכר ועונש, משום שביום השבת לא ניתן לבצע תקשור עם הנפטרים (סנהדרין סה:). הסיבה לכך משום שכל הנשמות המשוטטות והנשמות הכלואות בגיהנם, בשבת הן עולות למעלה ואין הדין שולט בהם, ועל פי זה ניתן להבין שחילול שבת הוא דבר חמור מאוד ועל זה אמרה התורה (שמות לה, ג) "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת", כי המבעיר אש למטה (בעולם הזה) נשמתו לא תזכה למנוחה (למעלה) ביום השבת. כמובן שתקשור עם נשמות אסור באיסור חמור מהתורה שנאמר (דברים יח, י-יב) "לא ימצא בך... ושואל אוב וידעוני ודורש אל המתים, כי תועבת ה' כל עושה אלה", כלומר שהתורה אוסרת לתקשר עם נשמות המתים. דבר נוסף שצריך לדעת על 'סיאנס', שכל המתעסקים בזה נפגעים בגוף ובנפש, אך לצערנו החיילים שעשו את ה'סיאנס' לא ידעו זאת.

הקצין שמוצאו היה מקיבוץ 'השומר הצעיר' לא הכיר כלל במושג של נשמה, ולכן לגלג על כל העניין וראה בו כאחזית עיניים, אך לפתע שמע את אחד החיילים מזמן נשמה ושואל לשמה, והנשמה הזדהתה בשם של חברו הטוב מהקיבוץ שנהרג כחייל סדיר במלחמת יום הכיפורים. הקצין שקפץ על ההזדמנות להוכיח שהכל אחיות עיניים, ניגש לחיילים ואמר להם 'כעת אוכיח לכם שמה שאתם עושים זו אחיות עיניים, השם שאמרתם הוא חברי הטוב מהקיבוץ ואני אשאל אותו על כמה עיניים שרק אני והוא יודעים, ותראו שהוא לא ידע להשיב לי משום שאין מושג כזה הנקרא 'נשמה', וברגע שאדם נפטר הוא לא ממשיך לחיות בצורת חיים שונה - כפי שאתם טוענים שיש נשמה המתקיימת ללא הגוף.

לאחר סידרת שאלות התברר לקצין המופתע שבהחלט יש נשמה ויש קיום חיים לאחר המות, מאחר שחברו הטוב השיב לו על כל השאלות שנשאל על מאורעות שהתרחשו בקיבוץ מתקופת ילדותם שאיש לא ידע עליהם לבד מאותו הקצין. לסיום שאל הקצין את נשמת חברו 'מה אני יכול לעשות עבורך', והכוס החלה לזוז על גבי האותיות שהצטרפו למלה 'ק-ד-י-ש'. בתחילה הקצין לא הבין את משמעות המלה, אך החיילים הסבירו לו שהנשמה מבקשת שיאמרו עליה 'קדיש'. הקצין לא ידע מה זה 'קדיש', אך הוא התחייב לומר אותו. ואכן למחרת התאספו עשרה חיילים בבית הכנסת של המוצב, ואמר קדיש על נשמת חברו.

למחרת בלילה שב הקצין לחבורת החיילים, וביקש מהם לזמן את הרוח של חברו בכדי לשאול אותו אם הוא מרוצה מאמירת הקדיש, אך הרוח לא הופיעה. החיילים לא התייחסו עד שזימנו רוח אחרת ששוטטה בחדר, ושאלו אותה היכן רוחו של החייל שאתמול תקשר עמהם. התשובה שקיבלו הכתה את כולם בתדהמה, הרוח סיפרה להם שהבוקר מישוהו אמר על נשמת החייל 'קדיש', ולכן היא עלתה לגנוי מרומים מבלי להתייטר עוד בשוטטות בעולם ממקום למקום. באותה העת - מספר הקצין - לא הפנמתי את משמעות המידע, כיצד יתכן שמספר מלים שאמרת

בשפה לא ברורה, זכיתי לעזור לחבר טוב. בנוסף לא הבנתי מה הכוונה 'לעלות לגנוי מרומים' - מה יש בשמים חוץ משמש ירח וכוכבים, אך לימים כששבתני בתשובה וזכיתי להכיר את בורא עולם ולשמור תורה ומצוות, בררתי מהו כחו של הקדיש, והבנתי שהקדיש גורם תועלת לחיים ולמתים בזכות התוכן שבו, העוסק בקידוש ה'.

תועלת הקדיש לנפטרים

הקדיש אינו מועיל רק לחיים בכדי לכפר על כל עון וחטא, ולהשפיע טהרה וחיים למי שאומרו בכוונת הלב, אלא יש בו גם מעלה גדולה לנפטרים. לפני כמה שנים סיפר לי יהודי שגיסו נתעוור ל"ע, ועיורנו היה מוחלט עד שהוכר ב'ביטוח לאומי' כעיור עם תעודה. אשתו סעדה אותו ודאגה לכל מחסורו, ולימים חלתה אשתו במחלה הידועה ולאחר ייסורים נפטרה לבית עולמה.

במהלך ימי השבעה התחוללה סערה בבית האבל, בימים הראשונים אמר הבעל העיור קדיש על רעייתו, אך לפתע דפק על השלחן ואמר בכעס רב שבשום פנים ואופן אינו מוכן להמשיך ולומר את הקדיש. הנוכחים לא הבינו מדוע הוא מתנגד לאמירת הקדיש, אך הבעל העיור עמד על שלו בכל תוקף שלא לומר קדיש, כשטענתו העיקרית הייתה שאין הוא בא בטענות לבורא עולם מדוע עיור אותו, על עצמו מקבל הוא דין שמים בדומיה, אך על אשתו שהייתה מסורה אליו וגמלה עמו חסד בכל עת כשדאגה לכל צרכיו והיתה עבורו לעיניים כאשר הוליכה אותו לכל מקום שנזקק, על מותה אינו מוכן לשתוק ולקבל דין שמים, ולכן אינו רוצה לכבד ולשבח את בורא עולם באמירת הקדיש. כשסיים העיור האלמן את דבריו פרץ בבכי תמרורים, ולנוכחים היה קשה מאוד להרגיעו, אך גם כשנרגע לא היה מוכן לומר את הקדיש בשום פנים ואופן. כמובן שהנוכחים שתקו, משום שאי אפשר לשפוט את האדם בעת צער.

כחודשיים לאחר השבעה חל יום הכיפורים, ואחד מבני המשפחה התנדב להביא את העיור האלמן לבית הכנסת שיששה שם במהלך היום הקדוש. העיור ישב דומם במהלך כל התפילות, עד שנרדם, ובעת שהגיעו הקהל להוצאת ספר תורה ונעמד הציבור על רגליו לכבוד התורה, היה העיור באותה העת ישן על הכסא. מספר לי גיסו, ניגשתי לגיסי העיור וטפחתי לו על שכמו להקיצו שיעמוד לכבוד ספר התורה, העיור התעורר ומיד נעמד ואמר בהתרגשות רבה 'החלום שחלמתי היה חלום אמיתי'.

וכך סיפר העיור בסיום התפילה: כאשר נרדמתי ראיתי בחלומי את ארון הקודש של בית הכנסת הנוכחי (אותו זכר מהימים בטרם כנה מאור עיניו), כאשר מסביב להיכל עומדות נשמות רבות הלבושות בבגדי לכן. וכאן המקום לציין שהשלחן ערוך והרמ"א פסקו (אורח חיים סימן תרכ"א, ו) שביום הכיפורים כשם שיש דין לחיים, כך יש דין לנפטרים מי שיים את תיקונו בגיהנם ויכנס לגן עדן, ומי צריך לרדת שנית לעולם הזה לתקן את מעשיו, ומי יעלה בגן עדן למדרגה גבוהה יותר. ועל זה אנו אומרים בתפילה 'ספרי חיים ומתים נפתחים לפניך' ומטעם זה נהגו הקהל ביום הכיפורים לנדב צדקה לעילוי נשמת הנפטרים, בכדי לפדותם מן הדין.

ממשיך העיור ומספר: בין הנשמות העומדות מסביב להיכל ראיתי את רעייתי המנוחה, תחושת שמחה מילאה את ליבי, בפרט כשראיתי שהיא מאירה וזהרת באור יקרות. אך להפתעתי רעייתי הביטה בי בכעס, ותחושת השמחה התחלפה בתדהמה, מדוע היא כועסת עליי. אך רעייתי לא השאירה מקום לתהיות ואמרה לי 'אמור לי איזה דבר רע עשיתי לך בחיי, שאתה גומל עמי רעה כל כך גדולה'. בתחילה לא הבנתי את דבריה באיזו רעה מדובר, אך היא המשיכה ואמרה 'מדוע אינך אומר עלי קדיש, אין לך מושג עד כמה בעולם הנשמות אנו זקוקים לאמירת הקדיש, הדבר הוא כמו אוויר לנשמה בעבורנו, משום שבעת שאומרים קדיש ומשבחים את בורא עולם, הקב"ה מעלה את הנשמה הקרובה לאותו אדם האומר קדיש וגומל עמה חסד, ואף מציל אותה מדינה של גיהנם ומכניסה לגן עדן (וכן מבואר בזהר הקדוש - פרשת בחוקת), וכי יעלה על הדעת שאדם האוהב את רעהו, באהבתו ימנע ממנו אוויר לנשימה, ולכן שאלתי אותך מדוע אתה גומל עמי רעה תחת כל הטובה שגמלתי עמך'. באותו הרגע - אמר העיור - הרגשתי שכל טענותיי נמוגות מול דרשתה של רעייתי, והתחייבתי בחלומי לומר קדיש לעילוי נשמתה.

בטרם הסתיים החלום השמימי הוסיפה רעייתי ואמרה 'דע לך שהחלום אמת, והסימן לך יהיה שבעוד מספר רגעים - אחי - דהיינו גיסך, יעיר אותך ויאמר לך לקום לכבוד הספר תורה היוצא מן ההיכל'. החלום נגזר, ורגע לאחר מכן טפחתי על שכמי ואמרת לי את המשפט שנאמר לי בחלום, לכן התרגשתי כל כך ואמרתי 'החלום שחלמתי היה חלום אמיתי', וכבר באותו ביום הכיפורים חזר האלמן העיור לומר קדיש על רעייתו המנוחה, וממעשה זה אנו למדים עד כמה מעלת הקדיש גבוהה שבכחה להשפיע טובה על החיים ועל הנפטרים. (מעבר לסגולה).

מעשה במעלת הקדיש על הנפטרים

בספר 'האיש על החומה' (תולדות חייו של רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, ח"א עמ' 345), מסופר מעשה נורא על חשיבות הקדיש: אשה מכובדת ובעלת עסק מבוסס בפרשבורג, היתה נוהגת במשך שנים רבות להביא מידי פעם תרומה לשיבה, בתנאי שיגידו בשיבה קדיש תמידי לעילוי אותן נשמות גלמודות שאין מי שיגיד קדיש אחריהן. והשיבה אכן העמידה בחור מיוחד שאמר קדיש לטובת נשמות אלו.

לימים, הסתלק לעולמו בעלה של האשה, ומכיון שהוא ניהל את העסק יחד איתה, פגעה פטירתו בעסק שהלך והצטמצם עד שנסגר כליל. מצבה הכלכלי של האשה הלך והחמיר, וברבות הימים נפל עליה עול נוסף, כאשר הגיעו שתי בנותיה לפרקן, והיה צריך להשיאן. נשאה האשה את סבלה בדומיה, וקבלה עליה את הדין באומץ, והשלימה עם גורלה. אולם על דבר אחד לא יכלה לוותר, ולבה היה מר עליה ביותר והכאיב לה עד מאד, והוא ענין הקדיש שעלול להתבטל אחרי שהפסיקה את הקצבתה למטרה זו.

במר נפשה, עלתה להנהלת השיבה ושטחה את בקשתה, שהשיבה תמשיך גם הלאה את אמירת הקדיש לעילוי נשמות הגלמודים, עד שירחיב ה' גבולה ותחזור לתמוך בשיבה כמקודם. ראשי השיבה התרגשו מתום לבה וצדקת נפשה, והבטיחו למלא את מבוקשה, ולשמור על אמירת הקדיש כמו שהיה עד עתה. הבטחה זו מילאה את נפשה אושר אין קץ, וכשברק של אושר מנצנץ מעיניה הנוגות, נפרדה מראשי השיבה ופנתה ללכת לדרכה.

מעתה, שוב לא העיק עליה כל כך מצבה היא, ואפילו מצב שתי בנותיה שהגיעו מזמן לפרקן. כי מרגע שענין הקדיש לנשמות הגלמודות הובטח לה, כמעט שלא חסר לה כלום בעולמו של הקב"ה. ובענין שתי בנותיה, שמה מבטחה בה' - אבי יתומים ודיין אלמנות, והוא הרחום וחנון יראה בודאי בענין של שתי בנותיה, ויזמין להן את זיווגן ואת כל צרכיהן.

בצאתה לרחוב, בא למולה יהודי ישיש בעל הדרת פנים נדירה, כשזקן צח כשלג יורד על פי מידותיו, ובירכה לשלום. הופתעה האשה מהסברת הפנים הלבבית של הזקן הבלתי מוכר לה, והפתעתה גדלה שבעתיים בעת שהזקן התקרב אליה ונכנס איתה בשיחה, תוך התעניינות במצבה ומצב בנותיה. נאנחה האשה קשות, ושטחה לפניו את מר גורלה, ואת נפילתה מאיגרא רמה לשפל המדריגה, עד שאין לה את האמצעים ההכרחיים להשיא את בנותיה הבוגרות. מהו הסכום המשוער הדרוש לך להוצאות הנישואין של בנותיך? שאל הזקן. לשם מה חשוב לכבודו לדעת? השיבה האשה בתמהון, ונקבה בסכום משוער. שלף הזקן גיליון נייר, ורשם הוראה לבנק המקומי לשלם לאשה את הסכום שנקבה. אולם בטרם שם את חתימתו, הביע משאלתו שהיות ומדובר בסכום רציני מאד, רצוי שתהא חתימתו בנוכחות עדים, שיראו במו עיניהם כשהוא חותם אישית על ההמחאה, ויאשרו זאת בחתימת ידם. נרגשת ומופתעת ממה שהתרחש, עלתה לאולם השיבה, ובקשה משני בחורים להילוות אליה.

משראתה אותם הזקן, הציע להם שיתכוננו איך שהוא חותם את חתימתו על הוראת התשלום, וליתר ביטחון בקש מהם פיסת נייר, ורשם עליה את חתימתו על הוראת התשלום הנכבד לידי האשה, והורה לה שתלך ותפדה את ההמחאה למחר בבוקר.

כל הענין נראה לאשה ההמומה תמוה ומוזר, מה ראה הזקן הזר הבלתי מוכר לה הסביר לה פנים כל כך ולהראות רוחב לב כזה, עד כדי כיסוי הוצאות הנישואין של שתי בנותיה. אך אף על פי כן, הזדרזה למחר לסור אל הבנק, ובלב פועם ניסתה את מזלה. כשבחן פקיד הבנק את ההמחאה, הוא הביט באשה כמבט תוהה, מסתכל פעם ופעמיים וכולו נבוך ומשתאה, תוך הבעת סימני מבוכה ביקש מהאשה להמתין, והוא נכנס עם ההמחאה למנהל הבנק שהיה גם בעליו. **וכאן** התרחש מאורע מסעיר ביותר. כשראה מנהל הבנק את ההמחאה - צנח מכסאו והתעלף, בבנק קמה מהומה. הפקידים ששמעו על המתרחש, הכניסו מיד את האשה לחדר צדדי והפקידו עליה שומר לבל תתחמק, תוך חשד שיש כאן ענין עם מעשה מרמה. אחרי ששבה רוחו של מנהל הבנק, בקש לראות את האשה שהגישה את ההמחאה לפרעון. בהיכנסה שאל בבהילות, אימתי וכיצד קבלה את ההמחאה. רק אתמול קיבלתי אותו מיהודי מכובד בעל הדרת פנים, וישנם אפילו שני בחורי ישיבה היכולים לשמש כעדים, שראו איך כותב ההוראה חתם על ההמחאה - ענתה האשה כמתנצלת. האם תוכלי לזהות את האיש, אם אראה לך אותו בתמונה? שאל המנהל. בודאי אזהה אותו, ואין לי כל ספק שגם שני הבחורים יוכלו לזהות אותו, ענתה.

הורה המנהל להביא לפניו את דיוקנו של אביו המנוח, וכשהוצגה התמונה בפני האשה, הצביעה ללא היסוס עליו כעל האיש שנתן לה את ההמחאה. מיד ציווה המנהל לפרוע את ההמחאה, ושלח את האשה לדרכה.

אחרי שהלכה האשה, סיפר המנהל לנוכחים כי האיש שמסר את ההמחאה לאשה, היה לא אחר מאשר אביו שהלך לעולמו לפני עשר שנים. בלילה הקודם, הופיע אביו בחלום ואמר לו בזה הלשון: "דע לך, כי מאז שסרת מדרך הישרה והתחתנת עם אשה נכריה והפסקת לומר עלי קדיש, לא מצאה נשמתי מנוחה, עד שבאה אשה פלונית וציוותה להגיד קדיש עבור נשמות שאין מי שיאמר קדיש אחריהן, וקדיש זה, שאמרו בני הישיבה לפי פקודת האשה, גרם לי עילוי ונחת רוח לנשמותי. לכן עתה שמע בקולי, אשה זו תופיע מחר בבנק שלך עם המחאה שמסרתי לה לכיסוי הוצאות נישואי שתי בנותיה, ועליך לפרוע את ההמחאה כולה.

כשקמתי בבוקר נפעם מהחלום, סיים המנהל, סיפרתי לאשתי את דבר החלום, אך היא מצידה לעגה על חלומותיי, אולם משהופיעה האשה עם ההמחאה, הבנתי שאכן החלום אמת היה.

סיים מורנו רבי יוסף חיים זוננפלד את סיפורו ואמר: ומי היו שני הבחורים? אני וחברי רבי יהודה גרינוואלד. ואותו מנהל בנק, נהיה לבסוף בעל תשובה גמור, אשתו התגיירה כדון, וזכו להקים בית נאמן בישראל.

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שְׁבַתוֹךְ" (כג, ג).

היונה שומרת שבת

דבר פלא הובא בספר "עין יעקב" על מסכת סוטה (לח:), והוא כי היונה מכירה בתבואה שנקצרה בשבת - ואינה אוכלת ממנה! ובספר "פרדס יוסף" (ויחי אות ג), הביא בשם היעב"ץ מופת חותך לקדושת יום השבת, שהיונה אינה תולשת בשבת מן המחובר. וזהו שאנו מזמרים בשבת: "יונה מצאה בו מנוח".

ואמר לי המקובל הרב אורי נורי שליט"א, כי טבעה של היונה שאינה משנה מקום אכסניה שלה, והיכן שעשתה בפעם הראשונה את הקן שלה - שם תהיה תמיד ולא תלך במקום אחר.

ובספר "דברי שאול" (פר' נח) כתב: מצאתי בסידור היעב"ץ, ששמע כי יש מופת על שבת [מלבד נהר הסמבטיון], שהיונה אינה תולשת מן המחובר בשבת. והנה אם אמת הדבר, ניתן למצוא לכך רמז במה שמצאה היונה מנוח ביום השבת. וזאת, משום שקדושת השבת עליה, ומרגישה היא שאין לתלוש מן המחובר. ולדעתי, זהו שאמר הכתוב (בראשית ת, יא): "ותבוא אליו היונה 'לעת ערב' והנה עלה זית טרף בפיה". כי כל השבת לא הייתה תולשת, ורק לעת ערב [לאחר צאת השבת], עלה זית טרף בפיה, וזה רמז נפלא. (להתעדן כאהבתך).

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שְׁבַתוֹךְ מִקְרָא קֹדֶשׁ" (כג, ג).

שמר על קדושת השבת - וזכה בעושר רב

מעשה שהיה, באברך בעל משפחה ברוכת ילדים, אשר במשך שנים רבות חי בצניעות מופלגת, והסתפק במועט. והנה, ביום מן הימים, הוא הקים כולל גדול באזור מגוריו, שהתקציב שלו בכל חודש היה קרוב למיליון שקל! בנוסף לכך, הוא אף קנה דירות לכל שנים עשר ילדיו, ונעשה בעל צדקה עצום.

במשך כשנתיים אף אדם לא ידע מהיכן הגיע אליו הכסף. והנה, בבוא חג הפורים, בזמן שאותו 'גביר' - ראש הכולל היה קצת שתוי לרגל מצוות היום, בעת ביקורם של אברכי הכולל אצלו - חשף את המקור לכספו, וכך הוא סיפר: בקיץ, לפני כשלוש שנים, היה זה בחודש אב ה'תשע"ח שכרתי רכב ויצאתי עם כל משפחתי לטיול בצפון, בשילוב תפילות בקברי הצדיקים שבאזור. לאחר יום עמוס בחוויות רוחניות וגשמיות וצבירת כוחות להמשך, בדרכנו חזור, ירדנו את הירידות של טבריה, והנה לפתע אני מבחין כי מד הדלק מראה שהדלק נגמר. לא ראינו תחנת דלק בקרבת מקום, ולא חלף זמן רב, והרכב נעצר בצד הכביש.

כעת אני יושב עם 12 ילדים בכל הגילאים, עייפים סחוטים ואין דלק. מה עושים? מתפללים... וכך חולפת לה חצי שעה בתפילות, אך אף אחד לא עוצר לסייע. כבר חשבנו שאנחנו הולכים לבלות שם את הלילה, אך לפתע רכב יוקרתי נעצר על ידנו, הנהג, שהיה נראה עשיר מופלג, פתח את החלון, ומשראה שהמדובר ב'חרדים' - הוא הפטיר כמה מילות גנאי והמשיך בדרכו.

אלא, שלא עברו כמה דקות, והנה הוא חוזר למקום ואמר: תקשיבו! אני לא מעוניין לסייע לדתיים, אך כיוון שראיתי כאן ילדים קטנים, אני מרגיש צורך לסייע. אך תדעו, אני לא מסייע לעולם לדתיים. הוא שאל אותי מה הבעיה, ואמרתי לו שנגמר לנו הדלק, ואנו צריכים להביא דלק מהתחנה הקרובה.

אותו נהג נענה לבקשתי, ולקח אותי לתחנת דלק קרובה, אך כל הדרך הוא קיטר על כך שהחרדים סחטנים ולא נושאים בנטל.... כשהגענו סוף-סוף לתחנת הדלק, ירדתי לקנות דלק, אך מיד שבתי לרכב ואמרתי לנהג: סליחה! אני לא יכול לקנות כאן. לשאלת הנהג מדוע? עניתי: תקשיב טוב, אני אוהב את אבא שבשמים, ואבא שלי גם הוא אוהב אותי. אני לא רוצה בשום פנים ואופן להכעיס את מי שאני אוהב. הנהג העשיר לא הבין את כוונתי, ואז הראיתי לו את השלט הגדול שכתוב שם 'כאן פתוחים בשבת', ומי שפותח בשבת ועוד כותב זאת בענק - אני לא מעוניין לסייע בידו זה חילול ה'.

הנהג העשיר, שגם כך היה עצבני וכועס, פער שוב את פיו וסינן כמה משפטים, וגער בי על כך שאני משאיר משפחה באמצע הכביש בשתים בלילה, ו'הכל בגלל השבת שלכם'. והחזיר אותי לכיוון רכבי, השאיר אותי שם וברח כל עוד נשמתו בו.

אלא, ששוב לאחר עשרים דקות הוא חוזר ואמר: אני לא בא לי לעזור לך, אני לא עוזר למשוגעים. אבל מה הילדים אשמים!?! החלטתי בשביל הילדים לקחת אותך לתחנת דלק רחוקה ששם שומרים שבת. ואכן הוא לקח אותי עד לתחנת דלק רחוקה, כאשר כל הדרך פיו מלא 'שבחים' על כמה החרדים גרועים והם נטל על הציבור וכו'. לאחר שחזרנו לרכב, הודיתי לו מאוד והשארתי אצלו את פרטיי האישיים, למקרה שיצטרך פעם משהו. נסענו לביתנו והעניין נשכח ממני.

כעבור תקופה, אני מקבל טלפון: שלום, כאן מדבר אריק, פגשתי אותך בכביש בירידות לטבריה. האם אתה זוכר אותי? עניתי לו: כן, בוודאי שאני זוכר, תודה על הכל, אבל מה עכשיו? עוד פעם אתה רוצה לגעור בי? ענה הלה: הפעם זה בעניין אחר, וכך הוא מספר: אבי נפטר והשאיר לי ירושה בשווי של קרוב למיליארד דולר. הוא כתב בצוואה, שהוא רוצה שחצי מכספו ילך לאדם שה' אוהב אותו. אני כבר זמן רב חושב למה כוונתו, והנה אני נזכר, שלפני כמה חודשים פגשתי אותך ואמרת שאתה לא רוצה למלאות דלק בתחנה המחללת שבת, כי אתה אוהב את הקב"ה והקב"ה אוהב אותך, לכן אתה לא תסייע למי שמצער אותו. ואמרתי לעצמי, כי אתה הוא האיש אליו אבא שלי התכוון, ואני רוצה לפגוש אותך ולהעביר לך נכסים העומדים על מאות מיליוני דולרים... ההמשך הוא, שמאותם רווחים של המשרדים לבד, אני יכול לחיות בעושר כל ימי, ולהחזיק כולל ולתת צדקות במיליון שקל לחודש...

רואים מכאן דבר גדול, שכאשר האדם עושה למען הקב"ה ובפרט בענייני השבת, הקב"ה מחזיר לו. ולא רק שלא ניזוק, אלא זוכה כבר בעולם הזה לישועות גדולות. גם אנחנו, כאשר מזדמן לנו ניסיון בענייני השבת, נעמוד בזה בע"ה בכל הכוח, ולא נתפתה לאתרים מפוקפקים, ואז נזכה שהקב"ה ירעיף עלינו אהבה בכל העניינים.

"אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם" (כג, ד).

קידוש המועדים מסור לבית דין

"אתם" כתיב, ודרשו בו (ר"ה כה). אשר תקראו אתם. מכאן, שקידוש המועדים מסור לבית דין, ואפילו אם קבעוהו שלא בזמנו, ואפילו עשו זאת בטעות. והוא שדרשו רז"ל, אתם - אפילו שוגגים, אתם - אפילו מוטעים. וכן אמר הכתוב (שמות יב, ב): החדש הזה לכם, כלומר שלכם הוא.

ו**כתב** רבנו החיד"א בספרו חומת אנך רמז לכך אפשר "אשר תקראו אתם במועדים", אתם ראשי תיבות, אנוסים, תועים, מזידין, שאף באופנים אלו החדש יהיה מוקדש על פי עמ"י.

וכן תמצא בפרקי רבי אליעזר (פ"ח), בכ"ח באלול נבראו חמה ולבנה, וימים ולילות תקופות ועיבורין היו לפני הקב"ה והיה מעבר את השנה, ואחר כך מסרן לאדם הראשון. שנאמר (בראשית ה, א): זה ספר תולדות אדם. ואדם מסרן לחנוך, שנאמר (בראשית ה, כד): ויתהלך חנוך את האלהים. וחנוך לשם, ושם לאברהם, ואברהם ליצחק, ויצחק ליעקב, עד שבאו למצרים. שנאמר (שמות יב, א): בארץ מצרים לאמר. מהו לאמר? אמר הקב"ה: לך אמור להם, עד עכשיו היה אצלי סוד העיבור, מכאן ואילך - שלכם הוא לעבר את השנה.

וכך היו ישראל נוהגין לעבר את השנה בארץ, כשגלו לבבל - היו מעברין אותה על ידי הנשאים בארץ. בקש יחזקאל לעבר את השנים בבבל, אמר לו הקב"ה: אין לך רשות לעבר את השנה בחוץ לארץ, ישראל שבארץ יעברו את השנה. מכאן אמרו, אפילו צדיקים וחכמים בחוץ לארץ, ורועי בקר בארץ, אין מעברין את השנה אלא על ידי הדיוטות שבארץ.

וכיצד מעברין את השנה? היו מביאים ספר תורה לפניהם, והיו עושין גורן עגולה, ויושבים הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. ונותנים פניהם למטה לארץ, ועומדים ופורשים כפיהם למעלה לאביהם שבשמים. וראש ישיבה מזכיר את השם, ושומעין בת קול כלשון הזה: וידבר ה' אל משה לאמר. ואם עון הדור גורם - אין שומעין כלל. ואשריהם העומדים במקום ההוא בשעה ההיא, שנאמר (תהלים פט, טו): אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון, באור פניו של הקב"ה הם מהלכין. עכת"ד.

ומכאן יש ללמוד מעלת הארץ הקדושה, וכמה היא חביבה לפני המקום. וכן אמרו בירושלמי (סנהדרין פ"א ה"ב): "אל יתר זקני הגולה" (ירמיה כט, א), אמר הקב"ה: ביותר הם עלי זקני הגולה. חביבה עלי כת קטנה בארץ ישראל מסנהדרי גדולה בחוצה לארץ. וכשהיו הזקנים מתקבצים בלשכת הגזית שבמקדש, והיו אומרים מקודש מקודש אחר שקבלו עדותן של עדים, היה אותו יום נקבע בשמים על פי סנהדרי גדולה של מעלה, לישב בדין לדון העולם בראש השנה. והיה הקב"ה והסנהדרין של מעלה מסכימים על ידם וגומרים את דעתם. ועל זה אמר הכתוב (תהלים נו, ג): אקרא לאלהים עליון לאל גומר עלי, כלומר שהיה מסכים ומשלים עמהם. (רבינו בחיי).

"בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר לַחֲדָשׁ בֵּין הָעֲרֵבִים פֶּסַח לֵה" (כג, ה).

רמזי הכתוב

בארבעה עשר לחודש - סופי תיבות: שרה. לרמוז כי (עי' תוס' ב"ק צב. ד"ה כאשר) בניסן נפקדה שרה. פסח לה' - עת רחמים הוא לפני הקב"ה, ורגיל לרחם על בריותיו בעת הזאת, מבראשית עד היום. פסח - פה סח, פה סח, פה שסח "במה אדע" - גרם לבניו להשתעבד עד זה העת. פסח לה' - עם האותיות גימטריא רד"ו, סוד זה מסר יעקב לבניו (בראשית נ, כה): פקוד יפקוד אלהים אתכם. פה סח - פה שבמרכבה סח ואמר לפני הקב"ה: הגיעה עת שתגאל ישראל, כי אותיות שבמרכבה מלמדן סניגוריא על ישראל. (מושב זקנים בשם ר"א מגרמייזא).

"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצְרְתֶם אֶת קִצְרֶיהָ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל הַבֶּהֱן" (כג, ז).

התכלית האמיתית - לימוד התורה

מרן ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצוק"ל בספרו 'קול יהודה', מסביר את הקשר בין הפסוקים הללו עם פרשת העומר. כי הנה יש לשאול: מדוע תלתה התורה את מצות העומר בקציר - מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבועות, ולמה לא קבעה התורה תאריך מיוחד לספירת העומר כמו בשאר החגים, אם באחד או בעשור לחודש? ונראה לומר בס"ד על פי דברי הזוהר בפרשתנו, האומר כי תכלית ספירת העומר הוא בכדי שנהיה מוכנים לקבלת תורה. ולכן צריכים להיטהר כדרך שהאשה סופרת להיטהר לבעלה, וכך בני ישראל נצטוו לספור שבעה שבועות - להיטהר מטומאת מצרים ולקבל את התורה. וזה הטעם שתלתה התורה את ספירת העומר עם ראשית הקציר, כי האדם עובד כל השנה בשדה, חורש וזורע, ועדיין לא הגיע לתכלית. ורק בעת הקציר כשקוצר יגיעו מהשדה רואה שעמלו עשה פירות. ופן יחשוב האדם, כי זה הוא כל תכליתו בעולם הזה, לכן צותה תורה שהתכלית האמיתית היא, שבעת הקציר יספור שבעה שבועות בכדי להגיע לתכלית האמיתית - והיא קבלת התורה, כי בכל שנה צריך הכנה חדשה לקבלתה.

ומעתה, יתיישב מאמר המדרש בפרשת אמור (ויקרא רבה אמור פכ"ח ס"א): דבר אל בני ישראל והבאתם, הדא הוא דכתיב (קהלת א, ג): מה יתרון לאדם בכל עמלו, כלומר, בא לרמוז לנו, כי גם בזמן שהאדם הגיע לתכלית העבודה וקוצר שדהו, עדיין אין לו יתרון, אבל בעמלה של תורה יש יתרון. והסבר הענין הוא, על פי מה ששמעתי מפני מורי ורבי מרן ראש הישיבה הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל על דברי הגמרא (פסחים נ). פסוק אחד אומר (תהלים נו, יא): כי גדול עד שמים חסדך, ופסוק אחר אומר (תהלים קח, ה): כי גדול מעל שמים חסדך? לא קשיא, כאן בעושינן לשמה, וכאן בעושינן שלא לשמה.

ושאל הרב הנוכר, מה ההבדל אם 'עד' השמים או 'מעל' השמים? וכי לא די לאדם שיקבל שכר עד השמים, ומה יתרון יש לעושים לשמה בכדי לקבל למעלה מן השמים? והסביר, כי 'עד' השמים - פירושו עד הטבע, כלומר תפילתו תהיה מקובלת עד הטבע ולא יותר. מה שאין כן העושים לשמה - יהא כוחם למעלה מהטבע, כדוגמת רבי חנינא בן דוסא שאמר לבתו: מי שאמר לשמן וידלוק יאמר לחומץ וידלוק (תענית כה.), שזה למעלה מהטבע. ובכך מראה על מעלתו העצומה, לעומת הלומד תורה שלא לשמה שאינו מסוגל לפעול רק עד הטבע.

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה" (כג, טו).

ישראל ספרו את העומר במדבר

בפירוש 'אור החיים' הקדוש מבואר, כי בני ישראל נצטוו לספור ספירת העומר בעודם במדבר, טרם כניסתם לארץ ישראל. ואף שהקדים לומר (לעיל פסוק י'): "כי תבואו אל הארץ וגו' וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר" וגו', דמשמע שמצות ספירת העומר נהגת רק אחר ביאתם לארץ, לכן אמרה תורה כאן: "ממחרת השבת", לומר כי מעכשיו תתחילו לספור, עוד קודם ביאתכם לארץ.

וכן מפורש בר"ן על הרי"ף (מסכת פסחים דף כח.) וזה לשונו: ובהגדה גם כן אמרו, בשעה שאמר להם משה (שמות ג, יב): 'תעבדון את האלהים על ההר הזה', אמרו לו ישראל: משה רבנו! אימתי עבודה זו? אמר להם: לסוף חמשים יום. והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים לספירת העומר. עכ"ל.

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת" (כג, טו).

זהירות מלצער את הזולת

בגיליון השבועי של הרב יואל ארזי שליט"א, מובא מעשה נפלא על החתם סופר זצ"ל: **פעם** בשעת רעווה דרעווין ישבו בחורי הישיבה של החתם סופר, ודברו ביניהם כי רבם - ה"ח"תם סופר" הינו אדם קדוש עליון, ובוודאי הוא זוכה מפעם לפעם לגילוי אליהו. משכך, העיזו פנים וביקשו מרבם שיתן להם פעם אחת את הזכות לראות את אליהו הנביא. נענה להם החתם סופר, והבטיח להם נאמנה כי לא ירחק היום והם יזכו לכך. זרחו פניהם של התלמידים, ומני אז החלו בהכנה דרבה לקראת הפגישה הנכספת עם אליהו הנביא. הם התחזקו בתורה ויראת שמים, והמתינו בקוצר רוח לרגע המיוחל.

לימים, נכנס אל היכל הישיבה הלך עני ומסכן, אשר מראהו המשונה עורר דחיה, כמה מהבחורים שהיו בעלי מידות אציליות נגשו אליו, הושיטו לו את ידם והתעניינו בצרכיו ובמעשיו, והציעו לו עזרה במה שיבקש. אך מנגד, היו כמה מהתלמידים אשר מתוך ילדות שהייתה בהם, גיחכו עליו ולא התנהגו עמו כמו שצריך. חיזכם של הללו - הופסק ברגע שהחתם סופר נכנס לבית המדרש, וביקש מאותו אדם להתלוות אליו. לאחר זמן מה, כאשר הסתגרו בחדרו של החתם סופר, יצא רבי משה מהחדר, ונכנס להיכל בית המדרש כאשר מתיחות ניכרת על פניו. הוא הורה לקבץ את כל הבחורים סביבו, ומיד פתח ושאל: הראיתם את ההלך העני שישב כאן? ענו כולם ואמרו כי אכן ראו אותו. האם הושטתם ידכם אליו לשלום? חלקם ענו כן, וחלקם השיבו שלא עשו כן.

המשיך החתם סופר ואמר להם: דעו, כי אותו הלך - היה לא אחר מאשר אליהו הנביא. אלו שהתייחסו אליו בכבוד, מובטחני שיהיו מורי הוראה בישראל ויזכו להרביץ תורה. ואלו שלא הקדימו פניו לשלום ולא התעניינו בשלומם, למרות שיש ביניהם גם מהתלמידים המובחרים - לעולם לא יזכו להרביץ תורה ולהורות הוראה, ויהיה להם רחמנא-ליצלן צער גידול בנים. אמנם אלו שגיחכו על מראהו המיוסר, יסטו רחמנא-ליצלן מהדרך הישר.

וכאשר אמר כן היה, אחד התלמידים שהתעלמו מההלך היה רבי יהודה מורדן, שהיה גדול מכל חבריו בענייני תורה והלכה, אך מעולם לא הצליח לשמש כרב. עוד תלמיד ענק בתורה היה רבי זעקיל פולק, שגם הוא לא זכה לומר 'שלום' להלך העני, ולמרות גדלותו העצומה בתורה לא זכה לכהן כרב. רק בנו זכה לכהן בחייו כרב קהילה חשובה, אלא שביום בהיר הוא נפטר בדמי ימיו. אביו רבי זעקיל הספידו ואמר: ידעתי שיתרחש דבר לא טוב עם בני, שכן החתם סופר אמר לנו כי יהיה לנו גם צער גידול בנים רחמנא-ליצלן, והדברים נתקיימו במלואם.

ממעשה זה ניתן להיווכח כמה צריכים אנו להיזהר בכבוד הזולת בכל מצב, וכמה מסוכן הזלזול בכבוד הבריות.

החזון איש היה ידוע ומפורסם בזהירותו בכבוד הבריות. ומסופר עליו, כי לעת זקנותו הוא הילך פעם ברחובה של עיר, ולפתע, למרות חולשתו, הוא תפס את רגליו ורץ כשהוא מתנשף לכיוון ביתו. שאלוהו מקורביו לפשר הדבר. ענה להם החזון איש: בדרכי, עברתי ליד ביתו של מי ממקורבי, ושמעתי קול מריבות העולה מביתם. חששתי כי בעוד רגע קט הוא יראה אותי עובר למטה, ועלול הוא להצטער מכך שמא שמעתי את הצעקות. ומפני שלא חפצתי שיהודי יצטער חלילה בגללי, אצתי לביתי כל עוד נפשי בי...

כיצד נדון לכף זכות?

יהודי אחד, רכש מכונית חדשה, והיה שמח בה מאוד. מעתה הוא יוכל לנסוע למירון ולמקומות הקדושים ככל אשר יחפוץ...

יום אחד, בעודו נוסע ברכבו החדש והנוצץ, והנה הוא רואה לפתע ילד עומד על המדרכה, ומשליך לעבר רכבו אבן גדולה. משיצא לבדוק את גודל הנזק, נוכח הוא לראות, כי האבן גרמה לשקע גדול ומכוער בפח הרכב. הלה כעס עד למאוד, והחל צועק על הילד שעמד נכלם ומבווייש ולא אמר מילה.

משראה כי הילד לא פוצה את פיו, שאל אותו בכעס: מדוע עשית לי כך? ענה לו הילד: כי רציתי שתעצור לי. ומדוע רצית שאעצור? הסכת ושמע. יש לי אח כבן 15 שהוא נכה, ואני לוקח אותו כל יום לסיבוב עם כסא הגלגלים שלו. וכעת הוא נפל מהכסא ובוכה כמו ילד קטן, ואין לאל ידי להושיע אותו. ומרוב הלחץ חיפשתי אדם מבוגר שיבוא להושיט יד ולסייע, עד שראיתי אותך עובר ברכב, ולא ראיתי ברירה אחרת מלבד לעצור אותך בצורה כזו.

מששמע האיש כן, התחלף כעסו לרחמים מרובים על הנער האומלל, ומיד ניגש להושיט עזרה ולסייע.

מני אז, מספר אותו יהודי, למדתי לדון כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שזורק עליך אבן, מי יודע מה עומד מאחורי זה. ובכדי שלא אשכח את המסר, לא תיקנתי שוב את הנזק שנעשה ברכב, למען יעמוד כל העת לנגד עיני מה שאמרו חכמים: והוי דן את כל האדם לכף זכות!

"וּסְפַרְתֶּם לְכֶם מִמִּקְרַת הַשַּׁבָּת" (כג, טו).

הבירור בספירה - לפי מה שהוא אדם

אמרו רבותינו, כי ימי הספירה נועדו לתיקון ובירור המדות אחר יציאת מצרים עד קבלת התורה. ואמרו, "וספרתם לכם" - שתהיה ספירה לכל אחד. והכוונה בזה, שכפי שכל אחד משתוקק להיטהר, כך עולה בידו. שזהו כלל ופרט וכלל, פסח - כלל, גאולה לכל בית ישראל. ואחר כך ימי הספירה - פרט, לברר ספירה לכל אחד ואחד. ושבועות - חזר וכלל, מתן תורה. וידוע הוא, כי כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, ולכן הוא כפי מה שהאדם מברר בימי הספירה.

והענין גם כן, מכלל שצריך לפרט ומפרט שצריך לכלל, קודם הגאולה לכלל, ואחר כך נצרך כל אחד לברר חלקו, ואחר כך להתבטל שוב לכלל. וזהו שאמר החידושי הרי"ם זצ"ל (אמרי הרי"ם, בחוקותי): "אם אין אני לי מי לי" - פרט. "וכשאני לעצמי מה אני" - להתבטל לכלל. ועל ידי זה: והקרבתם מנחה חדשה - התחדשות בעבודת ה'.

"עַד מִמִּקְרַת הַשַּׁבָּת תִּשְׁבִּיעַת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'" (כג, טז).

ימי ספירת העומר הם כחול המועד

רבנו בחיי (כאן) כתב דבר נפלא, וז"ל: כבר ידעת, שאין הספירה אלא מ"ט, ועל כן תמצא טעם במלת "תספרו", ואינה דבקה למלת "חמשים". אבל "חמשים" דבק ל"והקרבתם", כי הספירה מ"ט, והקרבת ביום חמשים. שלא הזכירה תורה חג שבועות ביחוד כשאר החגים, ושיאמר כן: "בחדש השלישי בששי בו חג השבועות", כמו שאמר בפסח (לעיל פסוק ו): "בחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות". בא ללמד, כי הוא חג נגרר אחר מצות העומר, ומ"ט יום הספורים בין ראשון של פסח עד השבועות, הנה הם כחולו של מועד בין ראשון של סוכות ושמני עצרת. עכ"ל.

וכן כתב הרמב"ן (לקמן פסוק לו), וז"ל: והימים הספורים בינתיים, כחולו של מועד בין הראשון והשמני בחג. עכ"ל.

"וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה" (כג, טז).

בכל יום יהיו בעיניך כחדשים

רמז לתורה שהיא מנחה חדשה, שבכל יום יהיו בעיניך כחדשים (ספרי דברים ל"ג). כי בכל יום הוא בחינת נתינת התורה, שמתגלים טעמים לדיניה מחדש. ושתי הלחם חמץ - רומזים ליצר הרע, שהתורה תבלין כנגדו.

"והקרבתם מנחה חדשה לה'" (כג, טז).

התאוות הרמוזות בלחם - יקריב אותם לה' יתברך

"מנחה חדשה לה'" - ר"ת לחם. רומזו לשתי התאוות הנקראות לחם. הלחם כפשוטו, ששקוע בתאות האכילה. והלחם - כמו שכתב רש"י אצל יוסף הצדיק על הפסוק (בראשית לט, ו): "כי אם הלחם אשר הוא אוכל" - היא אשתו, אלא שדבר הכתוב בלשון נקיה.

ועל עניני תאוות אלו נאמר: "והקרבתם מנחה חדשה לה'", בחינת קרבן שתי הלחם. וכמו שאומרים בזמירות: 'על שני לחם יבצעו תמימים', שהיהודי יזכך את שני הלחם ויתחדש בהם כבריה חדשה, מבחינת בהמה לבחינת אדם.

כי הנה הקב"ה בחר בישראל כבר ביציאת מצרים שאז נעשו ישראל לעם הנבחר, אבל לקבלת התורה לא זכו רק אחרי ימי הספירה. משום שלקבל את התורה זוכים רק אחרי שמתחדשים כבריה חדשה, ומקיימים "והקרבתם מנחה חדשה לה'" בכל הענינים של לחם, שיהיו כרצון ה'. ובכך יוצא מבחינת בהמה העושה ככל תאות לבה, ונעשה בבחינת אדם - שהוא שליט על עניינים אלו.

זו העבודה העיקרית של ימי הספירה - 'לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, ולטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה', קדושתך עליונה היא ע"י שמקדש את עצמו גם במותר לו, ועי"ז זוכה לקבלת התורה. (אור פני חיים).

"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לְכֶם שַׁבָּתוֹן זָכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ"

(כג, כד).

שם שד"י מבריה את המזיקים

בחודש השביעי באחד - ס"ת: שדי. השביעי באחד לחודש - ס"ת למפרע: שדי. וכן, 'בחדש' - בגימטריא שדי. לומר, כי באותו יום נועד הקב"ה עם השטן המלמד קטיגוריא על ישראל. (מושב זקנים).

"וּלְקַחְתֶּם לְכֶם בַּיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן" (כג, מ).

שמות הוי"ה מצילים מהרעות

ולקחתם לכם ביום הראשון, ראשון לחשבון עוונות (מדרש תנחומא, אמור פרשה ל').

הגאון רבי שמשון מאוסטרופולי זי"ע, אמר על הפסוק (תהלים לד, כ): "רבות רעות צדיק ומכולם יצילנו ה'", כי הנה בתוכחה שבמשנה תורה יש תרע"ו תיבות כאותיות רעו"ת. אך לעומת זה יש בתוכחה כ"ו פעמים שם הוי"ה, העולה כ"ו, וכ"ו פעמים כ"ו עולה גם כן תרע"ו. ושמות אלו ממתיקים את הרעו"ת מן התוכחה, ומגינים עלינו מהם.

וזהו שאמר: "רבות רעות צדיק", משה רבנו אמר תוכחה כמספר רעו"ת תיבות, אך: "מכולם יצילנו ה'" - שהשם הוי"ה מצילנו מהם, ע"כ דבריו הקדושים.

והוסיף על זה ה"קדושת ציון":

דהנה, תיבת 'עונות' במילואה כזה: עי"ן ו"ו נו"ן ו"ו תי"ו, בגימטריא גם כן רעו"ת. וזה מרמז, שהעוונות הם הגורמים עונשים ורעות. והנה אמר הפייטן (ליום ב' דסוכות), שהצ"ח כבשים הבאים במוספי סוכות, באים להגן עלינו מ-צ"ח קללות שבתוכחה אשר במשנה תורה.

וזהו שאמרו במדרש, ראשון לחשבון עונו"ת. שיום הראשון של סוכות, שמתחילין להקריב בו מהצ"ח כבשים, מגינין עלינו מצ"ח קללות שבתוכחה, שיש בה רעו"ת תיבות, העולה כחשבון עונו"ת. וזהו: ראשון לחשבון עונו"ת, כלומר ראשון להמתקת החשבון והגימטריא של מילת עוונות. (להתעדן באהבתך).

"פְּרִי עֵץ הָדָר" (כג, מ).

בשרשי אילן האתרוג יש אותיות הוי"ה

דבר נפלא שהביא הגאון רבי ישעיה אשר זעליג מרגליות ז"ל בהקדמת הסה"ק "צבי לצדיק" (הגהות הרה"ק מזידיטשוב זצ"ל על תקוני הזוהר, ושם עמ' כב בהג"ה) וז"ל: אמר הגאון מליסא לרבינו מוהרצ"ה, אומר לכבודו דבר חידוש, אשר ראה בספר קדמון, ששרשי אילן האתרוג מונחין וגדלין בארץ בצורת אותיות של שם הוי"ה ב"ה, ודבר זה היה לחידוש גדול לפני רבינו מוהרצ"ה זלה"ה. וראיתי למי שהעיר שבזה (סוכת גדולי ישראל עמוד קכ"ט) יובן מש"כ בזה"ק (פרשת

ויחי דף רכ): "כל הנקרא בשמי, היינו דכתיב פרי עץ הדר". ובוזה נוכל להבין קצת מעלת פרי האתרוג והקשר לאדם - כי האדם עץ השדה.

"בַּסֶּכֶת תִּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים זָכוּ לְמַעַן יִדְעוּ דַרְתֵיכֶם פִּי בַסֶּכֶת הַשְּׁבֵתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל זָכוּ" (כג, מב-מג).

למה עושים סוכות בתשרי?

הנה ידוע כי הטעם לשיבה בסוכה כמו שמפורש בכתוב, למען נזכור הנסים הגדולים שעשה האל ב"ה לאבותינו במדבר בצאתם ממצרים, שסככם בענני כבוד שלא יזיק להם השמש ביום והקרח בלילה. ויש שפירשו שסוכות ממש עשו בני ישראל במדבר. ומתוך זכירת נפלאותיו שעשה עמנו ועם אבותינו נזהר במצוותיו ב"ה, ונהיה ראויים לקבלת הטובה מאתו, וזה חפצו ב"ה שחפץ להיטיב.

ויש לשאול, והרי כשיצאו בני ישראל ממצרים, הושיבם ה' בסוכות, וזה היה בחודש ניסן. נמצא, כי בני ישראל ישבו בסוכה בחודש ניסן, ומדוע אפוא, נצטוונו לישוב בסוכה בחודש תשרי?

ומצאנו בזה כמה טעמים:

להראות שעושים את המצוה לשם שמים

א. הטור (או"ח תרכ"ה) כתב, כי הטעם הוא כדי להראות שעושים את המצוה לשם שמים, וכן כתב הלבוש. והמהרי"ל (מנהגים, סוכות) הרחיב בטעם הטור וכתב, שאם היו עושים בניסן, לא הייתה ניכרת המצוה כל כך, כי הרואה אומר ששיבת הסוכה עריבה עליו, שהרי ימות החמה נכנסים. אבל בתשרי, אדרבה, אז מתחילים ימות הגשמים, וכולם נכנסים לבתיהם, ורק ישראל קובעים דירתם בסוכה, אם כן ודאי כוונתם לעשות רצון אביהם שבשמים.

להראות שנצחו בדין

ב. עוד יש לומר ע"פ משל לשניים שעמדו בדין ויוצאים, שהמנצח שמח ביותר, והמנוצח יוצא בפחי נפש. כך ישראל, כיון שעמדו לדין ביום הכפורים, ציוה הקב"ה שישמחו במצות סוכה ולולב, להראות לכל שהם המנצחים.

ליפטר מגלות אם התחייבו

ג. בילקוט שמעוני (רמז תרנ"ג) נתן טעם נוסף, כיון שבראש השנה הקב"ה דן את כל באי עולם, וביום הכפורים חותם את דינם, ואפשר שיתחייבו ישראל גלות. לכן ציוה לעשות אז סוכה שיגלו מבתיהם לסוכה, והקב"ה מעלה עליהם כאילו גלו.

בט"ו בתשרי עשו את המשכן וחזרו ענני כבוד ביום זה

ד. הגר"א (שיר השירים א, ד) כתב, כי ביום הכיפורים ירד משה והוריד לוחות שניות, ובישר לו הקב"ה (במדבר יד, ט): סלחתי כדברך, והסכים לחזור ולהשרות השכינה בעם ישראל. ובי"א בתשרי צוה משה על המשכן, וב' ימים הביאו תרומה, ובי"ד בתשרי נטלו כל חכם לב את הזהב במנין ובמשקל, ובט"ו בתשרי התחילו לעשות את המשכן, ואז חזרו ענני כבוד ביום זה. ולכן עושים סוכות ביום זה, זכר לענני כבוד.

רק לאחר שהאדם התקדש ונטהר בראש השנה וביום הכפורים, אז אפשר לו לשבת בסוכה

ה. הזוהר הקדוש בפרשת אמור (דף קד). כותב, כי רק לאחר שהאדם התקדש ונטהר בראש השנה וביום הכפורים, אז אפשר לו לשבת בסוכה. כי אם לא כן, מגודל חשיבות הסוכה ועוצם קדושתה שהיא מקום השראת השכינה, לא היתה אפשרות לשבת בסוכה - בצל השכינה.

אחרי שלקחנו אורות מאימא עילאה יכולים לשבת בצילא דמהימנותא

ו. הטעם ע"פ הסוד, שבסוכה יש אורות מקיפים מאימא. וידוע, ש'אימא' - היא אות ה' ראשונה דהוי"ה ב"ה, המרמזת על הסוכה שיש לה ב' דפנות והשלישית די בטפח. ועל זה אמר (בראשית לג, יז): "ויעקב נסע סכתה" - סוכת ה'. ולכן, רק אחר יום הכפורים שלקחנו שפע מאימא ועלינו אליה, אנחנו יכולים לשבת תחת צילא דמהימנותא לחסות שם שבעת ימים, כמו שכתוב (שמות כב, כט): שבעת ימים יהיה עם אמו.

נכנסים לסוכה לינצל מקיטרוג השטן ולסתום פיות המקטרגים

ז. כן נודע, שקיבלנו בימים הנוראים אורות גדולים, והשטן - עשו הרשע, לקח בעל כרחו את כל העוונות של עם ישראל על ראשו, כמבואר בזוהר הקדוש, והוא מקנא בנו מאד. לכן אנחנו צריכים עתה להיכנס תחת כנפי השכינה

שהיא הסוכה, כדי שתגן עלינו. וכן כדי לסתום פיות המקטרגים והחיצונים, לבל יינקו שפע מהימים הנוראים.

אנחנו עושים זכר לענני כבוד כדי שאדם ישריש אצלו שצריך לזכך את החומר

ח. מרן הבן איש חי (ידי חיים הובא באוצרות חיים ימים וזמנים מועדים ב' עמוד ריא) נתן טעם, כי אחרי חטא אדם הראשון, עיקר עבודת האדם היא לזכך את החומר. ובמעמד הר סיני התעלו בני ישראל למדרגה של אדם הראשון קודם החטא, אך כשחטאו בעגל, חזרה זוהמתן. ואחר יום הכפורים, שהקב"ה מחל להם - השיב את ענני הכבוד, והעננים היו מזככים אותם, ואפילו המלבושים לא בלו כל ארבעים שנה. ולכן אנחנו עושים זכר לענני כבוד, כדי שאדם ישריש אצלו שעיקר עבודתו היא לזכך את החומר.

צאו מבתיכם, אל תשנו במיטה הקבועה, לכו הסתרתו בסוכה

ט. ישנו הסבר נוסף של הגאון רבי שלמה קלוגר מבראד זצ"ל (הובא בספר פרדס יוסף ויקרא כג, לד) ע"פ המסופר בגמרא (תענית כד): על יהודי אחד שלקח לו גויה, ורבה גזר עליו מלקות. כתוצאה מהמלקות, פרח נשמתו של החוטא. נשמעו הדברים בבית שבור המלך והוא החליט להתנקם ברבא. נודע איפוא לאיפרא הורמיז, אמו של שבור המלך, שבנה מתכוון לעשות צרות לרבא, אמרה לו: הוד מלכותו, בני היקר, אל תפגע ביהודים, מסוכן להתחיל איתם, למה? כי הם רק מתפללים והאלוקים שלהם נותן להם את בקשתם, למשל? אם לא יורד גשם, הם מבקשים ממנו והוא מוריד גשם. אמר לה שבור מלכא: היהודים מבקשים גשם בחורף ואז יורד גשם, נראה אותם מקבלים גשם בקיץ! שלחה איפרא הורמיז לרבא שיתפלל עכשיו בתמוז שירד גשם כדי לעצור את הגזרות של בנה.

רבא התפלל ולא נענה אמר לפניו: ריבונו של עולם, "אלוקים, באוזנינו שמענו אבותינו ספרו לנו פעל פעלת בימיהם בימי קדם", לאבותינו פעלת מעל הטבע, ואנו בעינינו לא ראינו. התקבלה תפילתו וירד גשם כהוגן, עד שמהמרזבים של מחוזא זרמו מים לנהר החידקל.

בלילה בא אביו של רבא אליו בחלום והזהיר אותו: אתה הטרחת את הקב"ה להוריד גשם שלא בזמנו, שלא כדרך הטבע, יש עליך כעס, המזיקים רוצים לטפל בך! הלילה אל תישן במיטתך. בבוקר בא רבא וראה את מיטתו קרועה מהחרבות של השדים.

אומר רבי שלמה קלוגר: התחלנו את השנה עם הימים הנוראים - ראש השנה ויום כיפור. מי יודע אלו גזירות היו צריכות לבוא. ואנחנו, בימי התשובה, בכינו התחננו אל ה' שירחם עלינו, שיכטל את הגזרות הרעות וישנה את התוכנית לטובה, הטרחנו את הקב"ה לשנות את טבע העולם, לבטל את האמור להיות כפי מעשינו. כעת מי יודע איזו סכנה נשקפת לנו כתוצאה מכך. יש חשש גדול שהשדים כבר הגישו עתירה ובינתים מצחצחים חרבות.

אומר לנו הקב"ה: צאו מבתיכם, אל תשנו במיטה הקבועה, לכו הסתרתו בסוכה, כי יצפנני בסכה ביום רעה יסתירונו בסתר אהלו, כאן תהיו מוגנים מהפגעים הרעים.

היושב בסוכה זוכה לשבע חופות

דרשו רבותינו על הכתוב (תהלים טז, יא): תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך, כתיב שובע חסר ו' - שבע, ללמד כי מי שיושב בסוכה שבעה ימים, יעשו לו שבע חופות בעולם הבא. ואפי' בעל עבירות, אם עושה סוכה, זוכה והקב"ה מסכך עליו ע"י הסוכה בעולם הבא, ולא יוכלו מלאכי חבלה להזיקו.

הסוכה מצילה מהחיצונים ומהנפילות

וכן 'ספתי' גימטריא: ת"פ, כמנין לילי"ת. לרמוז כי בכח מצות הסוכה להכניע אותה. וידוע, שהסוכה היא מצלת אותנו מן החיצונים המתגרים בנו מחמת המצוות הגדולות שעשינו.

וידוע עוד, כי הסוכה היא "תיבת נח" המצילה מן ה"מבול" של החיצונים. ורמז לזה, כי התיבה הייתה אורכה שלש מאות אמה, רוחבה חמשים אמה, וקומתה שלושים אמה. העולה יחד שלוש מאות ושמונים, כמנין שלום עם ד' אותיות.

וידוע גם, כי סוכה בגימטריא: הוי"ה אדנ"י. ואם נכפיל י' פעמים א', ועוד ה' פעמים ד', ועוד ו' פעמים נ', ועוד ה' פעמים י', נקבל בסך הכל שלוש מאות ושמונים, גימטריא שלום, כנ"ל. וזהו שאומרים בתפילה: "ופרוס עלינו סוכת שלום".

עוד נרמז בראשי תיבות סוכ"ה: סומך ועוזר כל הנופלים. לרמוז שעל ידה עולים מכל נפילה בין ברוחניות בין בגשמיות.

הסוכה משמרת על כל גופו של אדם

אומר שלמה המלך ע"ה בסוף קהלת (יב, יג): "את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם". על האדם לפחד וליזהר מלעבור על שם"ה מצות לא תעשה, וכן יש לשמור ולקיים רמ"ח מצות עשה, שהם כנגד רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו של האדם. וזהו שאמר: את האלהים ירא, הם שם"ה מצוות לא תעשה, ואת מצותיו שמור - רמ"ח מצוות עשה, ואז - כי זה כל האדם, כי האדם השלם הוא רמ"ח אברים ושם"ה גידים. וע"י מצות סוכה, שהיא מהמצוות שאדם מקיים בכל גופו ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו, נשמרים כל אבריו, ומקבלים הארה ע"י מצות הסוכה. **ובזוהר** הקדוש (תצוה, דף קפז.) כתב, מי שנוהר במצות סוכה, אם חלילה יפול באיזה צרה, מצות הסוכה תגן עליו מאד, כמו שכתוב (תהלים כז, ה): כי יצפנני בסוכו.

ודרשו רבותינו (סוכה כה:), כי המצטער פטור מן הסוכה. והכוונה, כי על ידי מצוות הסוכה - נפטרים מכל צער. ועוד אמרו רבותינו (סוכה כה.) חולים ומשמשיהן פטורים מן הסוכה, והכוונה, שעל ידי מצוות הסוכה נפטרים מכל החולאים.

מעלת קדושת הסוכה

וכתב בספר ראשית חכמה (שער הקדושה פי"ד): וכן היה מנהג מורי [רבי משה קורדובירו] ע"ה, שלא לדבר בתוך הסוכה בימי חג הסוכות אלא בדברי תורה, כי מצות סוכה קדושתה גדולה, והעד שעצי הסוכה חלה עליהם קדושה ואסורים כל ז' כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכו', הרי שאדם בתוך הסוכה מוקף מאויר קדושה, וכמה קדושות יש בה כמבואר, ולכן ראוי להתרחק משיחה והיתול אלא יקיים וגילו ברעדה. וכן העיד החיד"א, אני ראיתי חסידים שהיו רועדים כל גופם לפני שהיו נכנסים לסוכה, והיו מנשקים את הדפנות מבפנים ומבחוץ. וכ"כ רבנו האריז"ל (פרי עץ חיים, שער חג הסוכות) ויזהר שלא לדבר בסוכה אלא בדברי תורה, כי מצות סוכה גדולה קדושתה, עד כי עצי סוכה אסורים בהנאה.

עוד כתב בשם רבנו האר"י, שאם היה לנו עיניים לראות את השפע היורד מאת השם יתברך דרך הסכך והדפנות וכו', היינו מתמלאים שמחה, ולא היינו יכולים כלל לצאת מן הסוכה.

ימי הסוכות - כנגד הספירות

"בסכת תשבו שבעת ימים" אומר הזוהר הקדוש (דף קג:), כי הימים האלו הם כנגד הספירות העליונות חג"ת נהי"ם, שכל אחד מהם נקרא 'יום', 'יום א' - חסד, 'ב' - גבורה, וכו', ולכן הקב"ה מצוה את הספירות העליונות ואומר להם: תשבו עם בני בסוכה, ותשפיעו עליהם שפע של קדושה וטהרה.

ואמר רבי אבא, בתחילה כתוב 'בסכת תשבו שבעת ימים', שהוא מלשון נוכח, ואח"כ כתוב 'כל האזרח בישראל ישבו בסכת', בלשון נסתר. ותירץ, שבתחילה דיבר לספירות העליונות, שהם האורחים העליונים אברהם יצחק ויעקב וכו', שהם שורשן של הספירות העליונות, ואח"כ מדבר אל כל ישראל לישב בסוכה. ולכן צריכים ישראל לעמוד בפתח הסוכה ולהזמין את האושפזין קדישין, ולומר כפי שהיה אומר רב המנונא סבא, תיבו אושפזין עלאין וכו'.

לשמח את העניים

וכתב עוד בזוהר הקדוש (שם קד.) שחייבים לשמח את העניים בימים אלו, כי זהו החלק והמנה של האושפזין, ואם לא עושה כן, קמים האושפזין והולכים להם, וח"ו מקללים אותו וכו', ואם נותן לעניים, כל אחד מברך אותו וכו'.

דירת עראי

הנה, נודע מה שאמרו רבותינו, כי מצות הסוכה רומזת לאדם שיצא מדירת קבע, כי חושב שהעולם הזה הוא קבע, והוא העיקר. ויש בדירת עראי שבעה ימים, כנגד שבעים שנותיו של אדם, כדי שידע שהכל הבל וריק, והאדם הינו רק זמני כאן בעולם הזה.

ולכן, סכה ר"ת: סוף כל האדם. וכאשר האדם מתבונן בזה, רואה כי העיקר הוא עולם הבא, וכל מה שקורה כאן בעולם הזה הכל הבל, הכבוד המדומה והעושר וכו'.

וכן ידוע, שהכשר סוכה הוא ע"י שתי דפנות והשלישית אפילו טפח. והענין הוא, כי הסוכה רומזת לחיי העולם הזה שהם צריכים להיות עראי, והעולם הבא הוא קבע ועיקר. והנה, בעולם הזה האדם צריך 'בני, חיי, ומזוני' וטוב

העולם נכלל בזה, והם הג' דפנות, שתי הדפנות השלימות הם "בני" ו"חיי" שהם צריכים להיות בשלמות ויבקש מאת הקב"ה שיהיו בניו גדולים וחיייו יהיו ארוכים וטובים כהלכתו, אבל "מזוני" יסתפק במועט ומספיק אפי' טפ"ח, שהוא ר"ת: טוב פת חרבה. (האלשיך הקדוש).

וכתב השל"ה הקדוש (סוכה, תורה אור עו) בענין הסוכה דירת עראי או דירת קבע. הנה נחלקו רבנן ורבי יהודה (סוכה ז:) אם צריך שהסוכה תהיה דירת עראי או קבע, ואלו ואלו דברי אלקים חיים. כי יוצאים מהבית לגור בדירת עראי, להורות כי כל גורן ויקב של העולם הזה הוא רק עראי וכלא נחשב בעיניו, וכל מגמתו לעולם שכולו ארוך שהוא עיקר דירתו. ויען כי יושבים בסוכה רק ז' ימים בשנה ואחר כך שוכחים כל הרמז הלז, על כן הסוכה צריכה להיות דירת קבע, כלומר שאותו העראי יהיה קבוע אצלו ובלבו כל ימיו.

הסוכה מטהרת כמקוה

והנה סוכה מטהרת כמקוה. כי ישנם שתי מצוות שכל הגוף נכנס בתוכם - הסוכה והמקוה. ויש רמז נאה על זה, שהמילוי של תיבת סוכ"ה [מ"ך ו' ה' ה'] עולה בגימטריא קנ"א כמנין מקו"ה, ורמז בזה כי סוכה ומקוה המה ענין אחד, שבשניהם נכנסים בכל הגוף בתוך המצוה.

ויש להוסיף על זה, שלכן הרמז טמון במילוי של סוכה, כי זהו דבר הנסתר בתוך הסוכה, כי רק כאשר נכנסים לתוך הסוכה, כמו המילוי שנכנס לתוך התיבה, אז הסוכה בבחינה זו של מקוה.

והנה, שיעור מקוה כשרה הוא תתק"ס לוגין, והתיבות (ויקרא כג, מג): למע"ן ידע"ו דורת"כ"ם הנאמר במצות סוכה, עולים גם כן בגימטריא תתק"ס, לרמז על הנ"ל, שהסוכה מטהרת כמקוה. (צמח דוד מדינוב, עמ' רסט).

הסוכה מונעת מחלוקת

לימוד מסכת סוכה, ובפרט אם לומד בסוכה, היא סגולה להינצל ממחלוקת. והרמז לזה, שנאמר בתהילים (תהלים לא, כא): "תצפנם בסוכה מריב לשונות". (רוקח הל' סוכה).

וגם מצות סוכה מונעת מריבה. והזהיר במצות סוכה כתיקונה, מובטח לו שלא תהיה מריבה בתוך ביתו כל אותה שנה. (כף החיים סי' תרכו ס"ק י').

לקיים מצות סוכה בשמחה ובמסירות

יש לעשות הסוכה בשמחה ובמסירות נפש, ועל ידי זה זוכה לדברים הרבה. וכמו שהביא בנו של רבי חיים מצאנז, על כפרי פשוט וירא שמים שלא היה לו במה לסכך את סוכתו, כי לא היה לו כסף לרכוש סכך. ובערב החג יצאו הוא ואשתו אל היער לתלוש ענפים בשביל הסכך, וכשהתחיל לרדת אט אט הערב, התחילו לחשוש שמא נכנס החג, והתחילו תולשים הענפים בשיניהם כדי לעשות זאת בשינוי, ותוך כדי נפצעו בפייהם. וכל זה בכדי לקיים את המצווה החשובה, ועל ידי זה נעשה רעש בשמים. תוך כדי כך, הופיע להם אדם שהחל לעזור להם, ואף הביא אותם לעיר, וסייע בעדם לסכך את סוכתם, וכך זכו לקיים את מצוות החג בשמחה. וכשסיפרו את המעשה לרב הקהילה, אמר להם כי היה זה אברהם אבינו ע"ה, אושפיזא קדישא הראשון, שבא בעצמו ועזר להם בגלל מסירות נפשם.

"בְּסֻכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל הָאֲזָרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בְּסֻכּוֹת" (כג, מב).

סכך העשוי מזהב הגדל בקרקע

במסכת יומא (דף כא:) איתא: "אמר רב אושעיא, בשעה שבנה שלמה בית המקדש, נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאים פירותיהן בזמנן, וכשהרוח מנשבת בהן - נושרין, שנאמר (תהלים עב, טז): "ירעש כלבנון פריו". וכשנכנסו נכרים להיכל - יבש, שנאמר (נחום א, ד): "ופרח לבנון אמלל". ועתיד הקב"ה להחזיר, שנאמר (ישעיהו לה, ב): "פרח תפרח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלבנון נתן לה".

מבואר בגמרא, כי בבית המקדש היה דבר פלא ונס, שהיו נטועים 'מגדים של זהב' אשר היו מוציאים פירות זהב אמיתיים. הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל ביאר זאת בהספד שנשא והודפס בספרו 'יערות דבש' (ח"א דרוש ד), כי פירות אלו של זהב לא גדלו בדרך נס, אלא בדרך טבע. כי היה שלמה המלך מכיר בחכמתו את מקום התפשטות השפע של זהב לכל מדינות הקרובות והרחוקות, ונטע בחכמה ידועה במקום שהוא אילן, והיתה הארץ נושאת פירות זהב, כי המקום ההוא - יניקות ועפרות זהב לו.

והעיד היעב"ץ בהגותו על מסכת יומא (דף כא): שפלא זה עדיין קיים בימינו, וכך הוא כותב: "מקצת ומעין זה הפלא נמצא גם היום במחוז טאקייא [הוא חבל טוקאי בצפון מזרח הונגריה המשופע בכרמים], לפעמים מוצאים גרגירי זהב בתוך הענבים הגדלים בהר שם, אף חוטי זהב גדלים על גביהם מבחוץ, כך הגידו לי רבים בני סמכא שראום בעיניהם".

היעב"ץ הזכיר פלא זה גם בסידורו 'עמודי שמים' (הלכות סוכה), לענין אם מותר לעשות ממנו סכך, וזה לשונו: "אין מסככין בבדי זהב הצומחים מן הארץ, כמו שנמצאים במחוז אחד [נקרא ראר"א] בארץ הגר, וזה דבר מפורסם. וכן נמצא פעם אחת בארץ פולין שבולת דגן של זהב, כפי שהגידו אנשי אמת. וככה נודע שבמחוז טוקייא גדלים ענבים עם גרעיני זהב ובדי זהב מבחוץ כמעט כל שנה. [וכשהייתי בארץ מעררין ידעתי שהובא אל הקיסר, וגיסי הרב הגאון ע"ה הגיד לי, שהוא ראה אותם בעיניו בהיותו רב בדוקלא]. נמצא, שיש בעולם פסולת גורן ויקב של זהב ממש, ופסולין לסיכוך". עכ"ל.

ואם כי לא הסביר כאן, מדוע זהב הצומח פסול לסכך אם אכן הוא מגידולי קרקע, אך דבריו עשירים במקום אחר. שכן כתב בחיבורו על המשניות 'משנה לחם' (סוכה פ"א מ"ה), בזה הלשון: "עם היות נמצא לפעמים בזמן ובמקום ידוע, בדי זהב צומחים מן הקרקע וגדילים בזקיפה, כאשר הגידו רבים מדרי מדינת הגר שראו בעיניהם וכו', ואין זה נקרא צמיחה לענין זה [הכשר סכך], כי באופן זה, כל מה שבבטן הארץ צומח הוא, גם החול והאבנים והמתכות שמוצאים גדלים, כנודע". עכ"ל.

סכך העשוי מנוצות עופות

מובא בזוהר הקדוש (שמות דף טו): אודות אילן שגדלים בו עופות, וז"ל: אמר רבי יהודה, מאי דכתיב (קהלת ז, יד): גם את זה לעמת זה עשה האלהים? כגוונא דרקיעא עבד קודשא בריך הוא בארעא, וכלהו רמיזא למה דלעילא. דכד הוה חמי רבי אבא חד אילנא דאביה אתעביד עופא דפרח מניה, הוה בכי ואמר: אי הוו בני נשא ידעי למאי רמיזאן, הוו מבועזן מלבושיהון עד טבוריהון, למאי דאתנשי חכמה מנהון. כל שכן בשאר מה דעבד קודשא בריך הוא בארעא. [תרגום: כמו ברקיע - עשה הקב"ה בארץ. והכל רומז למה שלמעלה. שכאשר היה רואה רבי אבא אילן אחד שענפיו עושים עוף הפורח ממנו, היה בוכה ואומר: אילו היו יודעים בני האדם למה רומזים, היו קורעים מלבושיהם עד טבורם, בגלל מה שנשכחה החכמה מהם. כל שכן בשאר מה שעשה הקב"ה בארץ].

ודע לך אחי חביבי שאני וחברי ראינו זה העץ בטבריה ע"י קבר ר' חייא ובניו וראינו העופות גדלים ממנו בחרטומו ואח"כ מתבשלים ופורחים כאחד הצפרים שרואים אותם פורחים, והוא פלא גדול והיינו אז בחורים ובאנו לחכם מו"ר רבי יצחק כדורי זצוק"ל שהיה בא כל יום לשיבה ללמוד בחדר המקובלים וסיפרנו לו שראינו עץ שגדלים בו עופות, ואמר לנו תביאו לי את הפירות הללו תקטפו מן העץ ותביאו לכאן. וכן עשינו ונסענו לשם ולקחנו מאלו שעוד מעט כבר פורחים והיה מסתכל בזה ושמח ואמר מה רבו מעשיך ה', ועי' ב"אור החמה" שכתב ששמעתי מפי מגידי אמת שבארץ הודו יש אילן שיוצאים ממנו עופות קטנים וכו' עיי"ש, ואנחנו ראינו בעינינו בא"י בטבריה ולא צריך את הודו לזה.

והנה בספר אוצר פלאות התורה הביא בשם 'פתח הדביר' כתב: ודע שראיתי במחזור 'שלוש רגלים' הנדפס מחדש בווינה, מסודר מהרב מוה"ר ראובן ברוך נר"ו, שכתב בדיני סוכה כלל ב' בסוף העמוד, וזו לשונו, בנידון דידן שאין מסככין בדבר שאין גדולו מן הארץ, נסתפקתי, אם סיכך בנוצות העופות הגדלים על האילנות וכו'. ולעניות דעתי נראה, דאף על גב דאפשר דמדינא שרי לסכך בהם, דהא הוי דבר שגידולו מן הארץ וכו', לענין הנוצות לסכך בהם כשתלשן מן הגוף בעודן מחוברים באילן, נראה דשפיר דמי. מיהו, משום גזירה נראה לאוסרן, שמא יבואו לסכך בנוצות דשאר עופות הפרים ורבים הנבראים מן הביצה, דהנהו ודאי פסילי, דלא הוו גידולו מן הארץ, ואסרינן הני אטו הני.

ועיין עוד ב'פתח הדביר' שם, שהסתפק לענין ברכת הנהנין, שהרי על דבר שאין גידולו מן הארץ מברך על אכילתם שהכל נהיה בדברו, ולדעת הפוסקים הסוברים שעופות אלו הגדלין באילנות אינם אסורים באכילה משום שרץ, יש לומר שיש לברך עליהן בורא פרי העץ.

"למען ידעו דרתיכם כי בספות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם"
(כג, מג).

מדוע עושים רק זכר לענני כבוד?

ידוע שכל עיקר מצות סוכה היא, היות וכאשר יצאנו ממצרים הקב"ה הושיב אותנו בסוכות, שהם היו שבעה ענני כבוד שבהם הקב"ה הקיף אותנו ושמר אותנו, ולכן נצטוונו לשבת בה שבעה ימים.

וידועה השאלה, והרי היו שלש מתנות נכבדות לעם ישראל; המן בזכות משה רבנו, ענני כבוד בזכות אהרון, ובאר בזכות מרים. וא"כ מדוע אנחנו עושים רק זכר לענני כבוד? ותירץ הגאון חיד"א (ראש דוד, ד"ה ואחשוב) בזה ג' תירוצים:

א. כאשר אנחנו עושים זכר לאיזה ענין, לא עושים מדבר שיש עליו קטרוג, כמו שאמרו (ר"ה נו.) אין קטגור נעשה סניגור. ובגלל זה אנחנו תוקעים בשופר של איל, זכר לעקדתו של יצחק, ולא בשל פרה כדי לא לזכור ח"ו מעשה העגל. ולכן, גם כאן לא נעשה זכר למן, היות ועם ישראל קראו לו (במדבר כא, ה): לחם הקלוקל, וכן לא נעשה זכר למים, בכדי שלא להזכיר את מי מריבה אשר רבו בני ישראל (במדבר כ, יג). אבל בענני הכבוד היתה שמחה גדולה לעם ישראל, ולא היה בהם שום מחלוקת, ולכן עושים להם זכר.

ב. בענני כבוד היה חלק רק לעם ישראל, כי ידוע שהערב רב לא היו בתוך ענני כבוד, משא"כ המים והלחם שהיו לכולם.

ג. על הלחם והמים אין כל כך רבותא, שכן כל אב חייב לתת לבנו לחם ומים, אבל על ענני כבוד הוא נס גדול יותר, כי האב איננו חייב לעשות לבנו כבוד גדול שכזה.

וכנגד ג' יישובים אלו, יש שלושה פסוקים במצות סוכה:

א. "בסכת תשבו שבעת ימים", בלי שום קטרוג, ולכן אפשר לישב בסוכות ולעשות לזה זכר. **ב.** "כל האזרח בישראל ישבו בסכת", כי רק על בני ישראל היו ענני הכבוד ולא על הערב רב. **ג.** "למען ידעו דורותיכם כי בסכת הושבתי", עשיתי להם כבוד גדול יותר מהחיוב של אב לבנו.

"וידבר משה את מעדי ה' אל בני ישראל" (כג, מד).

טעם לתקנת קריאת פרשיות המועדים

"מצותן שיהיו קורין אותן כל אחד ואחד בזמנו" (מגילה לב).

רבנו הבן איש חי בספרו בן יהודע (מגילה שם), מצא טעם נפלא נוסף לתקנה זו:

בספר "שער החצר" הובא טעם לעצם מצות שלושת הרגלים, והוא: שהרי ידוע מה שאמרו חז"ל, כי הזמן שבו עבדו בני ישראל את העגל - היה שש שעות ולא יותר. ומכיון שקיימא לן, שבכדי לבטל איסור, צריך שיהיה ששים כנגדו. לכן, כדי שיתבטל איסור העגל שהיה שש שעות, תיקן הקב"ה לישראל שלשה רגלים, שהם שבעת ימי סוכה ושבעת ימי פסח ויום אחד של שבועות - סך הכל חמשה עשר יום, שהם שלוש מאות וששים שעות, פי ששים מששת השעות של חטא העגל.

על פי זה, היו שפירשו את כוונת המסורה אודות ארבע הפסוקים שבהם מופיעה המילה "אלה": "אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי" (תהלים מב, ה), "אלה אלהיך ישראל" (שמות לב, ד), "גם אלה תשכחנה" (ישעיהו מט, טו), "אלה מועדי ה'" (לעיל פסוק ד).

וכך ביאור הפסוקים: "אלה אזכרה" - תמיד, כדי לתקן את החטא של "אלה אלהיך ישראל" שאמרו בעגל. ומהו התיקון שנעשה כדי ש"גם אלה תשכחנה"? - "אלה מועדי ה'". כי על ידי שמירת המועדים שהם שלוש מאות וששים שעות, מתבטל בששים חטא העגל שהיה שש שעות.

וידוע הוא - מוסיף ריש גלותא דבבל - שבכל תיקון צריך שיהיה גם לימוד תורה, כי אין נעשה בנין להריסת העוון אלא על ידי התורה. שהרי לכך נקראים תלמידי החכמים שעוסקים בתורה בתואר "בנאים", כמו שאמרו חז"ל (ברכות סד): "אל תקרי בניך אלא בוניך". ועל כן, אם תהיה שמירת המועדים בלי שתצטרף אליה קריאת התורה - לא יהיה בכך בנין, לאחר החורבן שנגרם בחטא העגל. ולכך תקנו לקרוא את פרשיות המועדים בזמנן, כדי שקריאת התורה

והמעשים יבואו יחד, כי כל הקורא בפרשת עולה כאילו הקריב עולה, ועל ידי צירוף השנים - הקריאה והמעשה - תועיל קדושת עיצומו של יום לכפר על חטא העגל ולבטל את איסורו.

הוא אשר אומר הפסוק: "וידבר משה את מועדי ה'", כלומר: שתיקן להם לקרוא את פסוקי המועדים במועדים, "אל בני ישראל" - כדי שיועילו לבני ישראל, כי "בני" הוא מלשון בנין ["אל תקרי בניך - אלא בוניך"]. ונמצא אם כן, כי הלימוד והמעשה גם יחד, הם שיבנו מחדש את החרבן שהותיר חטא העגל אחריו.

"צו את בני ישראל וכו' להעלת נר תמיד, ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות" (כד, ב, ה).

התורה קודמת לפרנסה

הקדימה תורה הדלקת הנרות שהיא רמז לתורה - ללחם הפנים שמשפיע פרנסה. ללמדנו, שישים האדם את עיקר עיונו בחיי העולם, ללמוד תורה ולקיימה, ורק אחר כך יעסוק בפרנסה. (טעם ודעת).

"ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד מאת בני ישראל ברית עולם" (כד, ח).

מעלתה של התמימות

בספר "משנת חכמים" (אות ר"ט) למהר"מ חאגיז, הביא מעשה שהיה בימי האר"י ז"ל: מעשה היה באחד מהאנוסים, שנתגדל בצוק העיתים בזמן של גזירות שמד. וכמובן שידיעותיו בתורה ובמצוות לא היו מרובים. והנה, אנוס זה עזב את מדינת פורטוגל, ועלה לשכון בארצנו הקדושה בעיר הקודש צפת תובב"א.

פעם אחת, דרש אחד מהרבנים בבתי כנסת שבצפת על אודות לחם הפנים שהיו מקריבים בבית המקדש לפני הקב"ה, ועכשיו כאשר חרבה עירנו ושמש בית מקדשינו, שוב אין לו להקב"ה את ריח הניחוח שעל ידי לחמים אלו. וכך נאנח ונצטער אותו הרב בדרשתו, על גודל החורבן.

ישב שם אותו אדם תמים וטהור הלב שעלה לא מכבר מפורטוגל, והדברים נגעו מאד לליבו, עד שנתמלא רגשי חמלה ורחמנות כביכול על מלכו של עולם, שאין לו לחם לאכול ואין לו במה להשביע את נפשו. לנוכח כן, בער בקרבו רצון עז למלא את החלל החסר, ויבוא לביתו וציוה לאשתו שבכל יום שישי תכין שתי ככרות לחם נאות ומשובחות, שיהיו נלושות בטהרה, והקמח סולת יהיה מנופה בי"ג נפה, והאפייה תהיה בתנור הטוב ביותר. כל זאת, יען כי הולכים הם להקריבו בהיכל ה' לפני האלוקים, אולי נזכה והקב"ה יקבלם ויאכל את קרבן העולה הזה.

ואכן אותה אשה כשרה, עשתה תיכף רצון בעלה. ובכל יום שישי הייתה אופה שתי לחמים גדולים ונאים, והוא היה הולך ברגש לבית הכנסת בשקט ובהצנע בשעה שאין איש שם, והניחו לפני ארון הקודש, תוך שהוא עומד ומתחנן כבן המתחטא לפני אביו. והיה אומר לפני הקב"ה: הנה נא הואלתי להקריב לפניך שתי לחמים טובים, בבקשה ממך! קח אותם, ויערב ויבושם לך מאד. כך הוסיף ושפך צקון לחשו בתפילות ותחנונים שפרצו מעומק לב טהור של יהודי תמים, שכל חפצו הוא רק שלא יחסר להקב"ה מאומה. כשסיים את סדר תפילתו, פנה האיש לביתו, כשלבו מלא תקווה שהקב"ה יקבל את קרבנו לריח ניחוח.

לא עברו שעות רבות, עד שבא השמש של בית הכנסת, ומצא שם שתי ככרות נאות. הוא לא התמהמה יתר על המידה בדרישות וחקירות, ולקחו עמו לביתו בלב שמח על כך שיש לו חלות משובחות לסעודת השבת. כיון שנטו צללי ערב, חזר ובא אותו אנוס לראות מה נעשה עם הלחמים שהקריב לפני הקב"ה, והנה לשמחת לבו גילה כי לחמים אלו אינם על מקומם, והסיק מכך כי בוודאי הקב"ה קיבל את מנחתו. נתמלא אותו אדם שמחה גדולה עד מאד, ורץ לביתו לומר לאשתו: ברוך ה' אשר זכינו שלא בזה ולא שקץ ענות עני, והקב"ה קיבל את קרבנו, ותיכף ומיד אכל את הלחם המשובח בעודו חם. והוסיף ואמר לאשתו, כי מכאן ולהבא תזהר בדבר זה ביתר שאת ויתר עז, לעשות לחמים מדי שבת בשבתו, כי הנה רואים אנו שהם ערבים להקב"ה.

ואכן הוא המשיך במנהגו זה במשך תקופה ממושכת, תוך שלבו סמוך ובטוח כי אכן הקב"ה לוקח את לחמיו, וכביכול הוא אוכל אותם בכל שבת ושבת.

זיהי היום, ובאחד מערבי שבתות, בשעה שאותו אדם היה רגיל להביא את הלחמים לפני ארון הקודש, ישב בבית הכנסת רב הקהילה ושינן לעצמו את הדרשה שעתידי היה לדרוש למחרת היום. בתוך כך, נכנס היהודי דגן לבית הכנסת ושתי לחמיו בידו, מבלי שהרגיש כי הרב נוכח בבית הכנסת באותה שעה. ניגש היהודי לארון הקודש, והניח

שם את הלחמים כדרכו, תוך שהוא פותח את פיו בתפילה ותחנונים ברגש רב והתעוררות גדולה, ומעומק הלב ביקש: רבונו של עולם! הנה שוב הבאתי לך את הלחמים שהנך אוהב מאד, ובקשתי שטוחה שתקבל לריח ניחוח את קרבני, תחת הלחם הפנים שהקריבו לפניך בבית המקדש.

כששמע הרב את סדר תחינותיו ובקשותיו, חרה לו מאד, קרא לאותו אדם ואמר לו: שוטה ופתי! וכי סבור אתה שאלוקינו אוכל לחם? והלא הוא אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף, ואין לו שום דמיון כלל, ועבירה גדולה היא לייחס אליו כאילו הוא אוכל ח"ו. וכך הוסיף וייסר אותו בתוכחה מוסר, עד שלבינתיים הגיע השמש לקחת את הלחמים, כפי שהורגל משכבר. ואז פנה הרב ואמר לאותו יהודי תם-דרך: הנך רואה, כי השמש הוא זה שלוקח את הלחמים לעצמו ומשביע בכך את נפשו, ואין זה עולה להקב"ה כלל וכלל.

לנוכח כל המבוכה הזאת, פרץ האיש ההוא בככי תמרורים מאין הפוגות, ואמר כי הוא לא חשב לעשות עבירה ח"ו, אלא טעה בהבנת דרשתו של הרב.

לא חלף זמן רב מאותו מעמד, והנה הגיע שליח בהול אל אותו רב מאת רבינו האר"י הקדוש, אשר ציווה לאמר לו: צו לביתך, כי למחר בעת שהיה לך לדרוש - מות תמות, וכבר יצא הכרוז על זה בשמיים. נבהל הרב ונחרד מאד על השמועה הלא טובה, ותיכף הלך אצל האר"י לשיאמר לו מה פשעו ומה חטאו.

ענה האר"י ואמר, כי גזירה זו נגזרה עליו אחר שביטל את אותו נחת רוח שהיה לפני השם יתברך מאותו לחם הפנים של היהודי התמים, וכי לא היה לפני הקב"ה נחת רוח שכזה מיום שנחרב המקדש ובטל לחם הפנים עד אותו יום. וגזירה זו שוב אי אפשר לבטלה. ואכן, הלך אותו חכם וציווה לביתו, ולמחרת בעת הדרשה נסתלק לבית עולמו, כאשר הגיד רבינו האר"י ז"ל.

"וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצְצוּ בְּמַחְנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי" (כד, י).

תכונות ההורים מוטבעות בילדיהם

והוא בן איש מצרי - שתכונות ההורים מוטבעות בילדיהם. והאיש המצרי הטביע בבנו את מידת העזות שהביאה אותו לגדף. וכן מצינו בפרשת יפת תואר שנסמכה לבן סורר ומורה, כי האשה הנכרית הטביעה בבנה מידה זו.

חמימות הלחם כפי האמונה

איתא במדרש (ויקרא לב, ג) על הפסוק: "וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְגו', ויקוב בן האשה הישראלית את השם", מהיכן יצא? מפרשה שלמעלה יצא. כלומר, שעניין לחם הפנים הנזכר מקודם - הוא שגרם לו לגדף, שלגלג על אכילת לחם הפנים בשבת, לאחר שערכו את השולחן בשבת הקודמת ואפו את הלחם ביום שישי. ונמצא, שהפת נאכלת לאחר תשעה ימים. וכה אמר: 'וכי דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום, או שמא פת צוננת של תשעה ימים?'

והקשה הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע, שהרי מבואר בגמ' (חגיגה כו:): כי 'נס גדול נעשה בלחם הפנים - כסידורו כך סילוקו, שנאמר (שמואל א' כ, ז): "לשום לחם חום ביום הלקחו" - שאף בשעה שסילקו את הלחם, היה עדיין חם כמו בשעת אפייתו. ואף הראו את הלחם החם לעולי רגלים, להראות חיבתם לפני המקום. וא"כ, כיצד היה יכול המגדף ללגלג על הפת הצוננת?

ותירץ, כי לחם הפנים - כשמו כן הוא: כמים פנים לפנים. ולכן, הוא לא היה נראה לכל שהוא חם, אלא כל אחד ראה את חמימות הלחם - כפי האמונה וה'חום' שהיה בליבו. המאמין בדברי חז"ל שחלה הברכה בלחם ונשאר בחומו, זכה לראות במו עיניו את הלחם כשהוא בחמימותו. לעומתו, מי שבליבו פנימה שררה 'צינה', ומחמת כן פקפק בנס זה, הוא לא ראה אלא פת צוננת. ומאחר שאותו 'מגדף' היה פגום באמונתו, על כן ראה שהפת צוננת, וכפי שהיה סבור בליבו.

"וְאִישׁ כִּי יִתֵּן מוֹם בְּעַמִּיתוֹ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה בֶן יַעֲשֶׂה לוֹ" (כד, יט).

כל הפוסל - במומו פוסל

כאשר מצביע אדם על חסרון בזולתו, נותן מום בעמיתו ופוסלו, הוא עצמו מפסיד מכך. "כאשר עשה כן יעשה לו" - ונפסל הוא עצמו. וכמו שנרמז בדברי חז"ל (קידושין ע). "כל הפוסל במומו פוסל". ולכן אמרו (ב"ב ס:): "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים".

"עין תחת עין" (כד, כ).

עין "תחת" עין - ממון

אומרת הגמרא (ב"ק דף פג:): תניא ר' דוסתאי בן יהודה אומר, עין תחת עין ממון. וכן תניא בשם רשב"י והיינו לומר כי אין הכוונה שיוציאו לו את העין, אלא לתשלום ממון.

והנה יש לפרש כי דרשת חז"ל זו רמוזה בפסוק עצמו דהנה אם ניקח את המלה "עין" האות שמתחת לאות ע' היא פ', והאות שמתחת לאות י' היא כ', והאות שמתחת לאות נ' היא ס'. פירוש כשכותבים את האותיות א' ב' וכו' כסדר, האות ב' נקראת מתחת לאות א' וכן בשאר האותיות. ואם תחבר אותם, יצא אותיות "כסף".

וזה שרמזה התורה "עין" אם אדם הוציא לשני את עינו, אז דינו "תחת עין" שישלם לו כסף שהם האותיות שמתחת לאותיות עין. ונפלא. (הגר"א מוילנא בס' קול אליהו פרשת משפטים אות סז).

ל"ג בעומר

בענין פני האדון דא רשב"י, ופרד"ס התורה

זכינו ביום הקדוש זה לבוא ביומא דהילולא של התנא האלהי רשב"י זיע"א וללמוד ולראות את פני האדון, דא רשב"י זיע"א, וכמו שכתוב בזה"ק (בא ל"ח) "פני האדון דא רשב"י". ושואל ר' אברהם גלנטי זצ"ל לשון זה קשה, כי איך יכול להיות שרשב"י יאמר לשון כזה על עצמו? ומפרש על פי מה שכתוב בזה"ק פרשת תרומה, כי הצדיקים נקראים אנפי שכינה, וזה שאמר "פני האדון" דייקא, ולא את אדון ה'.

החלק החמישי שבתורה

והנה נודע ע"פ מש"כ מהרח"ו כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה, פי' לשמה מי שלומד סודות התורה נקרא לשמה ואם לומד רק פשט נקרא לא לשמה, וע"פ זה כתב בעל הבא"ח זיע"א ופי' לשמה, לשם ה'. כי בתורה הקדושה יש ארבעה חלקים שהם פשט, רמז, דרש, סוד, וסימנם פרד"ס ויש עוד חלק חמישי, שהוא פנימיות הסוד, ואם לא היו ישראל חוטאים בעגל היו זוכים בעולם הזה בחלק חמישי שהוא פנימיות הסוד, ומכיון שחטאו ונשתברו הלוחות ולא זכינו לחלק החמישי דהיינו פנימיות הסוד, לכן עתה לומדים בו הצדיקים בג"ע. אומנם גם בעולם הזה יש צדיקים וחסידים מן הגדולים בישראל, כמו רשב"י וחבריו ששיגו מעט כל אחד כפי ערכו מחלק החמישי, כמו האבות ומושה רבינו, וז"ש הפסוק "וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלהים וישישו בשמחה", "בשמחה" אותיות "בחמשה" כלומר החלק החמישי. וזה מובן על פי הסוד כי ארבעה חלקים אלו שסימנם פרד"ס הם כנגד ד' אותיות שם הוי"ה והם כנגד נרנח"י כי הפשט כנגד נפש והיא אות ה' אחרונה שבשם, ורמז כנגד רוח אות ו' שבשם, ודרש כנגד נשמה אות ה' ראשונה שבשם, וסוד שהוא חכמת הקבלה כנגד נשמה אות י' שבשם, והם כנגד ארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה.

ואמנם פנימיות הסוד הוא בחינת יחידה כנגד קוץ הוי"ה ד שבשם הוי"ה ונודע כי חמשה בחינות נרנח"י הם כנגד מעשה דיבור כוונה מחשבה ושמחה כי היחידה בחינת אריך הוא כנגד השמחה ולכן פנימיות הסוד הוא נרמז בתיבת "בשמחה".

וזה הפירוש כל העוסק בתורה לשמה לשם ה' שהוא לומד פנימיות הסוד חלק החמישי. ומפרש הרי"ח הטוב ע"פ מה שאמרנו לעיל את הפסוק "ולאביו שלח כזאת" ששלח יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו. כי הנה החלק הרביעי שבפרד"ס נקרא יין, כמ"ש "ושתו ביינ מסכתי", אך חלק חמישי נקרא יין ישן ע"ש הלוחות הראשונים שהם ישנים. והנה יוסף הצדיק שלח לאביו סימן מהני מילי דחלק החמישי שהוא יין ישן להודיעו שהוא יוסף וזה שאמר הפסוק "וישראל אהב את יוסף וכו'". "אהב" אותיות "בא ה'", שהם חמשה חלקים. כי בן זקונים הוא לו והתרגום מתרגם "בר חכים הוא ליה".

ועוד פירש הפסוק "הלוך ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבא ברנה נשא אלומותיו". כי אדם שרוצה להבין בזה"ק ובסודות התורה, ובפרט חלק החמישי, צריך לבכות ולהוריד דמעות כמו שעשה האר"י ז"ל שפעמים היה יושב על מאמר אחד

בזוהר הקדוש כמה ימים ומוריד דמעות כדי להבינו, וזה שאמר "הלוך ילך ובכה" כלומר מוריד דמעות, "נשא משך הזרע" כלומר אותיות הנמשכות ממילת "זרע" זי"ן רי"ש עי"ן, שהם אותיות "יין ישן", ועי"ז יהיה מיתוק הדינים כי תתגלה התורה הקדושה בצירוף הדמעות שגם הם מיתוק הדינים, ואז בא יבא ברנ"ה נר ה' שהם חמישה נרות שהם נרנח"י כנגד חמשה חלקים, והבן. וע"פ זה יובן מה שכתוב בסוף אדרא זוטא, אבא אבא תלת הוו חד אתחזרו, ר"ל כאשר היית בעולם הזה עסקת בתורת הבריאה כי אפילו חלק הסוד של העולם הזה נקרא בריאה, שהיא תיקון וביורור נר"ן סוד האחור, שהם תלת, אך עתה כל התיקונים שלך אינם באותם תלת, אלא בחד שהיא החיה ששם בגן עדן תעסוק בתורת האצילות שהיא חד, תיקון החיה ומעלה.

בעיקר לשמוח ביום הקדוש הזה

וצריכים אנחנו לידע כי מי שזוכה ביום הזה לבא וללמוד בזוה"ק בחשק, ובשמחה, ובהתלהבות, ואוכל, ושותה, ושמח, יזכה להשיג סודות התורה. וכפי שראינו מה שכתב בספר "מגיד מישרים", שבא המגיד אל מר"ן הבית יוסף ועודד אותו לבא אצל הרשב"י זיע"א ולקרא שם בספר הזוה"ק בציון הרשב"י, או בכפר הסמוך לו, וז"ל "ובכן תדע כי הם הרשב"י ובנו שמחים מאד בקרותכם ספר הזוה"ק על מערתם או בכפר הסמוך להם, ואם תתמידו לקרות בו יגלו לכם רזין עילאין וכו'", להתבונן ולראות פלא פלאות.

וראה מה שכתב רבינו מהרח"ו זיע"א בשער הכוונות (דף פ"ז), וז"ל ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קבר רשב"י ורבי אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון ואוכלים ושותים ושמחים שם וכו', ולא כתב "ללמוד" רק "לבא לאכל ולשתות ולשמוח". כי ביום הילולא דיליה מספיק רק לבא ולשמוח ולרקוד על גילוי הסודות כ"ש אם זוכה ג"כ לעסוק שם בזוה"ק בשמחה ובהתלהבות עצומה ואח"כ אוכל ושמח ורוקד כמה מעלתו גדולה.

שלא לאסור לעלות בל"ג בעומר למירון

ומצינו מעשה שהיה, בזמן מר"ן הבית יוסף רצו לבטל את העליה וכו', ומרן ובית דינו כתבו רק את ביטול העליה, ועדין לא חתמו, ובא הרשב"י בלילה בחלום למרן הבית יוסף ואמר לו שאם יעשו כן תבא גזרה קשה על עם ישראל ח"ו, ומיד בבקר מרן הבית יוסף בטל את הכתב הזה. וכן זה היה בזמן האר"י ג"כ, ואז אמר האר"י לתלמידים כי נגזרה גזרה על עם ישראל ח"ו, בגלל האיסור לנשים לעלות לקבר הרשב"י, ואמרו התלמידים כבוד הרב יאמר להם לבי"ד, השיב האר"י הם הב"ד לא ישמעו לי, אמר מהרח"ו אני אלך, והלך והתריע על הענין הנ"ל והב"ד זימנו אליהם את האר"י, והאר"י הלך לב"ד והסביר להם את כל הענין, ואמר להם שביום זה אין דין ערבות, וכל אחד ישא חטאו, ושמעו לו ונתבטלה הגזירה ע"כ.

רשב"י מעורר את האדם לתשובה ומשפיע לו ולכל העולמות שפע דקדושה

והענין הוא שכאשר באים אל רשב"י, מתקרבים מאד לבורא יתברך, ויש חשק גדול ורעדה גדולה לחזור בתשובה, ולכן צריך כל אחד ואחד אפי' שהוא רחוק מעבודת ה"ת, לבא לרשב"י, ואז יתקרב להשי"ת, וכמו שרמזו בפסוק, "וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול" בגימטריא "רבי שמעון בר יוחאי". שבזכותו כל יהודי מתקרב להשי"ת. כי הצינור הגדול משפיע לכל עם ישראל, שבזכותו בא השפע, והצינור הגדול זה הוא רשב"י זיע"א כמו שרמזו: "הרשב"י" ר"ת יושפע שפע רב בכל העולמות. ובפרט אם זוכה האדם ללמוד את תורת רשב"י על ציונו, או בכפר הסמוך לו, וזכה להמשיך, שפע ושמחה בכל העולמות ועלינו, כי שפתותיו דובבות.

עיקר הלימוד במירון הוא תורת הסוד

וכמו שמובא בזוה"ק שר' אבא ור' חייא בבואם על ציון רבם, פני האדון ה', התנא האלקי רשב"י, הזכירו מתורתו וממעשיו הטובים בהשתטחותם על ציון הר קדשו. ושרש העניין לבא אצל הצדיק וללמוד מתורתו ולהזכיר מעשיו הטובים, או אם אדם אנוס ולא יכול להגיע למקום הצדיק, מספיק שילמד מתורתו, ויזכיר שמו ומעשיו, מובא בגמרא ביבמות דף צ"ז ע"א, אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב אגורה באהלך עולמים, וכי אפשר לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד המלך ע"ה "רבנו של עולם יאמר דבר שמועה מפי בעוה"ז", דאמר ר' יוחנן משום רשב"י, כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעוה"ז, שפתותיו דובבות בקבר, פי' כאילו הוא חי. וי"א שפתותיו דובבות בעוה"ב. וכן הוא בכורות דף ל"א. ופירוש ענין זה הוא, שזה בחינת השתטחות על קברי צדיקים, כי דיבור ומאמר וחיידוש הצדיק שאמר בעוה"ז שם טמן כח ונפש ואור מיוחד באותו מאמר ושם קבור וטמון החיות שלו, וא"כ הלומד מאמריו ומזכיר את שמו של התנא, כלומר אפילו השם של התנא לבד, הוא כבר החיות שלו. ועוד מאמרים ודברי תורה שהוא חידש, או אותו לומד נכנס עם המוחין והחיות שלו לתוך המוחין והחיות של הצדיק שטמן בדבריו, וזה נקרא אתדבקוּתא דרוחא ברוחא, ואז שפתותיו דובבות.

וכן איתא בזוה"ק שאמר ר' יצחק לר' יהושע אתינא לגבך למיבעי מינך, דכד תימא מילי באורייתא ותדכר מאילן מילין דאנא אמינא, דתימא לון משמי בגין לאדכרא שמי. ופי' שם הרמ"ק כדי שיהיו שפתותיו דובבות בקבר, וא"כ צריך ג"כ להזכיר שם הצדיק שהשם גם כן גורם.

וכן איתא בירושלמי א"ר גידל לעולם יראה אדם כאילו בעל שמועה עומד לנגדו, שנאמר אך בצלם יתהלך איש. נמצא מי שאחרי מותו אומרים תורה משמו אפילו שהוא בעולם העליון, בכל זאת הנשמה הקדושה מתלבשת בצלמו ותבניתו כמו שהיה בעוה"ז. ולכן צריכים אנחנו לעסוק בפרד"ס התורה, ובפרט כאשר באים אצל רשב"י זיע"א.

ועיקר הלימוד על קבר הרשב"י הוא בתורת הרשב"י תורת הסוד, כמו שהסבירו בספרים הקדושים את הפסוק, "שלוש שנים יהיה לכם ערלים, ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קודש הילולים לה". התורה נדרשת בארבע פנים, שהם פרד"ס והעיקר הגדול מי שזוכה ללמוד תורה ע"פ הסוד. וזה שאמר הכתוב שלוש "שנים" מלשון "שונה הלכות", כלומר מי שלומד תורה רק בשלוש פנים, ערלים יהיו לכם, אמנם אם לומד ג"כ סוד שהוא החלק הרביעי וזה שאמרו חז"ל, הכתוב "ובשנה הרביעית", כלומר כשלומד תורה בפן הרביעי ע"פ הסוד, אז יהיה כל פריו קודש הילולים לה'. וזהו שאומר "עתידין אילני סרק שיטענו פירות", סר"ק בגי' ש"ס פי' אפילו אם למד הש"ס שלא על דרך הסוד שהוא מכונה בשם "סרק", עתיד שיבא בטעינת פירות, שיבין סוד הלימוד, וזוהי כוונת המשנה, "בתולה נישאת ליום הרביעי", התורה מכונה בשם בתולה כמו קרקע בתולה שעדיין לא הוציאה פירות, נשאת ונגבהת מלשון "נשא את ראש" ליום רביעי, היינו כשלומדים בחלק הרביעי ע"פ הסוד.

להיות אצל ציון הרשב"י ג' ימים

הרב הקדוש רבי חיים ויטאל זצ"ל מביא (ב'שער הכוונות' דפ"ז) שראה את רבינו האר"י ז"ל בא לל"ג בעומר הוא וכל אנשי ביתו לשלשה ימים, הרב הרי"א זצ"ל בספר "כחו דר"א ברשב"י" אות ב' כותב על זה וז"ל, "וכבר הערתי בספרנו הילולא דרשב"י שמצאתי מקור וסמך להיות אצל רשב"י ג' ימים שכן מובא בפסיקתא (בשלה) דתלמידי רשב"י היו אצל רשב"י ג' ימים, ועתה מצאתי גם בזוהר חדש (בראשית דף יד) יתבו תמן תלת יומין, וכן בזוהר (ח"א קנה) יתבו תלתא יומין, וכן בזוהר (ח"ג יח) קאים עלה תלתא יומין, (שם דף ר"ה) חדה תמן תלתא יומין, ועתה ראיתי ב'מדרש פנחס' (אות כ"ז) וז"ל: אמר טעם למה היה יום מתן תורה ג' ימים, כי כשבא לעולם אור חדש אי אפשר להתיישב בזה העולם עד אחר ג' ימים וז"ש בזה חדה תלתא יומין, עכ"ל. ובזה המדרש פנחס' יבואר הכל, וכן נוהגים עד היום חברים אנשי מעלה וישרים לשהות ולישב בצלא דמהימנותא במירון שלושה ימים שהוא כעין בחינת שלשת ימי קליטה".

מעלת לימוד הזוה"ק

דברי התלהבות והתעוררות שאמרנו לקראת סדר לימוד הזוהר היומי העולמי

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה מודים אנחנו על העבר ומבקשים על העתיד, מודים אנחנו לבורא העולמים שזיכנו ללמוד דף היומי כל יום ועתה בנוסף על הדף היומי נזכה בס"ד ללמוד גם את "הזוהר היומי" היוצא כעת ע"י ישיבתנו - מבואר ומפורט ככל האפשר ובתכלית ההידור. וכידוע כמה לימוד זה של הזוה"ק עושה נחת רוח גדולה בעולמות העליונים ומבטל גזירות קשות מעם ישראל, והעיקר שבכח לימוד זה יצאו ישראל מהגלות הקשה ברחמים גדולים, כמ"ש "בדא יפקון מן גלותא ברחמי". ולכן ערכנו לפניכם חוברת חדשית שכל יום נלמד בה ב' דפים עם ביאור נפלא, וגם מי שאינו מבין די לו שיגרוס את הזוהר כי גם בזה הוא מועיל מאד לנשמתו כמבואר בהקדמה להלן.

ולא יחשוש האדם חלילה שלימוד זה יגרום לו נזק כל שהוא הס מלהזכיר כן, אלא אדרבה ובחננוני נא "בזאת" אם נזכה ללמוד "זוהר יומי" בכל יום כמה ישתנו החיים שלנו לטובה, אם בבריאיות, אם בפרנסה, אם בהצלחה וכל משאלות לבנו לטובה.

כידוע ספר "הזוהר הקדוש" אוצר גדול ונעלה אור העולם שנתחבר בקדושה עליונה ע"י התנא האלהי עיר וקדיש מן שמיא נחית, (ר"ת שמעון) והוא שמעון בר יוחאי יסוד העולם, שמן משחת קודש, בוצינא קדישא, בוצינא עילאה, בוצינא רברבא, עליו נאמר כי לא תשכח מפי זרעו ס"ת יוחאי, שהוא נהיר לנו בדורות אלו, יסוד הקדושה ועמוד החסידות, נעשה אדם נאמר בעבורך, הוציא האי ספרא דזוהרא, אשר מזהיר ומנהיר, לכל בני ישראל האיר, לדורות האחרונים, צנצנת המן הגנוזה, אשר ממנה יתפרנסון בדרא בתראה, ובגין דא יפקון מן גלותא ברחמי, מן הבאר ההיא ישקו כל העדרים, ומשם יתד ופינה לכל קדושת ישראל, ובו תלוי קץ גאולתינו ופדות נפשינו.

והנה דבר זה ידוע ומפורסם לכל כי ספר הזוה"ק נתחבר ע"י רשב"י והחבריא קדישא דיליה שנתגלו אליהם אליהו הנביא זכור לטוב ונשמות הצדיקים שבג"ע, משיבה של מעלה ומשיבה של מטה וגם למלאכי מעלה ניתנה רשות שירדו למטה ויגלו להם סודות התורה, וכמש"כ בתחילת ספר התיקונים: והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע וכו'. והמשכילים אלן ר' שמעון וחבריא, יזהירו - כד אתכנשו למעבד האי חבורא, רשותא אתיהיב להון, ולאליהו עמהון, ולכל נשמתין דמתיבתאן לנחתא בנייהו, ולכל מלאכיא באתכסיא ובארח שכל, ועלית על כלא יהיב רשו לכל שמהן קדישין ולכל הויין ולכל כנויין לגלאה לון רזין טמירין, כל שם בדרגא דיליה, ורשותא יהיב לעשר ספירן לגלאה לון רזין טמירין, דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא.

הזוהר מסוגל לפרנסה

ובהמשך דבריו שם הביא הרח"ו מדברי הזוה"ק והתיקונים כי בדרא בתראה שהוא הדור האחרון, שעל פי כל הסימנים נראה שזה דורנו, כי לכ"ע אנחנו ממש בפתח, הגאולה והפרנסה והישועה תהיה ע"י לימוד הזוה"ק. וכמו שכתוב בתיקוני הזוהר תיקון ו': וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד אתגלא לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא. ופרנסה, הכוונה גם לפרנסת הנשמה כי עיקר הכח והלחם של הנשמה הוא ע"י לימוד הזוה"ק.

צנצנת המן

עוד כתב: וכד יהא קריב ליומי משיחא אפי' תינוקות של בית רבן יהיו מזומנים לעסוק ולדעת בסודות התורה וכו'. לכן בראות רשב"י זיע"א ברוח קדשו ענין זה, ציוה לרכי אבא לכתוב ספר הזוה"ק בדרך העלם להיות מוצנע למשמרת עד דרא בתראה קריב ליומי מלכא משיחא שהוא הזמן הזה עתה ממש, שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה במהרה בימינו בעזיה"ת, ועל זה כתוב קח צנצנת אחת ותן שם מלא העומר מ"ן וכו' למשמרת, להצניע לדור האחרון.

תיבת נח

ומוסיף הזוהר כי זה החיבור - ספר הזוהר הקדוש הוא כמו "תיבת נח" שכל נשמות הצדיקים כלולים בו - "זה השער לה' צדיקים יבואו בו". וכאשר יתגלה זה החיבור בעולם בדור האחרון רבים יתאספו ללמוד ולעסוק בו, וכל אותם שיזכו שיהיה להם חלק בספר הזוהר הקדוש ינצלו מהמבול הנורא שישטוף את הדור האחרון, אם ממלחמות, אסונות, מחלות, פגועים ועוד... ספר הזוהר הקדוש יהיה כתיבת נח בעבורם להצילם, ואשרי הזוכה!

והנה בזכות הלימוד בספר הזוהר הקדוש "יזכו עם ישראל לגאולה ברחמים"

וכמ"ש בזוהר הקדוש בפרשת נשא נגלה משה רבינו זיע"א "הרעיא מהימנא" (הרועה הנאמן) לרשב"י וחבריו וכך הוא אומר לרבי שמעון זיע"א אודות מעלת הזוהר:

"**בהאי** חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים! ללא צרות וייסורים וצער חבלי משיח.

וכ"כ הרמח"ל כי ע"י צער המערה שנצטער רשב"י ורבי אלעזר פטר את הדור האחרון מצרות ע"י שילמדו ויעסקו בזוה"ק כנ"ל.

לאור כל האמור לעיל דע לך אחי אהובי שעלינו להתחזק בלימוד התורה הקדושה בש"ס ופוסקים, ובפרט בלימוד הזוה"ק יום יום ע"פ הסדר, ולא לעזוב אפילו יום אחד שיעבור על האדם בלא לימוד בזוה"ק כמה עלים לפחות, כי הוא המפתח של הגאולה הפרטית והכללית, מי שיכול בהבנה, ומי שאינו יכול עכ"פ בגירסא, ולא יתשל האדם לומר מי אני ומה חיי שאעסוק בזוה"ק, כי זו היא עצת היצה"ר. כי הזוה"ק מתאים לכל יהודי ויהודי כקטן כגדול, ת"ח, אברך, בחור ושיבה, נער בת"ת, או אדם שעובד לפרנסת ביתו, ואפי' נשים צדקניות טוב שיגרסו בזוה"ק.

'לא תכירו פנים במשפט כקטון כגדול תשמעו' - במשפט אותיות בפשט, כלומר לא תלמד רק פשט התורה ותכיר פנים רק לה, אלא כקטון כגדול - קטנים וגדולים, כולם תלמדו "תשמעו" - ר"ת ת'ורת שמעון.

אפילו רשע יגרום בזוה"ק

ועוד אומר לך חביבי, כי אפי' רשע גמור טוב שיגרום בזוה"ק כי המאור שבו מחזירו למוטב. ומעשים ראינו איך שאמרנו לכמה אנשים טובים ומוצלחים שבעוונות לא הלכו בדרך ה' שיעסקו בזוה"ק, וב"ה עתה חזרו למוטב, והם שמחים מאד בתורה הקדושה.

כי אף גרסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש - מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות. **משל** למה הדבר דומה: לרופא הנותן תרופה לחולה, אף על פי שחולה זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, רק לקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה, התרופה מועילה לו, והוא בסיעתא דשמיא מתרפא וקם מחליו, וכן הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אף שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במלים של ספר הזוהר הקדוש, פועלת בקורא אותם את פעולתה, וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי האריז"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג"י שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהנה, עצי עדן קומארנה, בן איש חי ספר בניהו, הסכמת הרב הקדוש מאפטא, תקוני זוהר דפוס מעזבוב, אור נערב להרמ"ק חלק ג' פרק ג', מטה אפרים סימן תקפ"א סעיף קטן י"ז, ועוד).

וכיון שידעת כמה גדולה מעלת למוד חכמת האמת יודע גודל החיוב וגודל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזוהר בגרסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (לשון הכסא מלך, תיקוני זוהר מ"א).

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זכר צדיק לברכה משם רבו החפץ חיים זכר צדיק לברכה, שעל למוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף).

מעורר את האדם לעבודת ה'

ומרן החזון איש זכר צדיק לברכה, הורה לשואליו ללמוד זוהר כספר מוסר, ואף למד בו בעצמו עם בן אחותו, הגאון רבי שמריהו גריימן זכר צדיק לברכה. ובספר מעשה איש (עובדות על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל): מובא שאמר: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

ובעינינו ראינו למאור עינינו הגאון הגדול מו"ר חכם בן ציון אבא שאול זצוק"ל שהיה נותן עצה לתלמידיו לגרום בכל יום ויום כמה דפים בזוה"ק כדי שיבינו טוב לימוד הגפ"ת וכן היה שנתח לבם בתורה. ואפילו ילדים בת"ת שהתקשו בלימודם, ראו ממש ישועות ע"י שגרסו בזוה"ק ואע"פ שלא הבינו.

מרפא ברוחניות וגשמיות

ספר הזוהר הקדוש, הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו, לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאת מכל חולי ומכל מדות רעות ותאוות רעות רחמנא ליצלן, עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות למוד הקבלה וההגבלות על כך, לא נאמרו כלל ועיקר על למוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו, אלא נאמרו על למוד בכתבי האריז"ל בשער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו', אשר ללמודם נצרכת הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

ובפרט שזכינו בס"ד ויש לנו כיום את הזוהר המחולק לב' דפים ליום, למוד קבוע בכל יום, ובמספר דקות בלבד מקבלים את הכח, את העצמה, ואת הזכות לגאולה השלימה ברחמים.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק". שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נוושע בכל הנצרך לנו.

תיבת "ורפאתיו" עולה בגימטריא (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703), כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם.

ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות הרשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

הדף היומי בזוה"ק

הנה לאור הדברים הנ"ל, ומכיון שעתה מתחילים מחזור חדש ב"ה ללימוד הדף היומי, כאשר כבר הארכנו במעלתו הגדולה והמפורסמת, והוא מועיל מאד לנשמה ולהשגה יעו"ש שלמפורסמות אין צריך ראייה. וב"ה מזה שנים רבות שאנחנו זוכים ביישבתינו הקדושה לשלב עם לימוד דף היומי גם לימוד משנה יומית, כל יום ב' משניות, שבמשך ארבע שנים מסיימים ששה סדרי משנה, וכן לומדים הלכה יומית ומוסר יומי מספר הקדוש "ראשית חכמה", וכן הלכה ומוסר מספר הקדוש "חפץ חיים". ואת עלית על כולנה - שיש לנו קביעות בזוהר הקדוש ללימוד כל יום מעט, ומשתדלים לדלות כמה גרגירים מדבריו הקדושים, וכבר כמה פעמים זכינו לעשות סיום הזוה"ק ב"ה, ורצינו לעורר את עצמנו יחד עם כל קהל עם ישראל ה' עליהם יחיו, שכמו שזוכים ללימוד דף היומי נוכח ללימוד "זוהר יומי" שכידוע לימוד הזוהר הוא נשמת התורה הקדושה, ובלא לימוד זה אין הבנה טובה בתורה, ואין לה כח לעלות ולעשות נחת רוח גדולה לכורא עולם, כי בלי לימוד פנימיות התורה הרי אותו הלימוד הוא כגוף בלא נשמה שאינו חשוב לכלום, וכפי שהארכנו לעיל.

ו**הנה** בדיוק בשבוע זה שבו מסיימים כלל ישראל את הש"ס, ובו מתחילים מחדש את לימוד הש"ס במחזור חדש, ואנחנו חפצים ליזכר ביחד עם כל ישראל בלימוד הזוה"ק בזה שתצא כל חודש חוברת לימוד הזוה"ק מתחלת הזוה"ק - מהקדמת הזוהר ועד גמירא, והחוברת יהיו בה ששים דפים עם ביאור קצר ונפלא, השווה לכל נפש, שכל יום ילמד האדם ב' דפים, והם דפים קצרים וקטנים בכמות, ובקושי יגיע לרבע עמוד מהדפים הרגילים של הזוהר, שהאדם ילמד אותם במשך עשרה דקים, ויזכה בזה לקרב את הגאולה וליזכות לגאולה ברחמים, כמ"ש בזוה"ק [נשא קכ"ד ע"ב] "בדא יפקון מן גלותא ברחמי".

ו**הנה** מקור הדברים הוא בשער רוח"ק לרבנו האריז"ל די"א ע"א וזלה"ק: גם צריך להזהר שלא לבטל בכל יום הקביעות של מקרא משנה תלמוד וקבלה, עם הכוונות שלהם כמבואר במקומו וצריך להזהר בזה מאד. ועוד כתב האריז"ל (שם ע"ב) וזלה"ק: גם אל הר"א הלוי יצ"ו שא"ל מורי ז"ל עצה לענין השגה והיא זו שלא ישיח שיחה בטילה ושיקום בחצי הלילה ויבכה על חסרון הידיעה... עכ"ל מהרח"ו מפי האריז"ל. אמנם האדמו"ר מקמרנא זצ"ל הביא וזלה"ק: וכן נתן מרן האריז"ל תיקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפים זוהר או תיקונים בכל יום וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש צבי [מזידיטוש'ב שר בית הזוהר] עכ"ל. [ס' נתיב מצוותיך]: וכ"כ עוד הרבה חכמים וקדושים הרב החיד"א זצוק"ל ועוד, ומורנו הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל היה אומר לנו שנלמד כל יום כשני דפים בזוה"ק, אמנם אנחנו מביאים עתה לפני הקורא רק כרבע עמוד ובודאי שגם זה עושה פעולה גדולה בנפש האדם וכל המוסף מוסיפים לו.

הזוה"ק לדור שלנו

ו**הנה** בפרשת "עקב" יש רמז גדול ללימוד הזוה"ק בפרט בדורנו דור עקבתא דמשיחא, שהפרשה מתחילה "והיה עקב תשמעון" והנה כבר אמרנו לעיל שבזכות לימוד הזוה"ק יצאו ישראל מהגלות ברחמים, בלא צרות, יסורים, מלחמות, מחלות, אסונות, אלא אך ורק בחסד ורחמים. וכידוע ששם אלהים הוא בחינת דין ושם הוי"ה הוא בחינת רחמים, וזה שאמר והי"ה אותיות הוי"ה ב"ה, המורה על מדת החסד הרחמים, אם אנחנו רוצים "והיה עקב" בזמן עקבתא דמשיחא שהקב"ה ינהיג את העולם במדת החסד והרחמים שהוא שם הוי"ה ב"ה, ונצא מהגלות ברחמים, אז תשמעון. צריך ללימוד תורת שמעון בר יוחאי, שאפשר למתק הדינים וליזכות למדת החסד והרחמים, ע"י תורת שמעון, וגם ליזכות להבנה טובה בתורה, כי תשמעון מלשון שמע הבן.

ומ**משיך** הפסוק: "את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם". שהלימוד יהיה ע"מ לקיים שילמד את תורת הרשב"י ע"מ להתקדש ולהטהר ולקיים דברי הזוה"ק והמקובלים, ואז יתקיים "ושמר ה' אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" שיזכה לכל הישועות אכ"ר.

וכן והיה "עקב" אותיות "קבע", לקבוע זמן קבוע לתורת שמעון כל יום ויום, ששואלים לאדם קבעת עתים לתורה, ו"קבעת" זהו מלשון גזילה כמ"ש וקבע את קובעיהם נפש, שגזול מזמנו ללימוד התורה ובפרט לימוד הזוה"ק. ואז עי"ז נזכה לצאת מהגלות ברחמים ובשמחה, והעיקר לכל זה הוא תורתו של רשב"י שזיכו אותו מן השמים. וכן תשמעון גי' "תורה וגדולה במקום אחד" שבזכות תורת רבי שמעון יזכה האדם לתורה וגדולה במקום אחד.

אפילו גירסה ללא הבנה

וא**ספר** לך ידידי כמה פועל לימוד הזוה"ק וסודות התורה גם כשהאדם לא מבין אלא קורא בגירסא בלבד, מה ששמעת מפי מו"ר הגאון הגדול המקובל האלקי ראש ישיבתנו מוה"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל שסיפר לנו כאשר למדנו באחד

ממוצאי שבתות בלימוד הספר הקדוש "ראשית חכמה", שראה לרבי יצחק כהן זצ"ל בחלום, שכידוע רבי יצחק היה אחד מחכמי הכורדים בשכונתינו, והיה חסיד וצדיק ירא שמים וגרים באוריינתא תדירא, ובנו שהכרנו היה ג"כ תלמיד חכם גדול למד ביישיבת "פורת יוסף". רבי יצחק בסוף ימיו היה בא ללמוד אצל מורינו ורבינו והיה יושב בשיעורים של עץ חיים ושער הכוונות, אבל מכיון שלא עסק בתורת הח"ן, ורק עתה בעת זקנותו בא, היה רק שומע, והיה אומר עוד קצת ואני אתחיל להבין, וכך ישב שנתים וחצי, ואח"כ נפטר לחיי העולם הבא. ובא בחלום למו"ר, והרב שאל אותו בחלום, רבי יצחק מה המצב למעלה, ואמר לו כבוד הרב, דע לך שכל מה שזיכיתי ללמוד כל ימי חיי ולסגל תורה ומצוות ומעשים טובים, לא עזר לי בשמים כמו השנתיים וחצי שישבתי לשמוע תורת הסוד בלי להבין, אין לתאר ולשער מעלת הלימוד הזה כאן בעולם העליון, וזה מה שעזר לי יותר מכל מה שעשיתי כל ימי חיי. ואח"כ שאל אותו הרב מתי תבא הגאולה, ואמר לו קרוב ולא קרוב, כלומר אם ילמדו זוה"ק וסודות התורה הגאולה קרובה מאד ותהיה ברחמים.

הרי לפניך חביבי שלימוד הזוה"ק מרומם מכל לימוד, וזה שעזר לו בעולם העליון. ואם לא די לך בזה אביא לפניך ג"כ מה ששמעתי מהרב הגדול רבי יעקב הדאיה שליט"א ששמע דבר זה מפי אבותיו, שזקנו החכם השלם המקובל האלהי כמוה"ר שלום הדאיה זצוק"ל שהיה ראש מקובלי "בית אל", אמר לו חמיו הרה"ג הדיין המצויין ראב"ד חלב כמוה"ר יצחק לבטון זצ"ל בסוף ימיו, שכל ימיו הוא למד רק נגלה והוא רוצה ללמוד גם תורת הסוד, ואמר לו מה נלמד, אמר לו הטוב ביותר שנלמד "עץ חיים", וכך היה, במשך שנתיים עסקו כל היום כולו בספר הקדוש "עץ חיים" יום ויום ולאחר שנתיים עשו סיום עם סעודה חשובה והיו שמחים מאד, ולאחר תקופה קצרה נפטר רבי יצחק לבטון זצ"ל לחיי העולם הבא ובא בחלום לחכם שלום הדאיה זצ"ל, ואמר לו דע לך כי כל מה שלמדתי כל ימי חיי והייתי דיין ועסקתי יומם ולילה בתורה, לא עזר לי בשמים לזכות לגן עדן כמו השנתיים ימים שלמדנו יחד תורת הקבלה בספר הקדוש "עץ חיים", ואין לך לשער ולתאר מה עושה ופועל לימוד זה בעולמות העליונים, אם לאדם עצמו הלומד, ואם על כללות עם ישראל. לכן בבקשה ממך תזכה את כל החכמים וכל החברים ותשדל אותם לעסוק בתורת הח"ן בסודות התורה בזוה"ק, כי אפילו בגרסא בעלמא בונה עולמות ועושה פירות ופירי פירות.

ולכן אתה הקורא הנכבד שראית גודל המעלה הגדולה של לימוד הקבלה, בבקשה תזכה את נשמתך ואת כל בני ביתך בזכות הגדולה הזאת שבזכות לימוד זה ננצל מכל מיני מחלות אסונות ויסורים וכמו שהבאנו לעיל כי לימוד הזוה"ק הוא "תיבת נח" של ימינו שכל הרוצה להנצל מהמבול של הצרות יכנס לתיבה זו וינצל. והעיקר-שנוכח לצאת במהרה מהגלות ברחמים רבים.

יה"ר מלא"ש שזכותו של רשב"י יגן עלינו ועל כל ישראל אחינו להצילנו מכל צרה וצוקה נגע ומחלה ונוכח לאקמא שכינתא מעפרא ולביאת הגואל בב"א.

מעלת הזוה"ק

מעלת הזוהר הקדוש

ישמחו השמים ותגל הארץ בהגלות נגלות ספר הזוה"ק. אור העולם, עיר וקדיש מן שמיא נחית, ר"ת שמעון בר יוחאי יסוד העולם, שמן משחת קודש, בוצינא קדישא, בוצינא עילאה, ובוצינא רברבא, עליו נאמר כי לא תשכח מפי זרעו ס"ת יוחאי, שהוא ינהיר לנו בדורות אלו, יסוד הקדושה ועמוד החסידות, נעשה אדם נאמר בעבורך, הוציא האי ספרא דזוהרא, אשר מזהיר ומנהיר, לכל בני ישראל האיר, לדורות האחרונים, צנצנת המן הגנוזה, אשר ממנה יתפרנסון בדרא בתראה, ובגין דא יפקון מן גלותא ברחמי, מן הבאר היא ישקו כל העדרים, ומשם יתד ופינה לכל קדושת ישראל, ובו תלוי קץ גאולתנו ופדות נפשינו.

והנה נודע כי כל תכלית בריאת העולם, ונשמות בני ישראל, וכל הנבראים בכלל, להטיב לברואיו ולהשיגם התורה והמצוות, להודיע לנו עוז וגודל אלהותו וחסדו וגבורתו וממשלתו ותפארתו, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה לשלמה בנו: "דע את אלהי אביך ועבדהו". שאין לקב"ה נחת רוח יותר בעולם אלא מאותו שמכיר באלהותו יתברך, והוא נקרא ב"ן לקב"ה, ויש לו הרשות לחפש בגנוי אביו המלך, כמו הבן שמחפש בגנוי אביו המלך בלא רשות, וכפי רצונו יכול

להכנס באוצרות המלך, מה שאין כן העבד. וכידוע, המלך שאנחנו מדברים בו, והנה העוסק בחכמת הח"ן בזהר הקדוש, אשר הם גנוי המלך, אוצרות המלך, חכמת הקבלה שגילה אותה בעולם רשב"י זיע"א. והנה הפסוק אומר "והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים, שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך" הרי הוזכרו שלש בחינות והן: העוסק רק במקרא נקרא בבחי' "ביצים", והעוסק במשנה ובגמרא נקרא "אפרוח", ומי שזוכה לעסוק בזוה"ק הוא הנקרא "בן", וכדאיתא בהקדמת תיקוני הזוה"ק. והעוסק בזוה"ק ובתורת האר"י, הקב"ה משתבח בו בפמליא שלו בכל יום, ודיוקנו נרשם למעלה בין אוהבי ואהובי המלך, ומכריזים לפניו "הו זהירין בדיוקנא דפלוני" ואפילו הקב"ה גוזר גזירות, יש לו רשות לבטלם.

ענין האלף החמישי, ועשרה הרוגי מלכות

ודע לך אחי חביבי, כי האלף החמישי הוא כנגד ספירת ההו"ד כנודע, שעליו נאמר "נתנני שוממה כל היום דוה". כי יום של הקב"ה הוא אלף שנה, ודו"ה אותיות הו"ד, כנגד האלף החמישי שבו היה העולם שומם בלא ביהמ"ק ועם ישראל בגלות, והוא בירך השמאל ממשלת הסמא"ל והנח"ש בסוד "והודי נהפך עלי למשחית", וזה שאמר על זה היה "דוה" לבנו, בסוד ותקע כף ירך יעקב, שהוא צד השמאל בהוד כנודע.

והיה הס"מ רוצה לקעקע ח"ו ביצתן של ישראל, ולהפוך העולם לתוהו ובוהו ע"י שהגביר הדינים והגזירות הנוראות על עם ישראל, והיתה סכנה גדולה כנודע, וברחמי הגדולים שלח לנו השי"ת את עשרה הרוגי מלכות ראשי אלפי ישראל, שהם גלגול עשרה שבטים שנשמתם נשמת העשרה שבטים, ומלבוש נשמתם מעשרה טיפין דיוסף הצדיק, שהם היו בסוף האלף הרביעי להקדים רפואה למכה שמסרו את גופם נפשם רוחם ונשמתם על קדושת שמו יתברך.

ועל ידי זה היו מצרפים ומלבנים ומבררים הניצוצות של הקדושה מתוך הקליפה הקשה, והוציאו בלעם מפיהם והכניעו הקליפות, וגרמו להעלות הרבה מאד ניצוצי קדושה לעולמות העליונים וכו', ועל ידי זה פתחו צינורות הקדושה העליונה להוריד שפע לעולמות התחתונים, ובפרט לעולם הזה הגשמי להאיר לנו בגלות האחרונה שהיא מרה ונוראה ולהגן עלינו מכל המחלות והאסונות והמלחמות.

וכתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב זצ"ל בהוספותיו לספר סור מרע ועשה טוב בשם האריז"ל ז"ל: והנה נודע מה שכתב רבינו האר"י ז"ל שגם הרשב"י ור"א בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלכות, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו והלך הוא ור"א בנו למערה והיו צריכים רשב"י ור"א לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה, כמו ר' עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים והחרולים מן השדה אשר ברכו ה'.

בירור ניצוצי הקדושה ע"י רשב"י ותורתו

ואמר הרשב"י זיע"א: "אני יכול למצוא דרך משוכחת וטובה לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות ולהורדת השפע מהעולמות העליונים לעולמות התחתונים הרבה יותר חזקה מאשר מסירות נפש גופנית להריגה על קדושת השם, וזאת ע"י מסירות נפש בתכלית הגדולה ביותר לתורה הקדושה שאטרח מאד מאד על לימוד התורה עם פרישות מהבלי ותענוגי העוה"ז, ואגלה סודות התורה ככל האפשר, ואפרש לכולם תכלית הבריאה כולה, ואכנס בגנוי המלך העליון כבן שנכנס בגנוי אביו ואגלה אורות העליונים, וע"י האור הגדול הזה אבריח החושך הגדול מן העולם, ואבטל כל הדינים והקליפות מן הקדושה".

וכך עשה עד שהיה יורד עמוק עמוק, עמיקן וטמירין בסודות התורה הקדושה. וזכה לגילויים גדולים מה שלא זכה שום נביא, ומגיד, וחזוה ומלאך, עין לא ראתה, והיה לוקח עמו את משה רעיא מהימנא, ואליהו הנביא, וכל נשמות הצדיקים שבגן עדן, והיה משתעשע עמם בסודות התורה. וזכה לתקן כל אותו הדור ההוא, עד שאפילו עוללין ויונקין היו יודעים ברזין דאורייתא, ואפי' עופי שמאי היו מרחשין רזי תורה.

וע"י מסירות נפשו לסודות התורה, וכן ע"י גילוי סודות התורה, זכה להכניע הקליפות ולבטל גזירות ולהמשיך לעולם חיים שלום וחירות, ועל ידי שהיתה למטה התעוררות גדולה, עי"ז נתעוררו ג"כ הצנורות העליונים, ואז גילה הרשב"י ספרא דצינועותא, אדרא רבא ואדרא זוטא וכל הזוה"ק שבהם היה כולל כל העולמות העליונים, והכל בעולם גדול וברמיזה מוחלטת, כי עדיין לא היה העולם ראוי להשתמש באור הגנוז הגדול הזה, כי כל הכח הגדול הזה צריך אותו דווקא לדור הזה האחרון דור של ביאת המשיח.

חובת הלימוד אפילו לת"ח

ודע אחי, שכל מי שיש בו אפילו מקצת ריח תורה מחויב הוא ללמוד בסתרי תורה, ומכל שכן תלמיד חכם, כדי שלא יעול בכסופא לעלמא דאתי כנודע מזהר הקדוש, כי שם הוא רק עולמות רוחניים כמו סתרי תורה, ולא נמצא שם ח"ו שום

גשמיות כהיום, וכשבא שם תלמיד חכם בנגלות התורה בלבד, הוא יושב שם כגר וכאלם לא יפתח פיו, אף על פי שיש שם גם כן כמה מתיבתות של נגלות התורה, אף על פי כן אין עיקר חשיבות לפני הקב"ה אלא סתרי תורה, ולא עוד שאמרו רז"ל מדרש משלי (פרשה י) שהוא אחד מהדברים ששואלין לאדם, צפית לעתיד לבוא, צפית למרכבה שלי וידעת כמה שיעור קומה של יוצר בראשית רל"ו אלפים פרסאות, כנודע מסוד גדול אדונינו ור"ב כ"ח לתבונתו אין מספר, כדאיתא כיוצא בו בזהר (פקודי רמז): כדן שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, דלית לך אגרא בהוא עלמא כאינון דמשתדלי למנדע בחכמתא, ולאסתכלא ביקרא דמאריהון, ולית שיעורא לאגרא לאינון דידיעין חכמתא ביקרא דמאריהון, ע"ש בדברי האר"י זלה"ה (בהקדמת המהרח"ו לשער ההקדמות), וכן איתא בזהר (תרומה קסא): דכל מאן דהוי בהאי עלמא, ולא אשתדל למנדע ליה, טב ליה דלא אתברי ע"ש:

וכידוע מה שאמר משה רבינו על הזוה"ק "בדא יפקון מן גלותא ברחמי" וכידוע כל סודות הזוה"ק הם סוד יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית לדור הזה, כי יין גימטריא "סו"ד" שהוא משומר בענ"ב הם ר"ת "עקודים, נקודים, ברודים" והם גי' שב"ת שהוא עולם הבא, ושבת דא רשב"י כמ"ש בסוף האדרא רבא, וביום שבת יש סייעתא דשמיא גדולה ביותר להתבונן ולהשיג סודות התורה.

צנצנת המן

"וכד יהא קריב ליומי משיחא אפי' תינוקות של בית רבן יהיו מזומנים לעסוק ולדעת בסודות התורה וכו'. הבטיח רבי שמעון בר יוחאי זיע"א שבדור של ביאת המשיח אפי' תינוקות של בית רבן יהיו בקיאים בסודות התורה, לכן בראות רשב"י זיע"א ברוח קדשו ענין זה ציוה לרבי אבא לכתוב ספר הזוה"ק בדרך העלם להיות מוצנע למשמרת עד דרא בתראה קריב ליומי מלכא משיחא שהוא הזמן הזה עתה ממש, שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה במהרה בימינו בעזרי"ת, ועל זה כתוב קח צנצנת אחת ותן שם מלא העומר מ"ן וכו' למשמרת, להצניע לדור האחרון. ובהקדמתו לספר "עץ חיים" כתב רבינו הרב חיים ויטאל זצוק"ל: כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה, היא גורמת איחור ועיכוב בנין בית מקדשינו וכו', והאדם מחוייב לעסוק בכל יכולתו בסתרי תורה ומעשה מרכבה. כי אין הנאה להקב"ה מכל מה שברא בעולמו, רק בהיות בניו למטה עוסקים ברזי תורה להכיר גדולתו ויופיו ומעלתו, ולא נברא האדם אלא כדי שילמד חכמת הקבלה.

גאולה ברחמים

בזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנוכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רח"ל. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש מפי קודשו של משה רבנו ע"ה "הרעיא מהמנא" אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד ומגלה להם סתרי תורה. וכך אמר משה רבנו ע"ה לרשב"י זיע"א בזה"ק פרשת נשא: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים! ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח.

בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהיה הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריה קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם! ואח"כ הוסיפה ואמרה נבואה בזה הלשון: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגינה - וקראתם דרור בארץ". ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסו מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלימה.

זפקח עיניך וראה מה שכתב הגאון ר' יצחק דלטאש ז"ל בהקדמתו לספר הזוה"ק, שספר זה נתחבר ונכתב בדורו של רשב"י שהסכימו בו מן השמים וכו', כדי שבסוף הימים בדורו של משיח בקרבת הישועה בזכות זה יגאלו ישראל.

וכמו שבמצרים היה צריך לזכות את ישראל בדם הפסח ודם המילה וכו', כן להוציא את ישראל מהגלות הזה צריך שיזכו בידיעת הנסתר בלימוד הזוה"ק, כי לימוד זה הוא הגורם והפועל הגדול, לגאולה השלמה מהגלות בה אנחנו נמצאים. כי כל הנביאים לא נבאו לימות המשיח אלא על זה וכו' עיי"ש.

א"כ למרות המצב הרוחני הקשה בו נתון עם ישראל וימי עקבתא דמשיחא, בכל זאת הרי שעיקר חיבור ספר הזוה"ק והתיקונים וכו' נתחברו דוקא לבני הדורות האחרונים, ובזה תהא תשועתם.

והמתבונן יראה שלא רק ספר הזוהר עצמו היה גנוז לדור אחרון, אלא גם הסודות הטמונים בו, הם גנוזים ושמורים בתוכו לדורינו. כי רשבי" ציוה את ר' אבא לכתוב את כל הזוה"ק בהעלם גדול להעלים ולהלביש הסודות בדרך משל וחידה ורמוז. והרי הוא כאילו לא נכתב כלל והוא צנוע ומוסתר עם כל סודותיו עד קרוב לימי מלך המשיח כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה במהרה בימינו אמן. וכבר רמזו בספה"ק "ועלו מושיעים בהר ציון ס"ת מרון".

בא וראה מש"כ בספר הקדוש חסד לאברהם להרב הקדוש רבי אברהם אזולאי זצ"ל ע"י ספר הזוהר הקדוש יהיה ביטול הקליפות, וקלות העוונות, והשבתת הקטיגורים, אשר לוהטים בכל עת ובכל שעה נגד השכינה ונגד עם ישראל, והעוסק בסודות התורה אוחז בידו קלע, וחרב, ורומח, נגד הקליפות והגזירות להלחם בהם כדי להצילם מרעתם ע"י חיבור זה. וספר זה עתיד להתגלות בימי מלכא משיחא ליתן סעד לשכינה כנו', והנה כל אותן שיזכו אליו יזכו לגאולה, כי עבודה זו המועטת בזמן ההוא היא יותר חשובה מכל אילי נביות כשהיה בית המקדש קיים.

תיבת נח

מובא בספר הזוהר הקדוש (תיקוני ז"ח) מאמר נפלא המדבר על חשיבות ספר הזוהר כמפתח הגאולה ועל היותו בבחינת "תיבת נח" אשר כל העוסק בו ינצל מהמבול שעתידי לשטוף את דורנו - הדור האחרון.

זה תוכן המאמר בקצרה (בלשונו):

בעת שהתכנסו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א והחבראי קדישא שעמו לחבר את ספר הזוהר הקדוש ניתנה להם רשות מהשמים לגלות בו סודות גדולים ועצומים, והיה גלוי וידוע לפני בורא עולם שיבוא זמן בדור שבו בן ישי בא, שמצבו של עם ישראל יהיה קשה ביותר, ויהיו נודדים ממקום למקום וכו'. ולכן בשל כל זאת הסכים הקב"ה לעשות את החיבור הזה ספר הזוהר הקדוש ע"י רבי שמעון בר יוחאי, וכינס בו ה' יתברך נשמות עליונות מיישיבה של מעלה ונשמות הצדיקים שכולם יהיו כלולים בספר הזוהר, וכל זאת כדי למצוא מנוחה לשכינה בגלות וחרות לה ולבניה - עם ישראל. וזה מה שכתוב "גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה" - ונאמר "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלימה.

ומוסיף הזוהר כי זה החיבור - ספר הזוהר הקדוש הוא כמו "תיבת נח" שכל נשמות הצדיקים כלולים בו - "זה השער לה' צדיקים יבואו בו" וכאשר יתגלה זה החבור בעולם בדור האחרון רבים יתאספו ללמוד ולעסוק בו, וכל אותם שיזכו שיהיה להם חלק בספר הזוהר הקדוש ינצלו מהמבול הנורא שישטוף את הדור האחרון, ספר הזוהר הקדוש יהיה כתיבת נח בעבורם להצילם ואשרי הזוכה!

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש שכתב על כך: "הנה מבואר מכאן שחיבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח וברם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו והוא רצון הא-ל יתברך ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית)

ועוד ביאר על כך המקובל האלקי רבנו שלום בוגלו זיע"א בביאורו "כסא מלך" על תיקוני הזוהר: "בסוף יומיא" לאמר שהוא דווקא קרוב לימות המשיח, ובזכותו יבוא! הנה מבואר שכל העוסק בספר זה מקרב את הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליצרו, וכמה מעלות טובות למשתדל בפרוש מאמרי רשב"י אין קץ לגודל שכרו. ואשרינו מה טוב חלקינו אם נזכה ונעזור לקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא שבזכותו יבוא דרור! כי סגולה זו בו ולא בזולתו" (ע"כ לשונו).

למזהיר ולנוהר: האמת היא שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות מעם ישראל רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, היצר הרע שידוע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקריו ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מיישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה.

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר - טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים - טוען הרי אינך מקובל כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות - טוען מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו - טוען אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בס"ד מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג'י, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהונה, ועוד.)

הזוה"ק גם לתלמידי חכמים

כמו כן גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס' דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה.

מזן רבינו יוסף חיים זיע"א מחבר ספר "הבן איש חי" מבאר את מאמר הגמרא "כל העוסק בתורה מבפנים תורה מכרזת עליו מבחוץ" שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה.

מז"ר הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל זיע"א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס' דפים בספר הזוהר שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש, והוסיף עוד ואמר כי ספר הזוהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת ה"ת וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו רואים בעינינו מעשה רב מגדולי ישראל ממש אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות אך די בכך למבין. ואפילו ילדים בת"ת שהתקשו בלימודם, ראו ממש ישועות ע"י שגרסו בזוה"ק ואע"פ שלא הבינו.

ולאזתו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם ואפילו רשע גמור גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שע"י הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זיהומה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה' יתברך כנודע בספרים הקדושים ומגורי האר"י ז"ל. כי המאור שבזוהר הקדוש מחזירו למוטב. ומעשים ראינו איך שאמרנו לכמה אנשים טובים ומוצלחים שבכוונות לא הלכו בדרך ה' שיעסקו בזוה"ק, וב"ה עתה חזרו למוטב, והם שמחים מאד בתורה הקדושה.

ובאשר לטענה הרביעית - המשמשת מפלט לאותם שלא בודקים כלל במה מדובר, אם אוזנם כרויה לשמוע, ניתן להסביר ולבאר להם כי דעה זו היא ההיפך הגמור לאמת ובאה להרחיקם חלילה מהטובה הגדולה שיכולים לזכות בה! ספר הזוהר הקדוש - הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חולי ומכל מידות רעות ותאוות רעות רח"ל עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון.

וכל האזהרה אודות לימוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועיקר על לימוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו. אלא נאמרו על לימוד בכתבי האר"י ז"ל שער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו' אשר ללימודם נצרכת הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

לסיים פרק זה נוסף ונבאר כי גם נשים שבכלל פטורות מעסק התורה ומחויבות ללמוד רק את ההלכות שנשים מצוות בהם, גם הן אם תרצינה לקרוא בזמנן הפנוי בספר הזוהר הקדוש בכדי לזכות למעלות הנפלאות הטמונות בו, ולהשרות שכינה בבתיהן רשאיות לעשות כן. ואדרבא גדולי הדור העידו שאמנם היתה קוראת בכל יום בספר הזוהר הקדוש בנוסף

לתפילות ולקריאת התהילים היומית ואף ישנן שהיו מסיימות את כל ספר הזוהר הקדוש מדי שנה ועורכות סעודה לתלמידי חכמים באותו היום.

ספר הזוהר מבטל כל גזירות קשות

כמו כן בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רח"ל.

גאון ישראל הרמח"ל רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א מחבר ספר "מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל, מעלות השחר עד שקיעת החמה וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזאת הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד.... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל"

מי לנו גדול כרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

לאור כל האמור לעיל דע לך אחי אהובי שעלינו להתחזק בלימוד התורה הקדושה בש"ס ופוסקים, ובפרט בלימוד הזוה"ק יום יום ע"פ הסדר, לא לעזוב יום אחד שיעבור על האדם בלא לימוד בזה"ק כמה עלים לפחות, כי הוא המפתח של הגאולה - הפרטית והכללית! ולא יתירש האדם לומר מי אני ומה חיי שאעסוק בזה"ק, כי זו היא עצת היצה"ר. כי הזוה"ק מתאים לכל יהודי ויהודי קטן כגדול, ת"ח, אברך, בחור ישיבה, נער בת"ת, או אדם שעובד לפרנסת ביתו, וגם נשים צדקניות טוב שיגרסו בזה"ק.

מוזבא בזה"ק שפעם אחת הלך רבי שמעון בטבריה ופגש באלהו הנביא זכור לטוב. אמר לו אליהו הנביא: "שלום עליך מורי!" שאל אותו רבי שמעון: "במה עוסק הקב"ה בשמים?" ענה לו אליהו הנביא: "במעשה הקורבנות, ואומר דברים חדשים בשמך! אשרי חלקיך! והוסיף ואמר באתי לאמר לך שלום, ודבר אחד ברצוני לשאול ממך (וכאן שאלו שאלה שנשאלה בישיבה של מעלה) "שאל אותו רשב": "ומה הקב"ה ענה על כך?" ענה לו אליהו "הקב"ה אומר "הרי בר יוחאי יאמר, ולכן באתי אליך לשאול אותך", והוסיף ואמר אליהו הנביא "אשריך בעולם הזה, שהקב"ה משתבח בך למעלה ועליך כתוב "צדיק מושל ביראת אלקים".

ועוד אמר רשב"י זיע"א: "יכול אני לפטור את העולם כולו ממידת הדין" ואמר רבן שמעון בן גמליאל: רבי שמעון אינו צריך לגזור תענית בעולם כדי לבטל גזירה או כדי להתפלל על הגשם הוא גוזר - והקדוש ברוך הוא מקיים! הקדוש ברוך הוא גוזר - ורבי שמעון מבטל הגזירה! ונאמר "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק".

לכן מטרתנו ומטרת כל אחד ואחד מעם ישראל צריכה להיות לקרב הגאולה ולפדות השכינה מן הגלות, והעצה הטובה ביותר היא לעסוק בזה"ק בכל יום ויום וכל אחד יפרסם הדבר לכל אוהביו ושכניו כדי שידעו כולם ויטעמו כולם מסם החיים ואכלו וחיו לעולם אמן.

רשב"י בעצמו מגן על הגורסים בזה"ק

סגי נהור היה הגאון הקדוש רבי שלום עגיב מטריפולי זצ"ל. בכל יום באשמורת הבוקר היה שמשו, בָּרָה שמו, מנחהו לבית הכנסת וקורא לפניו בזה"ק, ורבי שלום מתעמק בדברים בהשגותיו הנעלות.

פעם בא שוטר אל ברה, וביקש ממנו הלוואה בסכום גדול. היסס ברה, והשוטר אמר: אם תלווה לי את הכסף, אגלה לך סוד ששוויו רב. הוא גילה שהממשל עומד להחליף את המטבעות, והכסף הנוכחי יאבד את ערכו. שמע ברה, וניצל את המידע וקנה בכל הכסף שברשותו שמן וסוכר. הואיל וכך, אזלו המצרכים מהשוק. הורה המושל לאסור את ברה בעוון ספסרות, שענשה מוות. אך לא רצה ברה לספר מדוע אגר את המצרכים כדי שלא להמיט אסון על ראש השוטר הנכרי, והשלים עם מותו.

פעלו ראשי הקהילה לריכוך לב המושל, גייסו אף את אמו הישישה, ולשוא. נחושה היתה דעתו להלחם בספרות עד חרמה. הלכו אמו ואשתו לפני הצדיק ר' שלום להעתיר לישועה. שובו לביתכן והכינו צרכי שבת, הורה להן, עוד הלילה, ליל שבת, ישוב לביתו ויקדש על שולחנו כדרכו.

המושל עלה על יצועו, ולפתע חש שמכים אותו מכות נמרצות. מי אתה ומה רצונך, שאל מבועת. וקול ענה: אני שמעון בר יוחאי, שרבי שלום הוגה בספרי, ועתה רצונך להמית את השמש הקורא לפניו בספר ולהשבית את שמחתי.

ברעדה קם המושל, קרא לאנשי המשמר ויצא עמם לבית האסורים. בעצמו שיחרר את ברה מכלאו והלך עמו לבית הצדיק. קיבלו הצדיק בכבוד גדול ושלח את ברה מיד לביתו, כי אמו ואשתו ממתנות לשמוע את הקידוש מפיו, כהבטחתו.

עוד מעשה נורא סיפר ר' רפאל בוגנים שליט"א מעשה שהיה במרוקו (לפני כמאה שנה) באדם שהיה גורס כל יום בזוה"ק. ומכיון שהיה משותק לא היה יכול להזיז את ידיו, בכל פעם שהיה מסיים את הדף, היה אחד מבני הבית הופך לו את הדף.

פעם אחת רצו כל בני הבית לילך להילולה של הצדיק ר' עמרם בן דיואן זצוק"ל, ולא ידעו מה לעשות עם האבא - מי יהפוך לו את דפי הזוה"ק. אמר להם האבא, תלכו כולכם ואני אסתדר בעז"ה. כן נשאר לו האבא לבדו בביתו והיה קורא ושונה את אותו הדף בזוה"ק עד שזלגו עיניו דמעות על שאינו יכול ללמוד הלאה עוד ועוד. והנה מופיעה לידו דמות - באתי לעזור לך ללמוד כרצונך, אני ר' שמעון, ומכיון שאתה עמל כל היום בתורתך, באתי לרפא אותך וכך תוכל להפוך הדפים כרצונך ולא תצטרך לזולתך. וכששבו בני הבית מההילולה, סיפר להם אביהם את כל המעשה הנורא עם ר' שמעון, והיה לפלא.

המדפיס את הזוהר הקדוש זוכה ויושב במחיצת הרשב"י בעולם הבא!!!

דוד המלך ע"ה אומר בתהילים (ס"א) "אגורה באהלך עולמים" שואלת על כך הגמרא (מסכת יבמות צ"ו ע"ב - צ"ז ע"א) וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא, התפלל דוד המלך ע"ה לפני הקב"ה וביקש יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה פירושו: יהי רצון שיאמרו דברי תורה בשמי בעולם הזה לאחר פטירתך. שהרי אמר רבי יוחנן משמו של רבי שמעון בר יוחאי זיע"א כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר!

למדנו מהגמרא הנ"ל את המעלה האדירה שיש לצדיק כאשר אומרים דברי תורה בשמו, עד כי ממש מחיים אותו בקבר ושפתיו נעות - דובבות כאילו היה חי.

כתב על כך הגאון מהרח"א אוסטרולה בספרו "בן אברהם" בביאורו את "שפתותיו דובבות": "לפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו שהרי הוא גרם להחיותו ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם אוהביו יוצאין לקראתו לקבל פניו!!!

וכל המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה, זוכה ויושב בעולם הבא במחיצת אותו החכם מחבר הספר! שהרי על ידו יצא הספר ותרבה הדעת בכל עת, ואם חלילה היה גנוז הספר לא היו לומדים בו".

צדיק גוזר והקב"ה מקיים!!!

בנוסף לכך הצדיק שזכה לקבל "טובה" מהאדם בעולם הזה, מעתיר עליו בתפילה ומלמד עליו זכות לפני ה' יתברך. ראה לדוגמא את דברי קודשו של הגאון בעל ה"פלא יועץ" רבי אליעזר פאפו זצוק"ל זיע"א שהבטיח בוו הלשון: "ואם אזכה לחיות בנועם ה' ולבקר בהיכלו ממי שאקבל טובה אשתדל לשלם לו במיטבא ולבקש רחמים עליו".

וכן הגאון הרב המקובל האלקי כמוהר"ר אלכסנדר זיסקינד זצוק"ל בעל ספר "יסוד ושורש העבודה" כתב בצוואתו בוו הלשון: "מכל לומדי התורה הקדושה, בקשתי היא מאד מאד שיקבעו בו שיעור לימוד בכל יום ומבטיח אני אותם, שאהיה מליץ טוב בתמידות בעדם בעולם העליון ולשומע יונעם".

כל שכן על אחת כמה וכמה זכות אדירה ועצומה שאין לשער ולתאר, היא להיות שותף להוציא לאור עולם ספריו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

שהוא כידוע ניצוץ נשמתו של משה רבינו ע"ה, זכה ולימד את ישראל תורה בנגלה ובנסתר וזכה למדרגות רמות ונשגבות בקירבתו להשי"ת.

נחת ושמחה לנפטרים ז"ל

כתב רבנו בעל ה"פלא יועץ" בערך כיבוד אב ואם: "עיקר הכבוד הוא שיהא מכבדו במוותו, וכל אשר בכוחו לעשות לו נחת ומנוחה לנפשו יעשה מידי יום יום... הנה כי כן, ראוי לבן שכל ימי חייו יהא דיוקנו של אביו חקוקה בפניו וידמה כאילו צועק מרה מתוך אש להבה ואומר "בני ידי חונני חונני, הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי" ואף אם חושב שאביו צדיק גמור הוא, ותתענג בדשן נפשו ידמה כאילו נותן לו מטעמים כאשר אהב, בעבור תברכהו נפשו".

אדם שזוכה להיות שותף בהדפסת ובהפצת הזוהר לעילוי נשמת הוריו או קרוביו שנפטרו רח"ל, יידע לו נאמנה כי הוא גורם בכך לנפטר נחת ושמחה גדולה ועילוי נשמה אדיר ותיקון גדול לנשמתו. ואם ידמיין ברוחו כפי דברי רבנו בעל ה"פלא יועץ" את פני הוריו או קרוביו בשעה שמבשרים להם שקיבלו מתנה נפלאה מהעולם הזה, "מטעמים" מיוחדים כאשר אהבו, שהינם שותפים של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וזכו להיות שותפים בהדפסת ובהפצת ספר הזוהר הקדוש, אלפי אלפי מצוות של תלמוד תורה בספר הזוהר, איזה שמחה ואור יהיו על פניהם, אשרי הזוכה לכך, אשריו ואשרי חלקו.

ישנם רבים החפצים בכל ליבם לעשות עילוי נשמה והנצחה לקרובי משפחתם שנפטרו ז"ל אך אינם יודעים מה לעשות, ופעמים רבות מבזבזים הון, מצווה גדולה להאיר את עיניהם וליידעם על האפשרות הנפלאה הזו להיות שותף בהדפסת ספר הזוהר, ובכך לזכותם ולזכות את כל כלל ישראל.

בענין הנ"ל מובא מעשה נפלא ברשב"י זיע"א מקורו במדרש רבא ויקרא, וזה תוכנו בקצרה: רבי שמעון בר יוחאי ישן בליל ראש השנה, וראה בחלומו שהמלכות תובעת את בני אחותו לשלם סכום של שש מאות דינרים. רבי שמעון פנה אליהם וביקש שיהיו גבאי צדקה ויוציאו מכספם למטרות צדקה, וכל כסף שיוציאו שירשמו בפנקס. ואכן כך הם עשו. לקראת סוף השנה נאמר לשון הרע למלכות על בני אחותו של רבי שמעון ואסרו אותם בבית האסורים, אמרו להם, או שתעשו בגד חשוב למלך שעולה הון יקר, או שתחויבו לשלם קנס בסך שש מאות דינרים.

כאשר שמע על כך רבי שמעון הלך לבית הסוהר ושאל אותם כמה הוצאתם לצדקה? אמרו לו: הנה הפנקס, הכל רשום בו - כמו שאמרת. הסתכל רבי שמעון וראה שבני אחותו הוציאו במהלך השנה סך של חמש מאות תשעים וארבע דינרים, אמר רבי שמעון לבני אחותו תנו לי שישה דינרים, ואני אשחרר אתכם. אמרו לו: אתה רואה שהם מבקשים מאיתנו שש מאות דינרים, ואתה אומר לנו תנו שישה?? אמר להם רבי שמעון, תנו לי שישה דינרים ולא אכפת לכם. נתנו לו את הכסף, לקח אותו ונתן אותו שוחד לממונה על מאסרם, כדי שישחררם ולא ימסור מאומה עליהם למלכות, וכך היה.

כאשר השתחררו מן המאסר, אמרו לרבי שמעון: נראה לנו הדבר שאתה ידעת מלכתחילה שאנחנו מזומנים לכך. אמר להם - אמת! מליל ראש השנה ידעתי שאתם תפסידו ממנוכם שש מאות דינרים, אמרו לו בני אחותו, אם כך חבל, אם היית מספר לנו היינו נותנים לך בשמחה גם את ששת הדינרים האלו בשביל מצווה. אמר להם רבי שמעון, לא, אם הייתי מספר לכם זאת מלכתחילה נתינת הצדקה שלכם לא היתה נעשית לשם שמים.

מעשה נפלא זה שהיה עם התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ממחיש את דברי רבותינו זיע"א שהאדם עצמו בעצת ובזכות הצדיק יכול להקדים רפואה למכה ולהינצל מכל מיני נזקים וצרות אף על פי שגור עליו דברים שאינם טובים ה' יצילנו, כגון: הוצאות בריאות, קנסות, תיקונים שונים ועוד הוצאות שונות ומשונות, אם יקדים ויקיים בכספו את רצון ה' יתברך וישקיע אותו בהשקעה הטובה והבטוחה בעולם, השקעה הנושאת פירות ברוחניות ובגשמיות ויפקיד את הכסף בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ספר הזוהר הקדוש, בטוח הדבר ללא כל ספק שהוצאה זו תבטל מעליו הוצאות אחרות ותשפיע עליו שפע, ברכה והצלחה בזכותיה דבר יוחאי אמן ואמן.

ביאור ההפטרה

הקשר בין ההפטרה לפרשה

בהפטרה: מסופר על רוב דיני כהונה, וזה מעין הפרשה שבה מסופר גם כן על רוב דיני כהונה.

תוכן ההפטרה

לעתיד לבוא בבנין הבית השלישי, ישרתו לפני ה' הכהנים מבני צדוק, כי הם לא זזו מעבודת ה', בזמן שאחרים תעו וסרו מעבודתו יתברך, ולכן הם ראויים ונבחרו לשרת לפני ה' בכל העבודות.

וכאשר יבואו לקודש הקודשים ביום הכפורים, אין להם ללבוש שמונה בגדים, אלא ישרתו לפניו בבגד לבן של פשתן, גם המגבעות יהיו מפשתן וכשגומרים את העבודה ויוצאים יחליפו בגדיהם, כדי שלא יתערבו עם העם בבגדי הקודש.

אסור להם לגלח את כל שערם, גם אסור להם לגדל שער ראשם אלא חייבים להסתפר פעם אחת בחודש, ותספורתם תהיה ככוסמת, שראשו של שער אחד נמצא בצד עקבו של השער השני.

אסור להם לקחת אלמנה וגרושה, אך אלמנה לבד שאיננה חלוצה, יכולה להתחתן עם כהן הדיוט, כי כהן גדול אסור גם באלמנה.

בנוסף לעבודתם במקדש, הם ילמדו את העם להבחין בין קודש לחול וכן בין דבר טמא לדבר טהור, ידונו דיני ממונות וישפטו את העם משפט צדק וילמדו אותם תורה ודעת. אסור להם להטמא למת, פרט לשבעה קרובים שמצוה להטמאות להם, ואחרי שיפרוש מהמת ישב מחוץ למחנה שבעת ימים, יזו עליו מאפר פרה אדומה ואז יטהר.

הם לא לוקחים חלק ונחלה בישראל, אלא יתפרנסו ממתנות כהונה, שיירי המנחה, החטאת והאשם לכהנים, כמו כן הביכורים, החלה ותרומה גדולה לכהנים, וביזכות מתנות כהונה תשרה הברכה אצל ישראל הנותן.

יחזקאל פרק מ"ד פסוק ט"ו - סוף.

טו וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם הבאים משבט לוי **בְּנֵי צְדוֹק** הכהן, ששימש ראשון במקדש בימי שלמה ולכן נקראים כולם על

שמו(רש"י) **אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת-מִשְׁמַרְתּוֹ מִקִּדְשֵׁי** ולא זזו מעבודת המקום (מ"ד), ולא עבדו ע"ז (מלבי"ם)

בְּתַעֲוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵעַלִי כאשר תעו וסרו ישראל מעל ה' (מ"ד) **הַמָּה בְנֵי צְדוֹק יִקְרְבוּ אֵלַי**

לְשִׁרְתָּנִי בבנין בית שלישי [א] **וְעַמְדוֹ לְפָנַי** בכל עניני הכהונה (מלבי"ם) **לְהִקְרִיב לִי חֶלֶב וְרֶם נֶאֱמַר**

אֲדַנִּי יְהוָה: טז וגם **הַמָּה יָבִאוּ אֶל-מִקְדְּשֵׁי וְהַמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי-שְׁלַחְנִי לְשִׁרְתָּנִי**

עיונים והארות

מוטל להגן על כבודו בכל חיינו, ממש כמו אוהבי המלך שומרי ראשו.

חיים אנו בתקופה שמעלים את התורה על המוקד רחמנא ליצלן, ומי שמציל אותה בודאי שיבוא על שכרו, ובזמן שיבא משיח צדקנו ויתפרסמו ברבים שמות המורדים והמגינים, אזי כל אחד יבוא על שכרו על פי פעלו (חפץ חיים על התורה).

א. **והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי** בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני - בעת שמתרבים המורדים במלכות, יוכל אוהב המלך לעלות במדרגה יותר גבוהה מאשר בשנים כתיקנו, כי הלא הוא מגן על המלך בשעת הסכנה. וכן הדין במי שמציל מן הדליקה, בא על שכרו משלם.

ועבשיו הוא העת שרבו המורדים במלכו של עולם, ועלינו

הם יסדרו את לחם הפנים על השולחן (ת"י) **וְשִׁמְרוּ אֶת-מִשְׁמְרֹתַי** [ב] הם ישמרו עבודתי (מ"ד): **יִזְוְהָיָה בְּבֹאֵם** הכהנים הגדולים ביום הכפורים **אֶל-שַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית** הוא ההיכל שנקרא חצר לעומת קודש הקודשים **בְּגֵדֵי פְשָׁתִים יִלְבְּשׁוּ** בגדי לבן מפשתים שכהן גדול משמש בהם ביוהכ"פ לעבודת פנים **וְלֹא-יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם לְצֹמֵר** כי בפנים לא יעשו עבודה בשמונה בגדים שיש בהם צמר **בְּשָׂרְתֶם בְּשַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית** בשערי ההיכל **וּבֵיתָהּ** [ג] ופנימה ממנו שהוא קודש הקודשים (מ"ה): **יִחַ פַּאֲרֵי פְשָׁתִים** מגבעות פשתן **יִהְיוּ עַל-רֵאשֵׁם וּמְכַנְסֵי פְשָׁתִים יִהְיוּ עַל-מַתְּנֵיהֶם לֹא יִחְגְּרוּ בַיּוֹעַ** במקום זיעה (רש"י): **יִטּוּבְצֵאתָם** הכהנים מהעזרה שלהם **אֶל-הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה** לא לעזרת נשים, אלא **אֶל-הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה אֶל-הָעֵם** היא עזרת ישראל (רד"ק) **יִפְשְׁטוּ אֶת-בְּגֵדֵיהֶם** בגדי כהונה **אֲשֶׁר-הָמָה מְשָׂרְתֶם בָּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַת הַקֹּדֶשׁ** העומדים בתחתיות ההר וממעל **וְלִבְשׁוּ** הכהנים **בְּגָדִים אֲחֵרִים** בגדי חול (מ"ד) **וְלֹא-יִקְדְּשׁוּ אֶת-הָעֵם בְּבְגֵדֵיהֶם** ולא יתערבו עם העם בבגדיהם שלא יראה שהעם קרושים כמוהם (רד"ק) [ועוד כי העם חושב שאם יגע בבגדי הכהונה יעשה קדוש כמו הכהנים]: **כִּי וְרֵאשֵׁם שַׁעַר רֵאשֵׁם לֹא יִגְלָחוּ** [ו] להעביר את כל שערם (רש"י) **וּפָרַע לֹא יִשְׁלָחוּ** לא יניחו שיגדל שער ראשם יותר מדי אלא פעם בל"י יום יגלחו (רד"ק) **כָּסוּם יִכְסְמוּ אֶת-רֵאשֵׁיהֶם** יסתפרו כמו כוסמת ראש שער אחד בצד עקבו של שער השני

עיונים והארות

במקום אחד והם באים לדבר רע על ישראל, נמצא שהלובש "כלאיים" גורם רעה לישראל.

אין לך אסון גדול מזה, כאשר הכוחות הרעים מתאחדים יחד, כאשר המקטרגים מזדווגים למקום אחד, שגורמים רעה לישראל, וכבר אמרו רבותינו (סנהדרין ע"א): "פיזור לרשעים הנאה להם והנאה לעולם".

ומכל שכן כאשר הרע מתלבש ומתעטף בבגדים הטובים, כי אז נשקפת סכנה איומה לקיום האמת שהיא חותמו של הקדוש ברוך הוא, ואין לך קפיда גדולה מזו על מי שמערב את החטא עם המצוה, את החוטא עם הזכאי (קול צופיך ח"ב).

ד. וראשם לא יגלחו – (ילק"ש) שנו רבותינו, מלך מסתפר בכל יום, כהן גדול מערב שבת לערב שבת, כהן הדיוט אחד לשלשים יום, מנלן, אתיא פרע פרע מנזיר, כתיב הכא וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו, וכתיב התם גדל פרע שער ראשו, מה להלן שלשים יום אף כאן שלשים יום. תנן אלו הם שבמיטה, שתויי יין, ופרועי ראש... ומניה, מה שתויי יין מחלי עבודה, אף פרועי ראש מחלי עבודה.

כסום יכסמו את ראשיהם - תאנא ראשו של זה בצד עקרו של זה כמין תספורת של בן אלעשא. תניא א"ר לא לחנם פזר בן אלעשא את מעותיו אלא להראות בו תספורת של כהן גדול (סנהדרין כ"ב).

ב. המה יבואו אל מקדשי והמה יקרבו אל שלחני לשרתני ושמרו את משמרתני - הזכיר הכתוב דוקא "אל שלחני", כי ידוע שהשלחן היה בצפון, ומשם בא השפע לכל באי עולם, ולכן הרוצה להעשיר יצפין, אבל המנורה היתה בדרום שהיא מורה על התורה, וכמו שכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור", ולכן הרוצה להחכים ידרים. וזהו שכתוב: "מצפון תפתח הרעה", לפי שנאמר: "מצפון זהב יאתה", וריבוי הזהב גורם לאדם לחטוא, וכמו שכתוב "ורם לבבך ושכחת".

אבל לעתיד לבוא יבוטל יצר הרע המחטיא את האדם ויגדור פרצת צד צפון אשר היה עד הנה פתוח. ולכן אמר "והמה יקרבו אל שלחני לשרתני", ותהיה הברכה מצויה אצלם, ואף על פי כן "ושמרו את משמרתני" (אהבת יהונתן).

ג. והיה בבואם אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי החצר הפנימית וביתה - בעולם העליון יש מקטרגים שתפקידם לדבר רע על ישראל, והקדוש ברוך הוא מרוב אהבתו לישראל מפריד ביניהם, שלא יהיו מחוברים יחד במקום אחד לדבר רע על ישראל, שאילו היו במקום אחד, לא היתה חלילה תקומה לשונאיהם של ישראל. ה"שעטנז" רומז להשוות את המקטרגים שלמעלה ולחברם יחד, ומי שמחבר למטה צמר ופשתים ולובש אותם, הריהו גורם חיבור לאותם מקטרגים

וַיִּזַן לֹא-יִשְׁתּוּ כָּל-כֹּהֵן בין כהן גדול ובין כהן הדיוט (מ"ד) **בְּבֹאֵם אֶל-הַחֶצֶר** (רש"י): כא **וַיִּזַן לֹא-יִשְׁתּוּ כָּל-כֹּהֵן** בין כהן גדול ובין כהן הדיוט (מ"ד) **בְּבֹאֵם אֶל-הַחֶצֶר** (רש"י): כא

הַפְּנִימִית הוא ההיכל (רש"י): כב **וְאֶלְמִנָּה וְגִרְוֹשָׁה לֹא-יִקְחוּ לָהֶם** הכהנים הגדולים **לְנָשִׁים כִּי אִם-בְּתוֹלַת מְזֻרַע בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְהֶאֱלִמְנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֶלְמִנָּה** רק שתהיה אלמנה ולא גרושה או חלוצה **מִכֹּהֵן יִקְחוּ** חלק מהכהנים יכולים לקחת אלמנה והם כהנים הדיוטים (רש"י): כג **וְאֶת-עַמֵּי יוֹרוּ** את עמי ילמדו הכהנים להבדיל **בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל** (מ"ד) **וּבֵין-טָמֵא לְטָהוֹר יוֹדְעִים** הם ילמדו דיני טומאה וטהרה (מלבי"ם): כד **וְעַל-רִיב שִׁיחִיה בֵּין בְּעָלֵי הַדִּין בְּדִינֵי מִמוֹנוֹת (ע"פ ת"י) הָמָּה יַעֲמְדוּ (לשפט) לְמִשְׁפָּט** לפני הכהנים **בְּמִשְׁפָּטֵי (ושפטהו) יִשְׁפֹּטוּהוּ** כי הכהנים יהיו בסנהדרין לדון דיני ממונות ונפשות במשפטי התורה (מלבי"ם) **וְאֶת-תּוֹרָתִי וְאֶת-הַקְּדוֹשׁ הַנּוֹהֲגִים בְּכָל יְמֵי מוֹעֲדַי** בדבר הקורבנות **יִשְׁמְרוּ** הם לעשותם **וְאֶת-שְׁבֻטוֹתַי יִקְדָּשׁוּ** בדבר הקרבנות הבאים חובה ליום (מ"ד): כה **וְאֶל-מִתְּ אֲדָם** אם אדם מת **לֹא יָבֹא** כהן הדיוט (רד"ק) **לְטָמְאָהּ** את עצמו (מ"ד) **כִּי אִם-לְאָב וְלֵאִם וְלִבֶּן וְלִבַּת לְאִחַ וְלְאֵחוֹת אֲשֶׁר-לֹא-הֵיְתָה לְאִשׁ יִטְמְאוּ** והם שבעה קרובים שמותר לכהן, דסומאת קרובים מצוה (מלבי"ם): כו **וְאַחֲרֵי טַהֲרָתוֹ** אחר פרישתו מן המת (רש"י) **שִׁבְעַת יָמִים יִסְפְּרוּ-לוֹ** אחיו הכהנים שאם ישכח לא יניחוהו ליכנס למקדש (רד"ק על פס' כז) [ויוזהרו ממנו ז' ימים]: כז **וּבַיּוֹם בָּאוּ אֶל-הַקֹּדֶשׁ** בתחילת ביאת הכהן להתחנך בעבודה (רש"י) **אֶל-הַחֶצֶר הַפְּנִימִית** היא עזרת כהנים אשר שם המזבח (מ"ד) **לְשָׂרְת בְּקֹדֶשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ** היא עשירית האיפה [ה] סולת שהיו הכהנים מביאים ביום החינוך שלהם (רש"י) **נָאֵם אֲדָנָי יְהוִה:** כח **וְהֵיְתָה לָהֶם הַכֹּהֵנָה (רש"י) לְנַחֲלָה אֲנִי נַחֲלָתָם** מותר קרבני יהיה נחלתם (מ"ד) **וְאַחֲזָהּ** חלק ונחלה בארץ **לֹא-תִתְּנוּ לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל** כי **אֲנִי אֲחֻזָּתָם** (רד"ק): כט **הַמִּנְחָה** שיירי המנחה (מ"ד) **לְאַחַר שֶׁהִקְטִירוּ** את הקומץ **וְהַחֲטָאת וְהָאֵשֶׁם הַמָּה** הכהנים **יֹאכְלוּם וְכָל-חֶרֶם** ההקדשות (רש"י) **בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם** לכהנים **יְהִיה:** ל **וְרֵאשִׁית כָּל רֵאשִׁית הַגֹּז, וּמִתְּנוֹת, וְתְרוּמָה, וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂד (מלבי"ם) בְּכֹרֵי כָּל** הם הבכורים **וְכָל-תְּרוּמַת כָּל** כל התרומות כולם בין דגן בין תירוש בין יצהר **מִכָּל תְּרוּמוֹתֵיכֶם** מכל

עיונים והארות

- ה. יקריב חטאתו - זהו עשירית האיפה שהיו הכהנים מקריבים ביום החינוך (מצודות).
- ולפי המובא בספר "שיעורי תורה" סימן ג' מאת הרב אברהם חיים נאה זצ"ל, יהיו המידות כדלהלן:
- כור = 10 איפות = 166.6 ק"ג.
- איפה = 3 סאין = 16.66 ק"ג.
- הקב = 4 לוגין = 0.925 ק"ג.
- סאה = 6 קבין = 5.55 ק"ג.
- לוג = 4 רביעיות = 0.23 ק"ג.
- רביעית = ביצה וחצי בקליפתה = 86.4 גרם (כל רביעית האמורה בגמרא היא רביעית הלוג). יוצא לפי זה עשירית האיפה = 1.666 ק"ג וזהו שיעור חלה.

הדברים שאתם חייבים להפריש מהם תרומה **לְפָנֵינוּ יְהִי וְרֵאשִׁית עֲרֻסוֹתֵיכֶם** הפרשת חלה (מ"ד) **תִּתְּנוּ לְפָנָיו** ועי"ז תזכה **לְהִנִּיחַ בְּרָכָה אֶל-בֵּיתְךָ:** לא **כָּל-נְבִלָה וּטְרֵפָה** [ו] **מִן-הָעוֹף וּמִן-הַבְּהֵמָה לֹא יֹאכְלוּ הַפְּהֵנִים** למרות שהתורה התירה להם מליקת העוף שהיא נבלה הוצרך להזהירם על שאר נבילות וטרפות שאסורות להם (רש"י):

שאלות ברש"י על הפרשה

- א. לנפש לא יטמא - הסבר "לנפש". והסבר: לא יטמא בעמיו. כי אם לשאר-מי זה?
..... תשובה.....
- ב. הסבר: הקרובה אליו. מדוע הוסיפה התורה: לה יטמא?
..... תשובה.....
- ג. הסבר: את ראשו לא יפרע.
..... תשובה.....
- ד. הסבר: חרום, שרוע, גבן, דק, תכלול בעינו, גרב, ילפת, מרוח אשך.
..... תשובה.....
- ה. אך אל הפרוכת לא יבוא-מה לא יעשה שם? ואל המזבח לא יגש - איזה מזבח?
..... תשובה.....
- ו. כל איש אשר יקרב - מה לא יעשה?
..... תשובה.....
- ז. לא יאכל קודש - באיזו אכילה מדובר?מיהו: תושב כהן שכיר?
..... תשובה.....
- ח. וכהן כי יקנה נפש - במי מדובר? ומי הוא "יליד ביתו" ? ומה לומדים עוד מפסוק זה?
..... תשובה.....
- ט. שור או כשב או עז כי יוולד - מה בא למעט - כי יוולד?
..... תשובה.....
- י. אותו ואת בנו - האם מדובר באב והבן?
..... תשובה.....
- יא. מתי זה: בן הערביים ? והניף - איך מתבצעת התנופה? ומה המטרה?
..... תשובה.....
- יב. הסבר: ממחרת השבת. הסבר: למה כתוב כפת תמרים בלי וא"ו?
..... תשובה.....
- יג. ויצא בן אשה ישראלית - מאין יצא? (הסבר כמה פירושים)
..... תשובה.....
- יד. בן איש מצרי - איזה מצרי? מה בא ללמד: בתוך בני ישראל.
..... תשובה.....
- טו. הסבר: בת דברי.
..... תשובה.....

עיונים והארות

ו. **כל** נבלה וטרפה - (ילק"ש) כהנים הוא דלא אכלי הא ישראל אכלי, א"ר יוחנן פרשה זו אליהו עתיד לדרשה, רבינא אמר כהנים איצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא הואיל ואישתרי מליקה לגבייהו משתרי נמי נבלה וטרפה, קא משמע לן (מנחות ע"ה).

שאלות מספר בן איש חי שנה א'

- א. מאיזה מקום בוצעים את הבת לאחר ברכת המוציא?
תשובה.....
- ב. במה צריך להקפיד בין נטילה לברכת המוציא? ומדוע?
תשובה.....
- ג. איזה מזמור אומרים לפני נטילת ידיים של כל סעודה ומה סודו? ואיזו בקשה יאמר עוד? ואיזה פסוק יאמר גם?
תשובה.....
- ד. מה יעשה עם ידיו כשמברך על הפת? ומדוע? ומה יכוון?
תשובה.....
- ה. איך צריך לבטא את אות ה"א של המוציא? ומה יעשה באותו זמן בפת? ובמה יש להזהר בברכת המוציא?
תשובה.....
- ו. מי צריך לבצוע אם יש אורח?
תשובה.....
- ז. מה השיעור שיבצע מהפת בחול כשאוכל לבדו? ומדוע? ואיך ינהג בשבת?
תשובה.....
- ח. כמה פעמים יטביל הפת במלח ומה יכוון בזה? ומה טוב לשים על השולחן עד אחר ברכת המזון? ומדוע?
תשובה.....
- ט. איך יחלק הפרוסה למסובין וממה יזהר? ומדוע?
תשובה.....
- י. למי צריך להזהר שלא ליתן מן הלחם שברך עליו המוציא?
תשובה.....
- יא. איזו חבוב מצווה נוהגים בפרוסת המוציא בסוף הסעודה? ומדוע?
תשובה.....